

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 114

Ple del Parlament

Sessió 54, primera reunió, dimecres 14 de juny de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu (posposat) 255-00009/13	6
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	6
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	7
Pregunta al Govern sobre la privatització sanitària impulsada pel Govern espanyol 310-00539/13	7
Pregunta al Govern sobre la mobilitat viària 310-00535/13	9
Pregunta al Govern sobre la política de seguretat 310-00537/13	10
Pregunta al Govern sobre si el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural reconeixerà no haver millorat la vida dels catalans 310-00538/13	12
Pregunta al Govern sobre les conseqüències de les incidències en les oposicions del procés d'estabilització d'interins de la Generalitat 310-00540/13	14
Pregunta al Govern sobre el decret del Ministeri d'Universitats que elimina la filologia catalana com a àmbit de coneixement 310-00541/13	16
Pregunta al Govern sobre la mobilitat sostenible a les estacions d'esquí 310-00542/13	17
Pregunta al Govern sobre la seva posició amb relació a les grans infraestructures 310-00543/13	19
Pregunta al Govern sobre la situació de sequera 310-00544/13	20
Pregunta al Govern sobre la gestió del pla especial d'emergències per incendis forestals de Catalunya 310-00545/13	22

Pregunta al Govern sobre la sequera i el projecte de Hard Rock 310-00536/13	24
Pregunta al Govern sobre la política de suport a les víctimes de delictes d'LGTTBI-fòbia 310-00546/13	26
Pregunta al Govern sobre l'acord amb les patronals i els sindicats amb relació al sistema de serveis socials 310-00547/13	27
Pregunta al Govern sobre els quaranta anys del naixement de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 310-00548/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats de l'informe PIRLS, que situa els alumnes catalans a la cua en comprensió lectora 317-00308/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre la utilitat de l'Agència Tributària de Catalunya 317-00306/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre la coherència entre els canvis als departaments i les polítiques del Govern 317-00307/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'exigència d'un gir en les polítiques del Govern arran de la modificació en la composició del Govern 317-00310/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació d'emergència per la inseguretat creixent 317-00309/13	37
Pregunta al president de la Generalitat sobre la incoherència entre la crida a refer la unitat independentista i la conclusió de certs pactes municipals 317-00311/13	39
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'amenaça que representa l'entrada de l'extrema dreta a les institucions 317-00313/13	41
Pregunta al president de la Generalitat sobre la creació d'un pacte català per l'educació com a acord ampli i de llarg recorregut 317-00312/13	42
Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de la modificació en la composició del Govern 350-00009/13	44
Interpel·lació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat 300-00341/13	65
Interpel·lació al Govern sobre els acords de la taula de diàleg 300-00345/13	71
Interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de salut 300-000340/13	79
Interpel·lació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut 300-00343/13	86
Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua 300-00344/13	91
Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques 300-00338/13	96

DSPC-P 114
14 de juny de 2023

Interpel·lació al Govern sobre la cronificació de la pobresa 300-00337/13	103
Interpel·lació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera 300-00339/13	109
Interpel·lació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social 300-00342/13	117

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 54.1

La sessió s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu (tram. 255-00009/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
3. Proposició de Llei de modificació de la Llei 2/1988, sobre assignacions temporals i pensions als presidents del Parlament, en cessar, i als seus familiars (tram. 202-00062/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat.
4. Proposició de Llei de derogació de la Llei 2/1988, del 26 de febrer, sobre assignacions temporals i pensions als presidents del Parlament, en cessar, i als seus familiars, i de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00063/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat.
5. Proposició de Llei de modificació de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern (tram. 202-00064/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat.
6. Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00065/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat.
7. Interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de salut (tram. 300-00340/13). Núria Lozano Montoya, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut (tram. 300-00343/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat (tram. 300-00341/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els acords de la taula de diàleg (tram. 300-00345/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques (tram. 300-00338/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la cronificació de la pobresa (tram. 300-00337/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera (tram. 300-00339/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social (tram. 300-00342/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua (tram. 300-00344/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans (tram. 302-00296/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit (tram. 302-00299/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya (tram. 302-00297/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou (tram. 302-00298/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari (tram. 302-00300/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat (tram. 302-00301/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques (tram. 302-00302/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans (tram. 302-00303/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Bon dia, comencem la sessió.

Debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu (posposat)

255-00009/13

I abans de començar amb l'ordre del dia, els recordo que la Mesa i la Junta de Portaveus d'ahir van prendre coneixement de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de la modificació en la composició del Govern. Així mateix, en aquesta sol·licitud es proposava la posposició per a una altra sessió plenària del debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu.

En aquest sentit, tal com es va comunicar ahir a la Junta de Portaveus, els proposo l'alteració de l'ordre del dia següent: d'una banda, posposar per a una altra sessió plenària la substanciació del debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu, corresponent al punt 2 de l'ordre del dia. I, d'una altra, proposar l'ampliació de l'ordre del dia per incloure la substanciació de la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de la modificació en la composició del Govern.

Si no hi ha cap objecció i es pot aprovar per assentiment aquesta alteració de l'ordre del dia... *(Pausa.)* Doncs, gràcies. I queda aprovada, doncs, l'alteració de l'ordre del dia proposada.

Passat això, els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

També els faig avinent que una diputada ha delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I, així mateix, els informo que en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània, les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Interna-

cional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any, hi ha un total de 1.166 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

I, per últim, malauradament, he de comunicar-los un nou feminicidi. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el passat 11 de juny, la Lida Esperanza va morir assassinada a Cornellà de Llobregat. En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim, i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, la Mesa convoca un minut de silenci en suspendre la sessió del Ple avui al migdia, davant de la façana del Palau del Parlament.

Passades aquestes informacions, passariem al primer punt, doncs, de l'ordre del dia, que és: preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Govern sobre la privatització sanitària impulsada pel Govern espanyol

310-00539/13

I començaríem per la primera pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple, sobre la privatització sanitària impulsada pel Govern espanyol. Formula la pregunta la senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Conseller, el Govern espanyol pretén transformar les mútues en l'eix vertebrador de la sanitat per a la població activa. Una proposta que les comunitats autònomes ja tenen sobre la taula. Vostè hi està d'acord? Què pensen fer el Govern i la seva conselleria al respecte?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Presidenta... Diputada, miri, nosaltres, amb l'Estat, el diàleg que tenim és que no ens envaeixin competències, primera, que ens deixin fer la feina que tenim i que ens traspassin els temes que tenim pendents de fa molts anys, i que és el que els hi reclamem. Aquest és el nostre capteniment amb l'Estat.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

El passat desembre de 2022, el Govern del PSOE i Podemos van redactar un esborrany de conveni perquè les mútues laborals s'encarreguin de les baixes per malalties comunes, encara que no siguin per accidents laborals. Per això diem que el que pretenen és convertir les mútues en l'eix vertebrador de la sanitat per al conjunt de la població activa.

Estem parlant, conseller, d'una qüestió realment greu, perquè pretenen privatitzar la sanitat pública. La privatització més gran des de la farsa de la Transició. Cortesia, a més a més, del Govern espanyol «més progressista de la història», sostingut per Esquerra Republicana, entre d'altres.

I això en un moment en què cada cop més població està contractant els serveis de mútues privades –i moltes mútues laborals vostès saben que són divisions de les privades. Aquest pla significa, a banda de reduir els processos de recuperació de les treballadores sense garantir aquesta recuperació amb l'objectiu d'augmentar els beneficis empresarials..., aquest pla, hi insisteixo, significa enfortir la sanitat privada a costa d'una sanitat pública ja debilitada, que volen reduir a un servei de beneficència per als sectors no productius de la població; això vol dir infants, persones aturades i població jubilada.

Fa un mes, la UGT i Comissions Obreres, juntament amb la CEOE i la Cepyme, donaven el tret de sortida per a la implementació d'aquest pla, acordant que en la negociació dels convenis es pacti la inclusió dels serveis de les mútues en totes les baixes d'origen traumatològic, que són, precisament, les més freqüents.

Conseller Balcells, li ho vaig plantejar en la primera reunió del pacte nacional de salut, juntament amb la reivindicació d'avançar cap a un sistema sanitari cent per cent públic. Cal que fem un front comú per aturar aquesta privatització de la sanitat.

Per tant, l'hi repregunto. Vostè està disposat a no desplegar aquest despropòsit? Vostè i el seu Govern estan disposats a enfrontar-se a l'Estat espanyol i a exercir sobirania per defensar els drets de la població, concretament el dret a la salut? Perquè si és així, ens tindran al seu costat, però, pel contrari, si ho despleguen, ens trobaran de cara, com a responsables del desmantellament de la sanitat pública.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada, estem disposats a enfrontar-nos a l'Estat espanyol per defensar els nostres drets, el nostre sistema públic de sanitat. I miri, nosaltres hem dit, i ho repetim –i la convido a participar activament en el pacte nacional, com vostè va dir, com vostè..., i l'altre dia hi era–, que en el nostre sistema nacional de salut no hi cap l'ànim de lucre. Així de clar i així de transparent. És a dir, a dia d'avui encara hi ha alguna entitat amb ànim de lucre en l'atenció sanitària, sociosanitària, només una en l'atenció d'aguts i en l'atenció de primària. Només una. Això ho hem de revertir. També hem de revertir el tema sociosanitari. No hi cap l'ànim de lucre.

Aquest és el marc en el qual nosaltres plantegem el pacte nacional de salut i en el qual totes les nostres accions han d'anar avançades. També, l'enfrontament amb l'Estat, per les competències que tenim pendents. Nosaltres no podem desplegar el nostre sistema si no tenim la capacitat no només del finançament, sinó la capacitat també de l'atenció especialitzada i de la planificació dels nostres professionals. També pel que significa la regulació dels fàrmacs i els preus dels fàrmacs i tot lo que és la política farmacèutica.

Pel que fa al que vostè es refereix, a les mútues, ha decaigut tot lo que l'Estat..., la llei d'universalització que també tenia l'Estat, ha decaigut; les seves propostes que tenien han decaigut. S'ha acabat la legislatura. Veurem què planteja en el futur el futur govern que hi hagi. En qualsevol cas, pel tema de les mútues laborals, que és una altra història diferent de les mútues privades d'atenció, és diferent, estarem disposats a parlar a veure de quina manera poden disminuir la pressió sobre el sistema sanitari. Això és de rebut escoltar-ho, això és de rebut estudiar-ho, perquè les mútues laborals és un altre plantejament que és sense ànim de lucre i del sistema de seguretat social, i l'hem d'estudiar.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la mobilitat viària.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat viària

310-00535/13

Formula la pregunta la senyora Marina Bravo Sobrino, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Buenos días. Vaya por delante mi felicitación por su nombramiento y mis deseos de aciertos, porque los vamos a necesitar si queremos recuperar el tiempo perdido en infraestructuras de los últimos años. Y aunque acaba de ser nombrada y entendemos que muchas cuestiones las tendrá que analizar con más detalle, hay temas conocidos por todos que seguro que alguien que se hace cargo de la cartera de Territori tendrá..., vendrá ya con ideas claras y proyectos concretos.

Mi pregunta va sobre uno de ellos muy concreto, los peajes. *Consellera*, ¿cuál es su plan respecto a las autopistas de peaje que hay actualmente en Cataluña? ¿Cree que los catalanes deben seguir siendo quienes más tienen que sacar la cartera cuando circulan por sus carreteras?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades i diputats. Gràcies, diputada. Bé, gairebé que no m'han deixat ni seure a la cadira, que ja em pregunten. Doncs, miri, nosaltres farem tot allò que calgui en benefici dels catalans i les catalanes.

I amb relació als peatges, vostès saben que nosaltres fa molt temps que parlem d'estudiar la tarifació viària. Per tant, no ens demanin que fem coses extraordinàries. Les farem, perquè sabem fer-les, però vostès saben perfectament que el problema que tenim com a país és el dèficit que tenim des de fa molt temps. No vull ser victimista, sinó que reclamem allò que ens pertoca i ens toca com a país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Bueno, con el manido cuento del déficit fiscal, puede irse a cualquier otro sitio, porque el problema aquí no es el dinero que no tienen, sino a qué dedican el dinero que sí que tienen. Sin ir más lejos, hace apenas dos días han dedicado nada menos que 500 millones, que se ve que les sobraban, a rescatar a una concesionaria. ¿Y cuál ha sido? ¿Se creen que ha sido una de esas en las que los catalanes tienen que sacar la cartera cada vez? Pues no. Han rescatado justo la única que no tenía barreras.

Mire, *consellera*, la política de infraestructuras de los últimos gobiernos de la Generalitat de Catalunya ha consistido básicamente en el cuanto peor mejor, a ver si así, con el descontento, conseguían atraer a alguien a su causa separatista. Eso era mucho más fácil que tratar de resolver los problemas de los catalanes.

En 2012, de Esquerra Republicana de Catalunya, su partido, muchos de los *consellers* que hoy están allí sentados apoyaron el conocido «No vull pagar» contra los peajes –contra los peajes. Una campaña que decía –y cito literalmente– «querer acabar con la asfixia económica que sufrimos los catalanes». En aquellos días insistían en afirmar que, si ustedes tuvieran todas las competencias, los peajes acabarían. Hoy tienen todas las competencias. Hoy tienen toda la responsabilidad sobre todos los peajes de Cataluña. ¿Y qué es lo que hacen? Absolutamente nada.

Han tenido dinero de sobras para acabar con los peajes, pero sencillamente nunca tuvieron la intención de hacerlo. Su protesta solo pretendía aumentar el descontento irresponsablemente. ¿Esa va a seguir siendo su forma de hacer política o van a centrarse de una vez en resolver los problemas de los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Estudi de tarifació viària, vinyeta o pagament per quilòmetre, l'Estat també ha de dir alguna cosa al respecte. I li dono uns detalls. Túnels del Garraf de la C-32, bonificacions i descomptes als túnels del Garraf. L'1 de setembre del 2021 es va introduir la bonificació del quaranta per cent del peatge i actualment hem augmentat el descompte fins al cinquanta per cent per a la mobilitat obligada en el tram de Castelldefels i Sitges. El descompte beneficia els turismes, furgons i furgonetes que, des de dilluns a divendres no festius, fan desplaçaments d'anada i de tornada en un marge de vint-i-quatre hores. Per exemple, perquè es faci una idea, l'any 2005 el peatge era de 4,47 euros. El preu de peatge el 2023 a la barrera de Vallcarca és de 7,79 euros, que amb la bonificació del cinquanta per cent passa a ser de 3,90 euros. És a dir, és a dir, rebaixem el preu, sent així la xifra inferior al peatge que hi ha hagut des de fa dues dècades.

Escolti, amb els recursos que tenim fem molt més del que algú estaria disposat a fer i continuarem fent tot allò que calgui en benefici dels ciutadans del nostre país, que és el que fem a diari des del Govern.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la política de seguretat.

Pregunta al Govern sobre la política de seguretat

310-00537/13

Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Señor Elena, hace un año ya le preguntaba sobre la escalada de delitos en Cataluña y las noticias de los últimos meses me hacen insistir en la cuestión. En aquel entonces, usted consideraba que no había inseguridad, que si acaso lo que había era incivismo, ¿sigue usted opinando lo mismo?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Presidenta, diputades i diputats. Miri, pel to que ho diu, deixa entendre que he frivolitzat en alguna ocasió sobre la inseguretat. No. Hi han delictes en aquest país i el conseller d'Interior sempre estarà amatent per resoldre'ls. I, en aquest sentit, és la política de seguretat que fa aquest Govern, de dotar de més recursos i més mitjans els cossos de seguretat i emergències del nostre país, i també de fer polítiques socials que contribueixin a la convivència del nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Mire, *conseller*, como le decía, hace un año yo le preguntaba por la inseguridad creciente en Cataluña y usted en aquel momento me negó la mayor. De hecho, me dijo que todo era demagogia, impostura y discursos vacíos. Pero la realidad es tozuda y, doce meses después, seguimos en las mismas o peor. Y yo en aquel momento ya le dije, señor Elena, que los cariñitos a los delin-

cuentas y la mano dura con los Mossos d'Esquadra no era un buen negocio y que, de hecho, debería ser al revés.

Y en su momento yo a usted le taché de naïf, pero creo que le subestimé, porque, desde luego, para purgar el cuerpo, para quitarse de en medio a quien le estorba y para colocar a dedo a quien le viene en gana, a usted no le tiembla ni una pestaña, señor Elena, es bastante curioso. Pero también le digo que quizá usted también me subestimó a mí, porque si mil veces tengo que venir aquí a denunciar la creciente inseguridad en Cataluña, mil veces que vendré, por mucho que usted me tache a mí de demagoga.

Y, mire, el domingo, tiroteo en plena calle en la Mina, a plena luz del día. ¿Demagogia? No, realidad. Dos heridos a puñaladas en una pelea en el Raval. ¿Demagogia? No, realidad. Apuñalado un hombre en Alcoletge en una pelea con armas blancas y palos de madera. ¿Demagogia? No, realidad, señor Elena. Y esto solamente ha ocurrido en este fin de semana.

Pero es que sigo, hablemos, por ejemplo, de las fiestas ilegales, la última en la Noguera. En la madrugada del sábado, los participantes envistieron a cinco agentes de Mossos d'Esquadra con un camión, señor Elena. Y usted tardó cuatro días en ordenar que se desalojara esa fiesta ilegal. Y yo le pregunto, ¿qué se tenía que pensar tanto, señor Elena? ¿Cuánto margen tienen aquellos que cometen actividades ilegales? ¿Cuánto margen tienen aquellos que agreden a los policías, que se saltan las normas? Cuatro días tardó, cuando usted no debería haber tardado ni cuatro horas.

Y en lugar de proteger a los delincuentes e incívicos, lo que tiene que hacer es proteger a los agentes de Mossos d'Esquadra y ampararlos. Porque, señor Elena, si la autoridad no se ejerce, se pierde, y el resultado es la ley de la selva.

Lo que pasa que eso a ustedes parece que no les importa mucho, tampoco al presidente Aragonès, que el lunes lo salvó a usted de la quema. Eso es lo que le importa la seguridad a este Govern.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Molt bé. Jo no l'he acusat mai de demagoga, però, vaja, me'n penedeixo perquè, realment (*rialles*), és un monument a la demagògia, sincerament. (*Alguns aplaudiments.*)

Miri, en aquest país que vostès diuen tant estimar, Espanya, quan van governar –quan van governar– van reduir –van reduir– el deu per cent els cossos de seguretat, igual que van reduir mestres, van reduir metges i van reduir totes les polítiques socials d'aquest país. Per tant, lliçons zero.

Nosaltres estem incrementant els cossos de seguretat i emergències del nostre país, dotant-los de més competències, fent noves comissaries, donant més mitjans i més tecnologia al servei de la informació i de la investigació, coordinant-nos amb les policies locals i amb els municipis per detectar i per fer polítiques preventives. Això és fer política de seguretat. I naturalment que hi han delictes, i els combatem i els resollem, i perseguim els qui els provoquen.

I després ha fet referència a la *rave* que es va produir a la Noguera. Déu vulgui que vostè mai tingui la responsabilitat de governar la seguretat d'aquest país, perquè, tal com ha dit avui vostè i el que ha afirmat, significa que vostè decidirà el dia i l'hora en què s'intervenien i es fan les operacions policials. Hi havia la instrucció d'intervenir? Naturalment que sí. I l'operativa decideix el moment en què es fa. I decideix en el moment en què és millor intervenir.

I el resultat final és que es va identificar tothom, que es van detenir els responsables, que es van aixecar les actes necessàries i que es va actuar amb contundència i amb eficàcia, que és el que fan els cossos de seguretat. No actuar a la brava, sense

coneixement i de forma instintiva, sinó amb intel·ligència, que és com actua el Cos de Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre si el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural reconeixerà no haver millorat la vida dels catalans.

Pregunta al Govern sobre si el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural reconeixerà no haver millorat la vida dels catalans

310-00538/13

Formula la pregunta el senyor Sergio Macián de Greef, del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Sergio Macián de Greef

Sí, gracias. Consejero señor Mascort, ¿piensa reconocer el Govern que la consejería de Acción Climática no ha mejorado en nada la vida de los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Presidenta, president, conselleres, consellers, diputades, diputats, m'estreno en aquesta cambra, no com m'havia imaginat, responent al negacionisme climàtic. Als senyors de VOX, aquí em sembla que només es poden dir coses que siguin certes i, per tant, no és cert que la conselleria d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural no millori la vida dels catalans.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Mire, *conseller*, veo que toma el ejemplo, el mal ejemplo de otras personas para no girarse y contestar a las preguntas mirando a quien le pregunta. Mire, en Cataluña las familias, los trabajadores y las empresas catalanas padecen hoy las consecuencias de la desastrosa política energética de la Generalitat, con las facturas de luz y de gas más caras de la historia y una cesta de la compra por las nubes.

Hoy cerca de 1 millón y medio de catalanes, dos de cada diez, se encuentran en situación de pobreza energética. El paso de la señora Jordà por la consejería de ineficacia climática ha supuesto varias cosas. Uno, que Cataluña siga a la cola de España en la producción de energías renovables, que solo alcanzan el 17,5 por ciento de la energía global producida en Cataluña.

Ahora, el *conseller* Mascort nos quiere vender el plan Prospectiva Energética de Cataluña 2050. Nos han estado bombardeando machaconamente con el 2030, ahora ya no, ahora ya estamos hablando de 2050. Pero la realidad es que no han hecho nada en veinte años ni lo van a hacer.

Dos, proyectos de parques fotovoltaicos en superficies agrícolas que castigan a nuestros agricultores y ganaderos. Y el resultado es nefasto, pérdida socioeconómica en el sector agroalimentario, despoblación del mundo rural y encarecimiento del suelo agrario.

Y tres, demonización de la energía nuclear, que aporta más de la mitad de la producción eléctrica anual en Cataluña, en concreto, el 57,7 por ciento. Y a la que han condenado a muerte a partir del 2030, sin que a día de hoy tengan ninguna alternativa real. Lo que deberían hacer es apostar sin complejos por la energía nuclear y crear un verdadero mix energético.

En definitiva, Cataluña, a la cola de España en energías renovables, sin plan para hacer frente a su deseado apagón nuclear; Cataluña, a la cabeza en impuestos climáticos, una factura eléctrica disparada para los catalanes, y, como colofón, mucho nepotismo, convirtiendo su energética pública en una agencia de colocación, entre otros, para la pareja de la *consellera* señora Meritxell Serret.

En definitiva, dejen de imponernos su religión climática, reduzcan la vergonzosa pobreza energética que sufre Cataluña y trabajen de una vez para que los hogares, los autónomos y las empresas catalanas puedan disponer de energía barata que les permita subsistir y ser competitivos.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Aquest Govern, aquesta conselleria i jo mateix, com a conseller, estem abocats en encarar els problemes que preocupen la gent del nostre país, en llaurar un futur de benestar, prosperitat i felicitat per a tothom.

Segur que no ho saben, però un darrer estudi del CEO ens diu que el canvi climàtic i els seus impactes preocupen el noranta per cent de la societat del nostre país. El deu per cent restant deuen ser vostès.

Com que l'extrema dreta s'alimenta de mentides, *fake news* i titulars enganyosos que cal desmentir, li posaré només alguns exemples del que hem fet en els darrers dos anys que fa que tenim les competències en acció climàtica d'aquest departament, perquè vegi que sí, que tenim cura de la felicitat i del benestar dels nostres ciutadans i ciutadanes.

L'exemple més clar –i ahir el vam presentar amb la Proencat– és el desplegament de les renovables. Hem començat a deixar enrere la dècada perduda de les renovables i estem posant el país al dia en la transició energètica. La Proencat ens diu que si s'acaba complint tot el que diu el 2050..., la dependència exterior avui és del noranta-quatre per cent en el subministrament elèctric, passarà a ser el vuit per cent.

Avui tenim 73.000 instal·lacions d'autoconsum fotovoltaic amb una potència de pràcticament sis-cents megues, i al juliol haurem autoritzat més de 1.500 megues de parcs solars fotovoltaics a terra. Això millora directament la vida dels nostres ciutadans, reduint la factura elèctrica.

Un altre exemple és com hem gestionat la pitjor sequera que han viscut les conques internes del país des que hi ha registres. Fa dos anys que gestionem aquesta sequera a través de planificació, diàleg i inversió, i gràcies a aquesta bona gestió hem aconseguit endarrerir, de moment, sis mesos l'entrada en fase d'excepcionalitat.

Un exemple són els pagesos del Baix Ter, que, gràcies a aquesta planificació, han pogut decidir quines hectàrees i com plantaven arròs aquest any. Tot el contrari del que ha passat a la CHE: improvisació. Això millora directament la vida de la nostra gent.

Un tercer exemple són, per exemple, els ajuts al porta a porta, aquest sistema de recollida més eficient i que aconsegueix reduir o mantenir la taxa que paguen els nostres ciutadans.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les conseqüències de les incidències en les oposicions del procés d'estabilització d'interins de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre les conseqüències de les incidències en les oposicions del procés d'estabilització d'interins de la Generalitat

310-00540/13

Formula la pregunta la senyora Glòria Freixa i Vilardell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, presidenta. En primer lloc, des de Junts per Catalunya, ens volem solidaritzar amb totes les persones que van haver de patir el desastre de les oposicions del passat mes d'abril, fet que no havia passat mai en tota la història de la Generalitat de Catalunya.

Per això avui, consellera, li volem preguntar quines són les accions que tenen preparades com a Govern per atendre les conseqüències d'aquesta nefasta gestió, quin cost suposarà això per a les arques de la Generalitat de Catalunya i quines mesures tenen previstes perquè això no torni a passar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Diputada... Bé, la primera conseqüència és la repetició dels exàmens per a aquestes 13.600 persones aspirants, que en qualsevol cas es durà a terme l'1 i el 8 de juliol, i estem treballant-hi perquè no hi hagi absolutament cap incidència.

La segona conseqüència és l'inici del tràmit, que ja hem fet, d'indemnització per danys morals a aquestes persones, com vàrem establir, per noranta euros a cadascuna d'elles; per tant, un «muntant» d'1,2 milions d'euros. De fet, aquesta quantitat ha estat establerta a través d'un informe jurídic i d'intervenció, en el sentit d'equiparar-lo a altres indemnitzacions que hi ha hagut a la història.

I, per altra banda, fer-ho d'ofici perquè no s'hagi de justificar i sigui un tràmit molt senzill; un tràmit que, de fet, simplement el que significa és, doncs, donar el consentiment de l'IBAN, que òbviament cal per fer el pagament.

Per altra banda, la tercera conseqüència és la resolució del contracte amb l'empresa per, evidentment, doncs, no fer cap més, diguem-ne, funció en aquests moments, perquè tot serà amb mitjans propis a partir d'ara. I, per altra banda, el rescabament patrimonial que convé fer arran de la valoració dels perjudicis, que encara no està acabada de fer perquè, òbviament, fins que no acabem aquesta fase d'oposició, no sabrem exactament quins són, doncs, aquests perjudicis en la seva globalitat.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Glòria Freixa Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Consellera, sabem que hi ha bona voluntat, però d'un govern s'espera que es vetlli pels drets de tots els ciutadans. Se'ls va advertir des de la Sindicatura de Greuges que setanta-dos processos selectius el mateix dia contravenia molts drets i era molt difícil que poguessin dur-se a terme amb garanties.

Tampoc es va entendre aquella externalització amb una empresa per primera vegada en la història de les oposicions de la Generalitat de Catalunya.

Davant la desfeta més important de les oposicions fetes mai a Catalunya i amb un fet sense precedents, es plantegen aquesta indemnització de noranta euros per aspirant i, a més a més, preveuen que la indemnització serà pagada també per l'empresa que va dur a terme aquestes oposicions.

Nosaltres li voldríem preguntar: vostè creu realment que el cost serà només per fer front a aquestes indemnitzacions? Perquè creiem que hi haurà també indemnitzacions dels aspirants, que ja estan preparant-les, per danys morals. També s'han plantejat altres tipus d'indemnitzacions per tot allò que havien de fer els aspirants en aquella data.

I també li voldríem demanar si no s'han plantejat altres mesures, com per exemple retornar els dies d'assumptes personals que s'havien demanat aquests aspirants o bé també tornar els dies de vacances perquè es puguin preparar ara aquestes oposicions.

Ens diuen que ho pagarà l'empresa. L'empresa ja ha publicat el contracte, ha assegurat que els havia advertit de certes irregularitats i que es defensaran als tribunals. Per tant, voldríem preguntar: qui ho pagarà?

Li tornem a preguntar: quina garantia tenim i quina garantia ens poden donar que l'empresa complirà amb aquesta obligació i que el contracte estableix aquesta obligació i que vostès se'n sortiran en els tribunals? Quin cost tindrà això per als ciutadans de Catalunya? Perquè al final som nosaltres qui pagarem tota aquesta gestió, tota aquesta mala gestió.

A mi em sap greu dir-ho, consellera, però hi ha una cosa que és ben clara: encara bo que el seu Govern no s'ha de presentar a cap oposició, perquè de ben segur que no superaria les proves.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Presidenta... Bé, de fet, vam comparèixer i vam explicar moltes coses, i, de fet, estan convocats aquesta tarda tots els grups parlamentaris que es dignin a venir, els explicarem tots els detalls, perquè és evident que amb dos minuts i mig no tinc temps de desplegar totes les preguntes que m'ha fet perquè són..., tenen una certa complexitat.

Però, en qualsevol cas, sí que li diré que seixanta-tres persones en aquests moments estan treballant a jornada completa amb les oposicions. Per tant, sortiran i sortiran bé, amb totes les garanties. De fet, per a l'1 de juliol, hi ha convocats més de tres mil aspirants en 158 aules; el dia 8, gairebé deu mil, amb 310. I ja tenim reclutat el personal de vigilància: per al primer dia, 415 persones; per al segon dia, 928.

Per tant, també vull agrair la predisposició del funcionariat de la Generalitat per fer aquesta tasca de vigilància, doncs, aquests dies. També hi ha una coordinació operativa que diàriament es reuneix, doncs, per fer totes les gestions que calen perquè surti absolutament bé. I, per altra banda, un control de seguiment setmanal per part del mateix departament.

En aquest sentit, una interlocució també amb els sindicats i, en qualsevol cas, i com que se m'acaba el temps, li respondrem després totes les preguntes que calgui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el decret del Ministeri d'Universitats que elimina la filologia catalana com a àmbit de coneixement.

**Pregunta al Govern sobre el decret del Ministeri d'Universitats
que elimina la filologia catalana com a àmbit de coneixement**

310-00541/13

Formula la pregunta la senyora Judith Toronjo Nofuentes, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta; bon dia, conseller. Fa unes setmanes ja vam posar de manifest la voluntat del ministeri espanyol d'eliminar la Filologia Catalana dels àmbits de coneixement, en una reestructuració sense precedents, amb els greuges que això suposaria sobre la llengua catalana i per a la que vostè ja ens va anticipar algunes de les vies possibles als escenaris que ens podríem trobar.

En aquest mateix sentit, l'esborrany de decret és fruit de l'entrada en vigor de la LOSU, que, si bé és cert que va ser pactada i aprovada per algunes formacions, no va incorporar en la negociació com es desplegaria aquesta nova llei a través dels decrets. Tanmateix, no perquè el ministeri ara hagi fet marxa enrere després de les al·legacions de la comunitat universitària a través de la coordinadora i a través també del Departament de Recerca i Universitats, vol dir que el problema estigui del tot resolt; de fet, es tracta de l'enèsima vulneració de l'Estat espanyol, que va des de la llengua catalana fins a l'autonomia universitària. Per tant, no ho podem obviar i cal, més que mai, que el Parlament i el Govern de Catalunya facin un front comú, com hem fet en altres ocasions, o com vam fer el passat any amb el pla d'enfortiment del català.

En aquesta mateixa línia, reprenc les paraules de la presidenta Erra en el discurs d'investidura del passat divendres, quan parlava que la llengua es defensa parlant-la, es defensa utilitzant-la i es defensa fent-la nostra en aquest Parlament, extrapolable a qualsevol altra institució, com podrien ser, en aquest cas, les universitats catalanes.

L'experiència ens demostra, per tant, que l'atac contra la Filologia Catalana és només la punta de l'iceberg d'un cúmul de greuges de l'Estat en diferents àmbits. Avui parlem del lingüístic, però podríem parlar del cultural, de l'econòmic, del social, etcètera.

Per aquest motiu volem conèixer el capteniment del departament sobre la Filologia Catalana, sobre aquests decrets i en quin punt ens trobem després de la compareixença del ministre el passat 15 de maig i després d'aquesta recent i imminent convocatòria d'eleccions espanyoles, que pot alterar el calendari en el procés d'al·legacions i en el procés d'elaboració dels decrets.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Joaquim Nadal i Farreras, conseller de Recerca i Universitats.

El conseller de Recerca i Universitats (Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, vostè sap perfectament que el Govern de Catalunya va estar en contra d'aquests dos decrets des del moment zero; millor dit, avantprojectes de decret sotmesos a audiència pública, i en aquesta audiència pública, el Departament de Recerca i Universitats hi va comparèixer amb unes al·legacions, que van compartir, a més a més, altres departaments del Govern, per exemple, el Departament de Cultura, la Secretaria de Política Lingüística i el conjunt de les universitats que formen part de la Xarxa Vives de totes les universitats dels territoris de parla catalana.

Per tant, l'actitud és contra uns avantprojectes de decret que ara el Ministeri d'Universitats ha decidit suspendre en la tramitació arran de la convocatòria d'eleccions per al 23 de juliol. Des del nostre punt de vista, aquests decrets, a dia d'avui, no tenen cap mena de recorregut.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

D'altra banda, com indicava, aquest no és l'únic greuge de les polítiques centralistes de l'Estat en matèria universitària. Podríem parlar del traspàs de la gestió de les beques universitàries. Podríem parlar de la taxa de reposició o del retorn del cent per cent de l'IVA de la recerca. Però el més flagrant de tots, com vostè sap, és l'autonomia universitària, i compartirà amb mi que hi ha una gran divergència en el que es va declarar a la llei espanyola en favor de l'autonomia universitària i amb el que incorporava en aquests grans projectes de decrets... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

La presidenta

S'ha acabat...

Judith Toronjo Nofuentes

...referents a aquest model català.
Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller de Recerca i Universitats.

El conseller de Recerca i Universitats

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, vostè va reaccionar a la publicació d'aquest avantprojecte de decret més tard que el departament i arran d'un tuit d'un digital. I, ara, avui torna amb els mateixos arguments i aprofitant que el Ter passa per Vic, presidenta (*rialles*)..., i també passa per Girona..., però no passa re, eh?, i la veritat és que en aquests moments tots els seus arguments al voltant de l'actitud hostil del Govern d'Espanya contra el sistema universitari són una mica agafar el rave per les fulles; és a dir, jo crec que el criteri del ministre amb relació a aquests dos decrets era clar: els volia rectificar perquè era conscient que s'havia equivocat.

I, per altra banda, la LOSU obre algunes oportunitats que algun reglament podria tancar. Si el desplegament reglamentari de la LOSU és respectuós amb l'autonomia universitària i amb la pluralitat lingüística que queda defensada en el preàmbul de la pròpia llei, no hi haurà cap argument per estar en contra d'una negociació política al voltant d'aquesta llei orgànica del sistema universitari, que és un petit pas de millora, tot i que evidentment no prou com perquè el Govern de Catalunya se senti plenament satisfet.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la mobilitat sostenible a les estacions d'esquí.

Pregunta al Govern sobre la mobilitat sostenible a les estacions d'esquí

310-00542/13

Formula la pregunta el senyor Ramon Tremosa Balcells, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta Anna Erra; membres del Govern, diputades i diputats... Consellera Capella, ben tornada en aquest Parlament, bon dia. Fa una setmana, catorze diputats del Parlament de Catalunya pertanyents a sis grups parlamentaris membres de les comissions de Territori i Acció Climàtica vam fer una visita institucional a l'Alta Ribagorça. Dimecres passat vam visitar la central hidroelèctrica

ca reversible de Moralets, on l'aigua puja i baixa cada dia des del pantà de Llauset fins al pantà de Baserca. Ens hi va acompanyar l'enginyer ribagorçà Antoni Tahull.

Moralets pot esdevenir la central reversible més gran del món si s'amplien les actuals instal·lacions i també si s'amplien cap a la banda del pantà de Cavallers. Catalunya, de fet, té un gran potencial en els seus seixanta-sis pantans, fent de bateria dels excedents d'energia renovable que generarà Aragó.

Dimarts passat vam visitar l'estació de muntanya de Boí Taüll, on vam tenir un llarg intercanvi d'impressions amb la direcció per tal de conèixer a fons el present i el futur de l'estació. Ens van donar una molt bona notícia: la Federació Internacional d'Esquí de Muntanya ha comunicat per escrit que el darrer campionat del món, celebrat al febrer a l'estació de Boí Taüll, ha estat el millor de tots els que s'han fet fins ara; de fet, hi va contribuir la intensa nevada de la setmana anterior, el bon temps, que van proporcionar uns vídeos espectaculars aeris i que van fer que al mes de març Boí Taüll rebés esquiadors de tot el món, superant en forfets venuts l'estació de la Molina. Boí ha tancat aquesta temporada amb un creixement del trenta per cent, assolint 173.000 esquiadors gràcies al fet que ha estat l'estació que més neu ha rebut enguany de tota la península Ibèrica.

Des d'un punt elevat de l'estació vam poder observar la solució sostenible per a la mobilitat de les estacions d'esquí catalanes. La instal·lació de telecabines elèctriques pot estalviar cada any que milers de cotxes pugin fins als pàrquings de l'estació. Això reduiria notablement la congestió i la contaminació a la Vall de Boí. Així, tant des del pla de l'Ermita fins al pla de les Vaques, que salva un desnivell de quatre-cents metres, com des de Barruera, per Durro, fins al pic de la Pala de Ginebrell s'hi podrien fer telecabines que permetessin un accés directe a pistes sense haver de passar per carretera.

Consellera, el Govern d'Aragó està impulsant la construcció de telecabines a les principals estacions d'esquí aragoneses, finançades en bona part amb fons Next Generation en l'àmbit de mobilitat sostenible. Té previst el Govern de Catalunya fer una cosa semblant a la Vall de Boí i a les altres estacions catalanes?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, exconseller, diputat. Vaja, que ha fet un repàs pel nostre país, que ens estimem molt: l'Alta Ribagorça, els Pallars. Sap vostè que compartim aquesta part del país, no?, les arrels profundes en aquesta part del país. Gràcies per fer aquest dibuix.

Però, bé, jo no li parlaré del que vostè em pregunta, perquè hem de parlar d'altres coses. Com, per exemple, sap vostè (*rialles*)..., sí, és veritat. L'hi parlaré un altre dia amb calma. Perquè vostè em pregunta sobre un projecte molt determinat que està en estudi i, per tant, sobre el que jo no hi puc entrar en detall, i seria una imprudència per part meua fer-ho. Però sap vostè que des del Departament de Territori seguim impulsant la mobilitat sostenible a les estacions de muntanya –parlo de les estacions de muntanya i no parlo de les estacions d'esquí– dins de les directrius de l'estratègia d'activisme 2030.

El paradigma de la mobilitat ha canviat –és una obvietat que la diem sovint però que és així– i Catalunya necessita infraestructures que s'adaptin a aquesta nova realitat, sostenibilitat i descarbonitzar, que s'adaptin a les exigències socials i ambientals, també dels territoris de muntanya que vostè i jo ens estimem tant, i des del Departament de Territori hem de seguir una millora qualitativa dels recorreguts i una millora de l'experiència també dels usuaris. Les estacions de muntanya tampoc en són una excepció; per tant, nosaltres parlem d'estacions de muntanya els 365 dies de l'any (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*);

és a dir, el nostre repte és desestacionalitzar les estacions de muntanya cada dia de l'any i a tota hora del dia. I, per tant, vostè avui també té l'oportunitat d'assistir a la presentació de la temporada d'estiu de les estacions de muntanya que fem aquesta tarda, doncs, aposta del projecte 365 els permet generar noves oportunitats d'ocupació, de lleure i formatives i encaixa precisament dins del que ja estem treballant des del departament i amb Presidència amb l'agenda estratègica del Pirineu: desenvolupament rural, ramaderia, gestió forestal, espais naturals, turisme, infraestructures, etcètera. I, quan vulgui, en parlem, d'això que m'estava demanant vostè.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la seva posició amb relació a les grans infraestructures.

Pregunta al Govern sobre la seva posició amb relació a les grans infraestructures

310-00543/13

Formula la pregunta el senyor Jordi Terrades Santacreu, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta; senyora consellera, felicitar-la pel seu nomenament. Vostè segur que és coneixedora que l'alcalde de Sabadell, l'alcalde de Terrassa i l'alcalde de Castellar del Vallès reclamen i defensen la necessitat de disposar d'una ronda entre Sabadell i Terrassa que connecti, amb les mateixes característiques, amb la B-40 que arriba fins al Baix Llobregat. És una necessitat clara i majoritària del Vallès Occidental. El seu Govern i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, en l'acord pressupostari del 2023, van acordar impulsar aquesta infraestructura. El Govern d'Espanya està disposat a finançar aquesta ronda. També som coneixedors que el darrer redactat de la proposta enviada pel Govern de la Generalitat és acceptada pel Ministeri de Transport. Consellera, signarà el conveni el Govern de la Generalitat? Perquè el termini se'ls va acabar el 31 de març.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Senyor Terrades, gràcies per la felicitació. No sé si és envernada, eh? (*Remor de veus.*) Però, en tot cas, vostè, que és gat vell, fa primer..., eh? Escolti'm, miri, doncs nosaltres sempre complim els acords. La pregunta, jo també l'hi retorno. Això és un *win-win*. Nosaltres complim els acords, els pactes s'honoren. I espero que també el Govern de l'Estat faci tot allò que ha de fer que des de fa molts anys incompleix.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Veiem que no..., constatem que no ens ha contestat, però, bé. I, parlant de pressupostos, el seu grup parlamentari i el Grup Parlamentari Socialistes també van acordar amb el Govern d'Espanya els pressupostos d'Espanya d'aquest any, i es va acordar fer un encomana de gestió al Govern de la Generalitat per desenvolupar diverses infraestructures de mobilitat d'aquí al 2030.

Nou-cents catorze milions d'euros, quatre grans actuacions: la vertebració ferroviària entre el Baix Llobregat i els Vallesos amb la connexió de la R8 de rodalies i la S1, S2 de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya; millorar la connectivitat de l'AP-2 i l'AP-7 –ara que són lliures de peatge– amb el territori, per millorar la seva connectivitat i la permeabilitat; la nacional 260, que constitueix l'eix vertebrador del Pirineu català i que tots hem vist la necessitat de seguir millorant el seu traçat, sobretot a la demarcació de Lleida; pacificar la nacional II al Maresme i millorar també la seva connectivitat amb la C-32 nord.

Senyora consellera, espero que ara sigui més explícita: agilitaran la signatura del protocol i els convenis per tal de que l'any 2023 no sigui un any perdut?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Soc explícita, l'hi he dit molt clar: nosaltres complim els acords i els pactes, els complim; els complim en els seus termes, no si s'hi incorporen determinades qüestions que no estan en l'acord o en els termes.

L'hi deia abans a l'exconseller Tremosa: el paradigma de la mobilitat ha canviat, és una obvietat, i Catalunya necessita infraestructures que s'adaptin a aquesta nova realitat. L'acord que tenim signat diu que es faci efectiu un conveni d'acord de finançament que garanteixi la redacció del projecte de la Ronda Nord dels sistemes urbans de Terrassa, Sabadell i Castellar. I el Govern de la Generalitat de Catalunya, com ja li he esmentat, compleix els seus acords. Els pactes s'honoren. Dic un *win-win*, eh? Vostès també han de complir els seus.

Em parlava de l'encomanda dels 900 milions d'euros per tal de dur a terme tota una sèrie d'obra pública. L'hi deia ahir a la ministra, nosaltres estem preparats. Quan signem? Quan ho fem? No, no; molt fàcil, molt senzill. El que passa, que, governi qui governi a l'Estat espanyol, anem escamnats a Catalunya.

I jo no vull plorar-li ni li vull fer la víctima, però, si vol, fem un escandall des de quants anys fa que nosaltres esperem les transferències econòmiques que ens calen per solucionar els dèficits estructurals d'infraestructures que pateix el país. Parlem de rodalies? Parlem de tot allò que tenim un dèficit d'anys i panys? Parlem-ne quan vulguem, eh?; el dia que vulgui. Jo li dic: el Govern de la Generalitat de Catalunya compleix els seus acords; els acords que signa. El Govern de Catalunya honora els pactes. I, evidentment, el president, el Govern de Catalunya i aquesta consellera compliran amb allò acordat; evidentment no quan vostès intenten introduir coses que l'acord no diu.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de sequera.

Pregunta al Govern sobre la situació de sequera

310-00544/13

Formula la pregunta la senyora Silvia Paneque Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Silvia Paneque Sureda

Bon dia, conseller. Primer, felicitar-lo per aquesta nova responsabilitat i desitjar-li tots els encerts, que també ho seran per Catalunya, en un moment, a més, on els efectes del canvi climàtic es fan evidents cada dia i requereixen una gestió eficaç, rigorosa, professional i allunyada d'apriorismes ideològics.

Entendrà, també, m'imagino, que no hi hagi dies de gràcia, havent estat vostè la persona que ha liderat, doncs, totes les negociacions a l'entorn de la sequera les últimes setmanes i mesos.

I lamentablement, i l'hi dic molt sincerament, hem de constatar que les seves primeres passes com a conseller, doncs, ens decepcionen; novament exigent amb les demandes dels altres i relaxat amb l'autoexigència.

Miri, m'atreviria a dir que aquest Govern és dels que més eines disposa, econòmiques i legislatives, per fer front a la sequera dels últims anys: 700 milions d'euros per infraestructures pactats amb el nostre grup parlamentari, 220 milions d'euros del ministeri per l'ampliació de la dessaladora de la Tordera, 50 milions d'euros per millorar el rendiment de la xarxa en alta i baixa de titularitat municipal; un marc legal –la Llei 9/2023, aprovada en aquest Parlament i que han trigat fins a vint dies a publicar-la– que garanteix les inversions necessàries i urgents en matèria d'aigua.

Però han passat setmanes, han passat mesos, i no veiem accions. Per quan l'autorització de tota la cua d'inversions per l'àrea metropolitana que acumulen més de 100 milions d'euros? Per quan el projecte d'aigua regenerada del Besòs? Per quan la licitació de la dessaladora de la Tordera? Per quan la resta d'inversions recollides a l'annex 2 de la llei?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Diputada Paneque –gràcies–, bé, està bé; un dia i mig i ja no compleixo. Això és visió, eh?

Vostè sap molt bé que som el Govern que està preparant el país pel futur i per les sequeres cada vegada més extremes i freqüents, bàsicament amb tres objectius: produir més aigua i fer-ho de forma més eficient, acompanyar els municipis en la bona gestió de la poca aigua que tindrem disponible i no posar en risc el benestar de la gent del nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula a la senyora Silvia Paneque i Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Quina resposta més, més petita. Necessitem fets, conseller. A vostè li preocupa el món agrari? A nosaltres també. Activi el pla de xoc en suport a l'activitat agrària que contempla la llei.

Li preocupen molt els consums dels municipis? A nosaltres també. Activi els 50 milions d'euros destinats a municipis, com per exemple Cabrera d'Anoia: porten un mes de restriccions; sis hores al dia, només, d'aigua, tenen; el cent per cent de l'abastament depèn de set camions cisterna diaris; necessiten un nou pou, connexió urgent a ATL i renovació de canonades. O Vallirana: un mes carregant garrafes perquè l'aigua ha deixat de ser potable per excés de sulfats, connexió urgent a ATL i interconnexions del recurs d'aigua.

Els 50 milions d'euros eren per a obres com aquestes, les recollides a l'annex 1, però a la proposta de subvencions per a ens locals que han fet arribar no hi són –no hi són. I el procediment ni és d'emergència ni és àgil.

Espero, conseller, que el seu departament i l'ACA despleguin la llei i les inversions incloses, tal com es va aprovar en aquest Parlament...

La presidenta

Gràcies, diputada, se li ha acabat el temps...

Silvia Paneque Sureda

...no fer-ho seria no atendre la sobirania d'aquest Parlament i seria d'una gravetat extrema.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Diputada, la gestió de la sequera que està duent a terme aquest Govern, en especial, bàsicament, on tenim competències, en les conques internes, no es pot ni comparar amb l'absolut abandonament per part de la CHE, per exemple, ni a les conseqüències que té pel país.

Nosaltres estem preparant el país pel futur, i ho hem fet..., jo com a secretari general i ara com a conseller. Ho hem fet aprovant el pla de gestió de les conques internes, valorat en més de 2.400 milions, que incrementen en prop d'un trenta per cent la disponibilitat de recurs..., que s'ajustarà a la progressiva disminució que tenim prevista fins al 2050; destinant 266 milions als ajuntaments i al món local per millorar en l'abastament, l'eficiència, l'ús de l'aigua, la regeneració i la prevenció d'inundacions; multiplicant per cinc la inversió en restauració ambiental.

I també preparem el país accelerant la construcció d'infraestructures orientades a la garantia d'abastament. L'ampliació de la dessaladora que, com molt bé sap, el Govern s'ha compromès a construir, la nova del Foix. L'ampliació de l'ETAP del Besòs, que dilluns amb el consell d'administració de l'ACA començarem a mobilitzar els recursos. L'ampliació de la línia de subvencions en alta de 40 milions pels municipis, mobilitzant els 50 milions per ajudar els ens locals a fer obres en baixa, que dilluns al consell d'administració de l'ACA s'aprovaran les bases, que s'uneix a la línia de mitigació del canvi climàtic feta des de la Direcció General de Qualitat de l'Aire, que també inclou aquestes inversions en baixa. Destinant 70 milions al reg, aquest 2023, imprescindible per encarar els reptes de futur i avançar cap a la sobirania alimentària. I convocant el 26 de juny la Taula Nacional de l'Aigua, tal com ens vam comprometre per arrencar el debat del model de consum de l'aigua d'aquest país, perquè cal garantir una demanda responsable de l'aigua.

I també el preparem exigint corresponsabilitat al Govern espanyol en el finançament de totes aquestes infraestructures i en la participació en les decisions de la conca en la qual no tenim competències, especialment a la conca del Segre.

La presidenta

Gràcies, conseller. Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la gestió del pla especial d'emergències per incendis forestals de Catalunya

310-00545/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió del pla especial d'emergències per incendis forestals de Catalunya. Formula la pregunta el senyor Ramon Espadaler Parcerisas, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, sumar, en primer lloc, la nostra veu al tuit que feia vostè ahir d'agraïment als serveis d'emergència d'aquest país, que tenien, doncs, les malvestats de la pluja, dels rius, també del Ter, al seu pas

per Manlleu, que no per Vic, perquè el conseller Nadal crec que ha tingut un petit lapsus.

Però del que voldríem parlar és d'agrupacions de defensa forestal, unes institucions que van ser fundades l'any 1986, que d'aleshores ençà no disposen d'una regulació, d'un decret allò, específic; que, de fet, sempre han tingut una doble dependència: per un costat, el que abans eren els departaments d'Agricultura, actualment d'Acció Climàtica, però també *de facto*, perquè es coordinen en el tema de gestió de prevenció d'incendis, amb Interior, tant des de la perspectiva d'agents rurals com des de la gestió en el marc de l'Infocat; que en l'actualitat apleguen –i és una xifra prou respectable– 309 agrupacions, abasten més de 687 municipis arreu del país i tenen un total de quatre mil llargs voluntaris actius, fins a un total de, fins i tot, nou mil voluntaris, no?

Una dada que ens ha semblat rellevant, doncs, que ens l'han facilitat ells i que coneix bé el Departament d'Interior, és que, en la temporada passada, que va ser difícil des de la perspectiva dels focs forestals, les agrupacions de defensa forestal van fer el trenta-dos per cent de les primeres intervencions en incendis. Això vol dir que van ser els primers en arribar a un incendi en un de cada tres incendis, de fer aquesta primera atenció. I en molts d'aquests casos el que van evitar és que precisament aquests incendis es fessin grans, que això és una qüestió prou essencial.

Malgrat totes aquestes qüestions, i en plena campanya, un cop ja estava, doncs, en marxa la campanya forestal, el Departament d'Interior ha insinuat, ha notificat alguns canvis tant en l'Infocat com en el pla d'actuació dels grups d'intervenció que han neguitejat les agrupacions de defensa forestal, fins a l'extrem que van plantejar manifestar-se ahir davant del Parlament; però la consellera de la vicepresidència, doncs, amb un acord sembla que va aturar –de la Presidència– aquestes intencions.

La pregunta, conseller, és molt senzilla. Si vostès estaven segurs de la proposta que anaven a fer de canviar el rol de les agrupacions de defensa forestal, per què a les primeres de canvi, doncs, ja han acceptat aquest acord? I si no n'estaven segurs, per què han fet aquesta proposta en plena campanya d'incendis forestals? El que li demanem, conseller, són seguretats; seguretats també per les persones que ajuden a l'extinció d'incendis.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Presidenta, diputades, diputats..., diputat, i sense que serveixi de precedent, comparteixo la pràctica totalitat de la seva intervenció en el sentit que, efectivament, les ADFs fan una feina extraordinària. I vaig tenir l'oportunitat, en les dos campanyes d'incendis en les quals he estat conseller d'Interior, de participar i de ser present en els centres de comandament avançat, i, particularment, l'any passat en el que es va fer a Bellaterra coordinant tota la simultaneïtat d'incendis que hi havia al país.

En aquella taula, en aquelles taules, hi havia gent d'Acció Climàtica, hi havia les ADFs, hi havia bombers, i estaven, efectivament, coordinant tots els incendis que es produïen en el nostre país i repartint-se'ls, diguem-ne, és a dir, dient: les ADFs..., aquí està començant un brot d'un incendi, hi van les ADFs; aquí ja s'ha estès, hi van els bombers.

Perquè aquest és el nostre sistema; és un sistema divers, és un sistema d'emergència, és un sistema ric, complex, amb diferents actors –amb bombers, voluntaris, amb bombers funcionaris, amb agents rurals, amb ADFs– que es coordinen molt bé –molt bé. I a vegades, doncs, també és veritat que es produeixen incidents fruit d'aquesta pluralitat i d'aquesta riquesa. Però és que aquesta pluralitat és el que li

dona aquesta dimensió i esdevenir un sistema brillant. De fet, és referència a molts països europeus, el sistema d'emergències del nostre del país.

I el que estem fent, doncs, és donar-los mitjans, a tots ells, tant a bombers voluntaris com bombers funcionaris, també als agents rurals, incrementant els efectius i incrementant els mitjans. I també a les ADFs, a les que, en coordinació entre Acció Climàtica i Interior, les dotem dels mitjans i dels recursos que necessiten per fer la seva feina.

I, en particular, l'Infocat requereix una modificació, requereix una adaptació. Vam fer un seguit de propostes que s'han d'acabar d'afinar perquè hi hagi el consens de totes les parts.

La decisió del conseller d'Interior va ser aturar aquesta modificació en el moment en el que va veure que no hi havia un consens sobre els canvis que s'estaven produint. I com que el sistema funciona, podem seguir operant aquest any en aquest sentit, i a partir de setembre, doncs, iniciar les converses per fer un Infocat encara millor del que tenim en aquests moments.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la sequera i el projecte de Hard Rock.

Pregunta al Govern sobre la sequera i el projecte de Hard Rock

310-00536/13

Formula la pregunta el senyor Lucas Ferro Solé, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, senyor Mascort, donar-li la benvinguda com a conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural; un canvi al front de la conselleria que no sabem si ve acompanyat d'un canvi de polítiques al departament. El cert és que assumeix la conselleria d'Acció Climàtica en un moment que és crític –tenim els embassaments al vint-i-vuit per cent, una sequera que fa anys que dura–, i ho fa en un moment en què cal prendre decisions que marcaran el present i el futur del país.

Aquest mes, el 21 de juny, està previst en la Comissió Territorial d'Urbanisme l'aprovació del pla director urbanístic per desbloquejar la construcció del Hard Rock, un projecte caduc i opac. Sense anar més lluny, avui mateix *La Directa* fa públic que la Generalitat hauria presumptament manipulat una clàusula del contracte per garantir l'obtenció de la llicència de joc.

Crec que en aquest primer Ple seu la pregunta és molt clara: vol ser el conseller d'Acció Climàtica que aprovi el macroprojecte del Hard Rock?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Bon dia, diputat. Com molt bé ha dit vostè, jo soc el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, i, per tant, les competències del meu departament fan que..., una d'elles sigui treballar per assegurar l'aigua, els recursos, i la bona predisposició o disposició de tots els projectes pel que fa referència a tots els vectors ambientals dels projectes.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

No li he preguntat per les funcions del seu departament, sinó per les decisions polítiques. I motius per oposar-se al Hard Rock des del seu departament, n'hi ha de molt de pes. Un macroprojecte que consumirà la mateixa aigua que una ciutat de trenta mil persones, que es desbloqueja enmig d'una sequera històrica i d'una perspectiva de futur de menys recursos hídrics; que el consum d'aigua del Hard Rock es farà tensionant el transvasament entre l'Ebre i Tarragona, o que l'augment del consum energètic que es produirà es farà en un país que ha sigut incapaç de desplegar energies renovables.

Sense anar més lluny, un macroprojecte que tensionarà i apostarà per un model turístic de masses i precari, que incrementarà el trànsit de creuers i la pressió turística sobre el territori. O sense anar més lluny, un macroprojecte que està ubicat entre dos espais naturals protegits per la Xarxa Natura 2000, com són la Sèquia Major i els Prats d'Albinyana, i que en trencarà, segons informes del seu propi departament, la seva connectivitat ecològica. I per remarcar, evidentment, les patologies associades al joc que incrementarà o el tensionament de serveis públics com el de salut o el de mobilitat.

Com li deia, raons per oposar-s'hi n'hi ha moltes. Aquest mateix diumenge hi ha una manifestació per aturar el Hard Rock. El que li demanem com a conseller no és que ens expliqui les funcions del departament, sinó que rebutgin en la Comissió Territorial d'Urbanisme el PDU i aturin el projecte del Hard Rock. Hi són a temps.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

És evident que en aquest país es faran els projectes que es puguin fer d'acord amb els recursos dels que puguem disposar, i que els projectes han de complir amb totes les exigències del segle XXI, del 2023, o no es faran. Però no només amb aigua, sinó també en tots els vectors ambientals. I això ho recull estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic horitzó 2030, i així ho estem fent.

De fet, aquest Govern som un exemple de planificació i previsió, per exemple, en la gestió de la sequera. Fa dos anys que vam activar... –ai, perdó–, fa un any que vam activar el pla especial de sequera, que és com s'ha de gestionar un país en cas d'emergència. Des de llavors, el tenim activat.

Hem produït més de dos-cents hectòmetres cúbics d'aigua, equivalent al consum d'aigua a Barcelona durant vint-i-sis mesos, o hem salvat la poca aigua disponible al pantà de Sau, amb la que hem abastit 1 milió de persones durant tres mesos. Hem, amb la pagesia de les conques que gestionem, planificat la campanya agrària, fins al punt que al febrer, les diverses comunitats de regants ja sabien de quanta aigua disposaven. Així han pogut decidir què plantar, quan fer-ho i com fer-ho.

La pràctica totalitat d'ajuntaments de més de vint mil habitants ja tenen el pla d'emergència i d'estalvi per gestionar l'escassetat d'aigua. Vam buscar el consens en un decret llei, vam convocar una cimera, i, a la fi, vam trobar consens amb una llei que va aprovar aquest Parlament que recollia les propostes de totes aquestes iniciatives, i, a més, contenia el full de ruta d'inversions proposat pel Govern.

Gràcies a aquesta bona gestió i planificació i previsió, hem pogut endarrerir sis mesos l'entrada de la fase d'excepcionalitat a les conques internes. Diguem que la CHE no pot presumir del mateix.

Estem entrant en una nova normalitat en què l'aigua esdevé un bé cada vegada més escàs. Cal gestionar amb molta més cura aquest recurs, amb mirada llarga, conscients que el règim pluviomètric ja no és el que ha estat fins ara, i que, alhora, som més persones que mai habitant aquest territori.

Per abordar tots aquests tipus de debats, convoquem el 26 de juny la Taula Nacional de l'Aigua. Aquest país ha de decidir com i de quina manera vol gastar el poc recurs que tindrem en el futur, i el que hem fet amb l'aigua, ho farem també amb la resta de vectors.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la política de suport a les víctimes de delictes d'LGTBI-fòbia.

Pregunta al Govern sobre la política de suport a les víctimes de delictes d'LGTBI-fòbia

310-00546/13

Formula la pregunta la senyora Jenn Díaz Ruiz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bé, no dic cap cosa nova, si dic que és el moment de la intel·ligència col·lectiva, de ser conscients del moment on som, de quin paper i quina responsabilitat tenim tots i cadascun de nosaltres, i com prenem partit en el context que viu el nostre país i l'auge de l'extrema dreta i el populisme aquí i arreu del món.

Sabem que la gent està cansada, que sent una certa desafecció cap a tots nosaltres. Ens ho han dit les urnes de les darreres eleccions, i està a les nostres mans que no ens ho diguin a les properes en poc més d'un mes. Per això, des de les institucions només podem prendre consciència del missatge que ens donen i posar-hi remei, que, per altra banda, per això som aquí.

L'abstencionisme, que també ens preocupa, pot tenir moltes causes, però per aquell abstencionisme que té a veure amb l'esgotament cap als representants polítics, només una cosa: respostes. Hi ha, però, persones que no es poden permetre ni tan sols estar esgotades; no es poden permetre el luxe de castigar-nos a les urnes quedant-se a casa perquè els hi va la vida. Són molts els col·lectius i els grups socials que dia rere dia han de posar el cos i la vida per defensar uns drets que han de conquerir cada cert temps, i ara és un d'aquests moments, o bé de retrocés que ve per quedar-se uns anys o de consolidació de tots aquests drets. I el col·lectiu LGTBI és un d'aquests grups que deia ara.

Aquí, al Parlament, ens trobem amb el període d'esmenes de la ponència de la Llei 11/2014, de garantir drets del col·lectiu LGTBI, i aquesta també ha de ser la legislatura de la llei trans catalana. Tenim el deure de fer les millors lleis, d'aprofitar les revisions, com estem fent, d'adaptar la legislació a les demandes i les necessitats del col·lectiu LGTBI, i ho farem.

Pel que fa al Govern, també ha de ser la legislatura de la creació i la consolidació del Departament d'Igualtat i Feminismes, de reforçar el paper de les polítiques LGTBI des del Govern. I, en aquest sentit, sabem i li voldríem demanar, només uns dies després de la darrera agressió transfòbica al metro..., li voldríem demanar, consellera, pel servei d'assessorament legal, especialitzat i gratuït per a les víctimes de delictes de LGTBI-fòbia, per la que ens ve, que jo crec que ens ha de preocupar a tots i molt.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Diputada, doncs, com vostè apunta, i malgrat l'avenç en drets que hi ha hagut els últims anys, que han sigut importants, la LGTBI-fòbia perviu. I perviu perquè és estructural. És part inherent del patriarcat, però és que, a més a més, amb una extrema dreta en auge, els discursos d'odi estan segurament legitimant que hi hagi més discriminacions i hi hagi més agressions envers les persones dels col·lectius LGTBI.

I per això, a més de reforçar les polítiques de prevenció, fem també noves polítiques per acompanyar les persones LGTBI que puguin haver patit un delictes d'odi. I ho fem incorporant nous serveis a una xarxa de país que tenim, que és la xarxa de serveis d'atenció integral LGTBI, la xarxa SAI, amb una capillaritat que té més de cent catorze punts al territori i que en aquesta legislatura s'ha multiplicat per sis el seu finançament. Això és el que vostè demanava també, d'estar al costat de la gent i que els serveis quedin a prop de la ciutadania.

Com donarem resposta davant aquestes situacions de LGTBI-fòbia que puguin patir? Doncs amb aquest servei d'assessorament jurídic gratuït per interposar denúncia, sigui davant Mossos, davant els jutjats. Un servei que també estarà actiu si s'han de formular peticions d'ordres d'allunyament o la sol·licitud de justícia gratuïta, per exemple, estarà actiu durant tot el procediment judicial, durant tota la durada d'aquest procediment i, com dic, serà gratuït per a totes les persones. Serà activat des de la mateixa xarxa SAI.

Però hem fet més coses en aquesta legislatura també. Amb la llei d'acompanyament dels pressupostos vam incorporar la personació de la Generalitat, del Govern, davant els delictes d'odi, LGTBI-fòbia, però també podria ser racisme, podria ser aporofòbia, podrien ser-ne d'altres. I, al mateix temps, com que els delictes d'LGTBI-fòbia poden afectar també les defensores de drets humans, les entitats o les persones defensores de drets humans, també a través del pla de defensores que hem aprovat, activem tota una sèrie de recursos, de treball conjunt, amb formacions, amb eines d'autoprotecció, però també un assessorament gratuït per a les entitats o les persones defensores que puguin estar patint atacs per part de l'extrema dreta o d'altres grups fonamentalistes, a més de més suport a través dels projectes a entitats amb les subvencions del Departament d'Igualtat i Feminismes. Perquè, en aquesta lluita per erradicar la LGTBI-fòbia i per combatre el feixisme i qualsevol expressió de l'extrema dreta, hi estem juntes les entitats i les diferents administracions.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'acord amb les patronals i els sindicats amb relació al sistema de serveis socials.

Pregunta al Govern sobre l'acord amb les patronals i els sindicats amb relació al sistema de serveis socials

310-00547/13

Formula la pregunta la senyora Najat Driouech Ben Moussa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. El passat 1 de juny, patronals, sindicats i el propi Departament de Drets Socials anunciaven un acord històric. Un acord que, allunyat d'interessos individuals, representa un full de ruta compartit pels serveis socials del nostre país. I és que, com insistien diferents agents signants de l'acord, aquest és un pacte sense precedents, que representa el primer pas per a la revisió del deute històric amb els treballadors i les treballadores de l'àmbit social.

Conseller, el diàleg social ha de ser l'eix vertebrador que doni coherència i ajudi a culminar..., amb l'objectiu final d'aconseguir un sistema públic de serveis socials sostenible, sòlid, just i que reverteixi en la millora de la qualitat i les condicions de treball de les persones que hi presten serveis. Conseller, d'aquest acord volem destacar, per un costat, l'anunci, en virtut de la recent aprovada llei de pressupostos, de la despesa afegida, de 116 milions d'euros d'aquest any 2023, així com una previsió d'augment de 79 milions d'euros per al proper any.

Aquestes despeses aniran dirigides a millorar el preu que la Generalitat paga per les tarifes amb l'objectiu compartit de millorar la qualitat de serveis socials que presten per part de les entitats socials a les persones usuàries. És a dir, els diners que s'aporta per cada plaça pública i que reben les entitats que presten el servei.

Per acabar, conseller, celebrem que el Departament de Drets Socials incrementi de forma lineal en un quatre per cent el cost de referència dels serveis socials. I, per tot això, ens agradaria que ens expliqués a què es comprometen les patronals amb aquest increment de les tarifes? Així mateix, sabem que és un acord que va més enllà de les tarifes i, per això, també ens agradaria saber: quines altres mesures rellevants es contempla en aquest full de ruta?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta... Senyora diputada, permeti'm abans –també, senyora presidenta– mostrar-li tot l'afecte i solidaritat del Govern pels atacs que ha patit en aquests darrers dies per l'extrema dreta a les xarxes. (*Aplaudiments.*) Som una nació oberta i inclusiva i ho volem continuar sent amb un nosaltres cada vegada més ampli, més divers, més plural, però amarat de les noves catalanitats.

I dit això, senyora presidenta, efectivament, aquest és un acord històric. Van ser els representants de les patronals i els sindicats que el van titllar d'aquesta manera. Havíem tingut acords entre el Govern i les patronals, però mai un acord en el que el conjunt dels afectats per les polítiques socials compartís decisions a curt termini, l'increment de tarifes; que aquest increment de tarifes fonamentalment servís per millorar els salaris dels treballadors, afegint-hi, a més a més, un dos per cent per afrontar els costos energètics del sector i el compromís per a l'any que ve d'un increment de tarifes de mitjana del cinc per cent.

Però no és només un acord en el curt termini. És un acord per construir un veritable sistema nacional de serveis socials. I, en aquest sentit, ens hem compromès, en primer lloc, a compartir l'escandall de costos dels serveis per evitar que cap dels serveis que financem estigui per dessota dels seus costos efectius. En segon lloc, per compartir un full de ruta per començar a avaluar els prestadors de serveis amb la lògica de la qualitat. I, en aquest sentit, estem treballant amb Salut per incorporar-nos a Aquas.

I, finalment, ens hem de marcar un objectiu imprescindible: els nostres treballadors en el sector dels serveis socials han de tindre els mateixos salaris per a les mateixes feines si treballen el sector salut o si treballen a la funció pública. Aquest camí no el resoldrem en el que ens queda de legislatura, en aquest any i mig que tenim per endavant, però hem de començar a avançar en aquesta direcció, per la dignitat dels treballadors, pel reconeixement de la feina que estan fent i per la necessitat de que el talent que existeix en aquest sector no es perdi.

I, en aquest sentit, ens hem de marcar un objectiu, que l'hem compartit allà, els..., com a mínim, els salaris dels nostres treballadors en el sector social concertat han d'evolucionar al mateix ritme que els dels actors del sector públic. És un repte com-

partit i estem treballant-hi. Anem a construir, de la mà dels treballadors i de les entitats i les empreses, un veritable sistema nacional de serveis socials.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els quaranta anys del naixement de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Pregunta al Govern sobre els quaranta anys del naixement de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

310-00548/13

Formula la pregunta la senyora Marta Vilalta i Torres, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies; bon dia, presidenta, diputats, diputades, consellera. Fa quaranta anys, el 30 de maig de 1983, el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la llei de la creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Mitjans Públics; de fet, va ser un moment clau en la construcció nacional del nostre país. Tres setmanes després d'aquella fita, Catalunya Ràdio començava les seves emissions de la següent manera: «Són les zero hores, zero minuts del dia 20 de juny del 1983. Comencem en aquest moment una feina volguda i important, la posada en marxa de Catalunya Ràdio.» I va ser el 10 de setembre d'aquell mateix any que es culminava la feina amb la primera emissió de TV3 –que tots recordem– amb la imatge de l'actor Joan Pera i les seves paraules: «Avui US saludem per primera vegada des de TV3, la Televisió de Catalunya.»

De tot això en fa quaranta anys aquests dies, quatre dècades en què els mitjans públics catalans han ocupat un espai central de la nostra societat i han contribuït de manera fonamental a la preservació de la llengua catalana i de la cultura també catalana. Però també –i sobretot– han construït un imaginari col·lectiu, un imaginari comú, un imaginari compartit que tan important és per la cohesió, tant territorial com social, del nostre país; de fet, el contingut, els personatges dels programes, de les sèries, tant de la televisió com de la ràdio, formen part ja de les nostres vides personals. Des dels inicis del Club Super3, amb el Petri, la Noti i la Nets, a créixer amb el *Bola de Drac* fins a emocionar-nos amb sèries com *Poblenou* o *El cor de la ciutat*, entre moltes altres, les rialles de l'humor de *Plats bruts* i les seves reemissions, o del *Polònia*, per posar un altre exemple. I, és clar, gaudir i patir de les retransmissions esportives en català o deixar-se portar per la màgia de *La nit dels ignorants*. I encara avui, seguir acumulant èxits amb el *30 minuts*, *Crims* i *Eufòria*.

El que volem és que aquest quarantè aniversari que ara s'està commemorant serveixi com a punt de partida també per al nou salt endavant que ha de fer la corporació i els seus mitjans. Com diu la seva mateixa presidenta, la senyora Romà, quan ve a comparèixer a la Comissió de Control de la Corporació, per poder fer una refundació que ens permeti seguir sent referent en l'àmbit audiovisual i digital, seguir fomentant la llengua catalana i exercint el servei públic des de la rigurositat.

Per això, consellera, aprofitem aquesta pregunta per felicitar i donar les gràcies a tots els professionals que han fet possible aquests primers quaranta anys de la corporació i dels seus mitjans i li preguntem per l'aposta del Govern per seguir potenciant els mitjans de la corporació, una peça fonamental (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*).

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà i Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputada, bé, va ser un plaer ser aquí celebrant aquesta llei que va donar el tret de sortida als quaranta anys de la corporació, fa uns dies; de fet no fa gaires dies. De fet, és una història d'èxit, èxit sostingut en el temps: quaranta anys de servei públic, quaranta anys d'informació veraç, d'entreteniment de qualitat, d'impuls de la llengua catalana. Jo diria que juntament amb l'escola, la corporació de mitjans i l'escola són els dos instruments que tenim més potents en favor de la llengua i del país –i per això són atacats ferotgement–, i aquesta eina, efectivament, la corporació, ens ha servit per a la normalització lingüística del català, per impulsar-ne l'ús social; és evident.

Quaranta anys que van canviar els hàbits dels catalans i les catalanes en el consum televisiu i radiofònic; de fet, van ser un revulsiu –autènticament un revulsiu– per al sector de l'audiovisual, una indústria cultural catalana que és molt preuada, però que necessita encara més robustesa i que li donem tot el suport.

I quaranta anys després, efectivament –ho deia vostè–, necessitem un nou revulsiu per continuar sent líders, per continuar els reptes de present i futur tecnològics, de canvi d'hàbits... Aquesta immediatesa que significa un món que ara gira molt més ràpid que fa quaranta anys i que hi hem de ser i ens hi hem d'adaptar.

I el Govern i el Parlament fem els deures i els hem de continuar fent. Hi posem els recursos econòmics, els recursos tècnics, materials, suport tot el que calgui. I des de la corporació hi posen el talent, l'expertesa, l'experiència, com ens va glosar l'Eduard Boet en la celebració d'aquests dies –d'aquests passats dies– que comentàvem, grans professionals que ens faran fer el salt justament per continuar pel català, per..., aquest canvi per adaptar-nos a la transformació digital, efectivament per ser més competitius, per estar a les xarxes més ben posicionats perquè en aquests moments la meitat de la ciutadania s'informa a través de les xarxes –no només els joves, els no tan joves també ho fem–, i, per tant, aquests mitjans han d'estar ben posicionats.

Tenim uns mitjans amb una visió genuïnament catalana que ens han posicionat al món també a través de la nostra visió. I ara, amb projectes engrescadors, com aquesta plataforma OTT que tenim sobre la taula, que aviat serà una realitat, que treballem des de Cultura i Presidència. Aquest impuls, també, del català a les plataformes internacionals. La plataforma SX3, evidentment, per donar un impuls també a tot el sector més infantil i juvenil i, en fi, tot el suport que cal. Per tant, molta feina feta, però també en tenim per fer, per efectivament contribuir a una societat més crítica, més desperta i més lliure.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara a les preguntes del president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats de l'informe PIRLS, que situa els alumnes catalans a la cua en comprensió lectora

317-00308/13

I la primera pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple és sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Como valora el informe que sitúa a Cataluña a la cola en comprensión lectora infantil?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, doncs, clarament com una necessitat de seguir aprofundint en enfortir el nostre sistema educatiu; de seguir aprofundint en el pla nacional per la lectura, per exemple; per seguir aprofundint en el pla de les biblioteques escolars, un altre exemple, i per seguir dotant el sistema educatiu de més professionals que mai, com hem fet aquest Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, gracias. El informe PIRLS, ampliamente difundido en los países OCDE a través de la Asociación Internacional de Rendimiento Educativo, sitúa Cataluña a la cola en comprensión lectora infantil en toda España. ¿Y esto a qué se debe? ¿Acaso son los niños catalanes más tontos que el resto? Evidentemente no. ¿Qué está pasando aquí? Pues lo que está pasando aquí son veinte años de políticas nefastas que están arruinando el futuro de los jóvenes catalanes, políticas basadas además en dos obsesiones ideológicas.

La primera es la obsesión nacionalista. La inmersión no es un modelo de éxito. Hace veinte años que se aplica y los resultados son cada vez peores, cuesta abajo y sin frenos. Educarse en la lengua materna es, además de un derecho, algo vital, sobre todo en las primeras etapas infantiles. Y Cataluña es una sociedad bilingüe, de modo que su sistema educativo debe garantizar la educación en las dos lenguas maternas, el catalán y el español –las dos. Cuando esto no sucede, se incrementa el fracaso escolar. Esto es indiscutible y los datos son demoledores.

La segunda es la obsesión progre. Este informe también señala que Cataluña está a la cola en alumnos excelentes y en experiencia literaria. ¿Y esto a qué se debe? Pues se debe a esa idea tan suya de que da igual aprobar que suspender y que eso de la cultura del esfuerzo, leer y estudiar mucho son cosas de fachas. Su sistema, veinte años después, no funciona.

Los que tuvimos la suerte de estudiar en Cataluña en los años ochenta y noventa, antes de la inmersión pura, no sufrimos esos problemas porque se respetaban las dos lenguas maternas.

El suyo, insisto, no es un modelo de éxito, es un modelo de rotundo fracaso, y a ustedes les da igual porque llevan a sus hijos a colegios de élite, pero al común de los mortales sí les importa, y mucho, la educación de sus hijos.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, vostè preguntí el que preguntí, el català ha de rebre. Preguntí el que preguntí, assumpte sobre el que hi hagi, canya als elements que conformen la identitat col·lectiva d'aquest país. Perquè vostès tenen una obsessió, que és la llengua d'aquest país. Vostès tenen una obsessió amb la llengua catalana, i per això sempre l'han combatut.

I li reconec la coherència: ho han fet sempre, ho han fet des d'aquest Parlament, ho han fet oposant-se a tots els avenços per promoure l'ús social del català, ho van

fer des del seu ínclit ministre d'Educació, quan deia que s'havia d'espanyolitzar els alumnes catalans, tota una mostra del no nacionalisme o, més ben dit, del nacionalisme banal, però ben intens, que vostès professen.

En tot cas, li recomano que corri per tot el país. Li recomano que encara conegui aquest magnífic país que tenim. I vostè té una visió de blanc i negre, una visió dicotòmica de com és Catalunya. Catalunya avui és molt més diversa i plural que no pas la que ha dibuixat vostè. A Catalunya no es parlen dues llengües, se'n parlen 359. És un país molt més plural, i, per tant, també tenim molts més reptes.

Tot i això, li faré referència a algunes de les mesures que estem portant a terme: el pla de millora de biblioteques escolars, amb un pla pilot que ja està començant a cinquanta centres, un pla d'impuls a dos-cents centres més.

També amb la implantació dels nous currículums. Com a principi pedagògic es garantiran trenta minuts diaris de lectura a primària, un espai setmanal de lectura a tots els cursos de l'ESO; activitats de palanca de comprensió lectora en els plans de millora d'oportunitats educatives –hem passat de 500 a 726 aquest curs.

Plans també per fomentar la lectura a casa, entre les famílies; en aquest sentit, el de la campanya perquè els joves, els infants del nostre país, es puguin formar la seva pròpia biblioteca personal, és una línia de suport en aquest sentit.

Per tant, continuarem treballant davant d'un repte molt complex i on el Govern hi destinarà tots els esforços.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la utilitat de l'Agència Tributària de Catalunya

317-00306/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, ¿para qué sirve realmente la agencia tributaria catalana?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Obvi: per exercir les competències que tenim en matèria de recaptació d'impostos, que són moltes menys de les que necessita aquest país i de les que voldria aquest Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

La agencia tributaria catalana sirve, señor *president*, para recaudar los impuestos cedidos y los propios y luchar eficazmente contra el fraude, pero la realidad política en Cataluña es que ustedes han querido convertir la Agencia Tributaria de Cataluña en una *estructura d'Estat*.

En 2011, la Administración tributaria catalana nos costaba a los catalanes 26,8 millones de euros; en 2015, 35,9 millones; en 2017 –el año del golpe–, ustedes casi triplican el gasto para la agencia tributaria catalana y pretendían recaudar, como ha dicho aquí, todos los grandes impuestos del Estado: IRPF, sociedades, IVA..., pero llegó el 155 y frustró sus planes.

Sin embargo, el enorme incremento del gasto de la Generalitat se ha mantenido casi idéntico y se ha consolidado en los años siguientes, rondando los 90 millones también en este 2023. El alucinante incremento del gasto no está económicamente justificado cuando no ha habido un incremento correlativo en los impuestos a gestionar o en la lucha contra el fraude. Pero es que la justificación no es económica. Esquerra ha perdido terreno el 28 de mayo frente a Junts y les faltó el tiempo para sacar un acuerdo al Govern el 30 de mayo que reactivase el despliegue de la Agencia Tributaria de Cataluña.

Es ilegal, nos cuesta dinero, dedicamos tiempo y esfuerzo que podríamos dedicar a potenciar empresas, mejorar infraestructuras o actualizar los servicios sanitarios. Pero eso les da igual. El *show* debe continuar. Su competencia con Junts y la CUP lo justifica todo y quieren vender otra vez el espejismo de una *estructura d'Estat* para el independentismo.

Los catalanes somos los ciudadanos de España que pagamos más impuestos, pero nuestro dinero se sigue despilfarrando en retos inútiles que no revierten en mejores servicios. Ustedes quieren reactivar el *procés*, pues reactivan el engaño de una agencia tributaria catalana como *estructura d'Estat*. Por eso, la agencia tributaria catalana se ha convertido en un verdadero sismógrafo del *procés*. Detecta los temblores de Esquerra Republicana.

Señor Aragonès, dejen de convertir la política catalana en un sainete tan caro, mientras el dieciocho por ciento de las familias catalanas no llegan con normalidad a fin de mes.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, ha acabat parlant de sainets; de fet, vostè n'és tot un expert, i la seva trajectòria política i parlamentària ho demostra.

Miri, li donaré tres arguments. En primer lloc, per què serveix a l'Agència Tributària de Catalunya? Doncs per haver aixecat 1.050 milions d'euros de frau fiscal en els darrers quatre anys. I, per tant, haver portat a terme les actuacions perquè aquests 1.000 milions estiguin on toca, que és finançant els serveis públics del nostre país.

I ho hem fet amb una línia ascendent, com hem fet en els darrers anys. Això és gràcies a la millora de capacitats tècniques i a la millora de la dotació de recursos humans del que té l'Agència Tributària de Catalunya.

En segon lloc, l'Agència Tributària de Catalunya està assumint la gestió de nous tributs fruit de la decisió sobirana d'aquest Parlament, com per exemple l'impost sobre les emissions dels vehicles de tracció, els vehicles rodats, els turismes. I, per tant, doncs, aquest és un impost massiu, amb 2 milions de contribuents, que necessita la dotació de personal i la dotació de mitjans tècnics, singularment mitjans tecnològics adequats, per poder-lo fer funcionar, un impost aprovat per aquest Parlament que serveix per dotar el Fons de Patrimoni Natural i el fons de lluita contra el canvi climàtic i, per tant, finançar les polítiques ambientals d'aquest Govern decidides per aquest Parlament.

I, en tercer lloc, vostè fa referència a un acord del Govern respecte a la política fiscal corporativa de la Generalitat de Catalunya. I aquest és un acord per tal que l'Agència Tributària de Catalunya, i també des dels àmbits tributaris del Departament d'Economia, assumeixi una part de les funcions de tramitació, de pagament, de gestió de tributs que fan ens de la Generalitat cap a altres administracions.

I per què ens ha de servir això? Doncs, miri, per estalviar recursos. No cal que cadascuna de les empreses públiques tingui els seus assessors fiscals, els seus gestors en aquest àmbit, sinó que això es pot coordinar i es pot fer de manera conjunta, guanyant eficiència i també per a la millora de la gestió d'alguns conflictes que tenim amb l'Estat, per exemple, sobre l'IVA que s'està aplicant en determinats àmbits

d'entitats culturals, entitats audiovisuals o entitats sanitàries. Tots aquests diners que recuperarem per posar-los al servei dels ciutadans de Catalunya, com fem amb tots i cadascun dels euros que gestionem.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la coherència entre els canvis als departaments i les polítiques del Govern

317-00307/13

Formula la pregunta la senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Bon dia a totes i a tots, però en especial al nou conseller, a les noves conselleres, a qui evidentment desitgem sort i èxits, perquè seran els de tot el país.

Dit això, president, fa quinze dies jo ja li deia en una sessió de control que el problema de Catalunya no era la unitat de l'independentisme, que fa molt de temps que no existeix, sinó que era el seu Govern, un govern feble i que no acontenta a ningú. Doncs bé, vostè va negar la major, i hem vist com, quinze dies després, vostè ha rectificat. Això sí, una rectificació en diferit, però jo li he de dir que nosaltres ho celebrem. Ho celebrem perquè, per primera vegada en molt de temps, vostè escolta aquest Parlament, escolta la comunitat educativa i recull el seu consens, que era la necessària destitució del conseller Cambay.

Ja tenim el primer pas i, per tant, ara necessitem el segon. Volem saber si aquest canvi de cares al capdavant de les conselleries implica també un gir de cent huitanta graus en les polítiques que estaven duent a terme.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada... Vull agrair al conseller Cambay tota la tasca que ha portat a terme al capdavant del Departament d'Educació. Estic convençut que la consellera Simó continuarà amb força renovada; continuarà, doncs, amb molta més intensitat la línia d'oferir una educació pública, de qualitat i en català per a tothom i a tot arreu del país, de fer-ho treballant conjuntament amb la comunitat educativa, lluitant contra la segregació, lluitant contra el fracàs escolar.

Tenim més recursos que mai destinats a l'àmbit educatiu. Tenim el pressupost d'Educació més alt de la història. I, per tant, tenim una oportunitat de poder fer front, amb moltes més eines que no teníem pas abans, als grans reptes educatius que tenim a la nostra societat. I en tenim, i en tenim moltíssims, derivats dels canvis demogràfics, dels canvis tecnològics que viu el nostre país. I també l'escola ha de fer front al canvi climàtic en termes de benestar, però en termes també de benestar a les aules, però també en termes d'educació dels infants i joves d'aquest país.

Per tant, la política educativa del Govern seguirà lluitant contra la segregació; seguirà lluitant a favor d'una escola que transmeti coneixements, que formi ciutadans i ciutadanes crítics i lliures, i seguirà treballant per garantir l'accés a l'educació a tot el país, per a tothom i a tot arreu.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Jo a aquestes altures ja l'única cosa que demane és una mica de coherència. Vegem. Vostè ha destituït el conseller d'Educació, ha destituït la consellera d'Inacció Climàtica; també ha destituït el conseller de Territori, que només portava vuit mesos al capdavant del seu departament. Entenc que aquestes destitucions també, doncs, el que demostren és que vostè reprova la seua gestió, perquè, si no, del que estem parlant és que vostè ha obert una nova crisi al Govern de la Generalitat sense cap objectiu. I això sí que són paraules majors.

Mire, després podrem parlar més a bastament d'aquesta nova crisi, però nosaltres sí que volem fixar algunes prioritats que vostè apuntava. Però és que després els fets no ho reflecteixen així. Necessitem recuperar el diàleg amb la comunitat educativa i dotar de recursos l'educació pública, perquè no està en un bon estat. De fet, jo diria que tenim una crisi educativa.

La segona. Deixem d'hipotecar el futur de Catalunya amb macroprojectes caducs, del passat, fracassats, com és l'ampliació de l'aeroport del Prat, el Quart Cinturó, però també el Hard Rock.

I, per últim, també vostès haurien d'aclarir, d'una vegada per totes, perquè jo crec que aquest és el punt, si deixaran de fer seguidisme de les polítiques de Junts o si Esquerra Republicana en solitari té alguna cosa a oferir-nos. Hi torne a insistir: jo crec que aquest és veritablement el punt, i això és el que determinarà si obrim una nova etapa amb força o si vostès han activat el temps de descompte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, el Govern que presideixo ha complert dos anys aquest passat mes de maig, i és habitual que en governs al cap d'un temps es portin a terme, doncs, alguns canvis per ajustar-los.

De fet, vostès encara formen part del Govern de l'Estat, i el Govern de l'Estat ha portat a terme *cinc* remodelacions de govern en aquesta legislatura. De fet, la majoria de ministres dels proposats al president del Govern espanyol del grup del que vostès formen part han estat canviats durant el llarg d'aquests anys. Això vol dir que el seu grup a Madrid o el president del Govern espanyol reprovien l'actuació d'aquests ministres? Vostès em diran: «No, era per donar un nou impuls.» Doncs jo li responc exactament el mateix.

Per tant, nosaltres som molt conscients dels reptes que té el país. Aquest país ha d'afrontar una transformació en l'àmbit social que estem afrontant, enfortint l'estat del benestar, enfortint el sistema de salut. Avui hi ha més professionals de l'àmbit de salut que mai a la història. Avui tenim més professionals en l'àmbit docent que mai a la història, i en l'àmbit de seguretat, més mossos d'esquadra que mai a la història.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'exigència d'un gir en les polítiques del Govern arran de la modificació en la composició del Govern

317-00310/13

Formula la pregunta el senyor Xavier Pellicer Pareja, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. President, abans-d'ahir coneixíem una altra reestructuració del seu Govern, que malauradament ens temem que, amb tot, com amb tota la resta de reestructuracions, suposarà només canvis de noms i, malauradament, pocs canvis en les polítiques del Govern.

En tot cas, li volem preguntar si aquests canvis en les conselleries d'Educació, de Territori, d'Acció Climàtica realment hi ha alguna opció que suposi un gir de cent vuitanta graus en les polítiques, i quan parlem de gir de cent vuitanta graus ens referim també a un gir de cent vuitanta graus respecte als pressupostos que van aprovar amb PSC i comuns i que van facilitar projectes com el Hard Rock o com el Quart Cinturó. I, en definitiva, si hi haurà algun gir respecte a aquestes polítiques «sociovergens» de totxo i ciment, de privatització de serveis públics, de bunquerització respecte a organitzacions i col·lectius, o si simplement es tracta de canvis davant la davallada electoral i per intentar sortir al pas d'aquests mals resultats de l'independentisme.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, gràcies per la seva pregunta. Aquest Govern continuarà amb el rumb que té previst; aquest Govern continuarà amb el full de ruta que ens vam marcar a l'inici de la legislatura i que hem estat validant en aquest Parlament, que hem estat explicant reiteradament.

És evident que l'anàlisi que vostè fa de les polítiques d'aquest Govern i el que, doncs, faig jo com a president difereixen absolutament. Aquest és un govern que aposta per l'estat del benestar. Abans feia referència a la incorporació de professionals que hi ha hagut en els diferents àmbits de treball de l'estat del benestar al nostre país, i és una constant en tots els àmbits que ho hem anat fent.

Les polítiques transformadores d'aquest Govern. Ahir presentàvem la Proencat, que ens ha de permetre també, en l'àmbit de la transició energètica, fer la feina en el temps que s'ha de fer i amb les garanties necessàries i el consens, absolutament, que requereix la situació. Ho hem fet també modernitzant les polítiques de seguretat; ho hem fet també, evidentment, enfortint les institucions dins i fora del país, amb una acció exterior valenta i clara, i ho hem fet també posant sobre la taula de l'Estat el necessari reconeixement del dret a l'autodeterminació perquè el nostre poble pugui decidir en llibertat tot el futur que tenim per endavant.

I, per tant, això és el que continuarem fent, i ho farem amb força renovada i, evidentment, amb més intensitat que mai.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Els hi hem dit, eh?, i els hi hem dit reiteradament i portem mesos i mesos dient-los-hi, que no en queda res, d'aquelles quatre revolucions que van pregonar, no? I no ens cansarem de dir-los-hi: per sortir d'aquesta situació, que és de desmobilització, que és d'estancament, en un clima perillosíssim d'auge de l'extrema dreta, cal un gir de cent vuitanta graus en les polítiques del Govern i en l'acció del Parlament, que *no van bé*.

Primer de tot, el que cal és reconèixer que l'aposta d'acords amb l'Estat ha fracassat, ha fracassat absolutament, i acceptar-ho seria un primer pas.

Segon, ens diran: «Com ho fem, això?» Propostes clares i concretes. Ja n'hi ha prou d'anar de la mà de «la Caixa». Avui sabem que el conseller Damià Calvet, ex-conseller, hauria manipulat un contracte perquè vagi endavant el Hard Rock. Aturin-lo d'una vegada, tenen l'oportunitat de fer-ho. Paralitzin qualsevol conveni amb

l'Estat i amb el Govern de l'Estat sobre el Quart Cinturó. Ja n'hi ha prou. Exigim el traspàs de rodalies. Escoltin la comunitat educativa, escoltin el personal sanitari, recuperin els serveis públics de les urpes privades, com l'aigua o la sanitat. Legislin de nou per regular els lloguers a Catalunya davant la llei prohibida del Tribunal Constitucional. Aturin la participació dels Mossos en desnonaments de famílies vulnerables i situïn de nou el focus de la possibilitat d'avançar en l'autodeterminació i la independència al Parlament de Catalunya, d'on no hauria d'haver sortit mai, i amb una proposta de referèndum. I, en definitiva, avancem.

Són només alguns exemples, però cal reconnectar urgentment amb la gent del país; cal posar damunt la taula un futur d'esperança; cal fer autocrítica sobre la desmobilització, perquè a partir del 24 de juliol no tindran més opció que fer-ho.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, sempre estic obert a les crítiques, a les propostes de millora, però no faré un gir de cent vuitanta graus, perquè si el Govern fa un gir de cent vuitanta graus voldrà dir que ens situem en les posicions de l'extrema dreta. Perquè, en aquests moments, el Govern que està plantant cara a totes les posicions de l'extrema dreta a Catalunya i en el conjunt de l'Estat espanyol és el Govern de Catalunya. *(Aplaudiments.)*

En matèria d'habitatge, impulsarem, evidentment, el topall de preus del lloguer i iniciarem l'expropiació dels pisos amb habitatges buits de grans tenidors que porten desocupats durant molt de temps.

Defensarem la llengua catalana, que és el que volen atacar. Defensarem un model productiu sostenible i que generi oportunitats arreu del territori. Defensarem unes polítiques de seguretat que també tinguin en compte els drets humans. Defensarem un sistema de l'estat del benestar que garanteixi els serveis públics a tothom.

Això és el que fa aquest Govern, amb totes les possibilitats de millora. Però no, no farem un gir de cent vuitanta graus, perquè seria renunciar al que som i deixar pas a les polítiques de l'extrema dreta, que és el que hem d'aturar. I ho hem de fer, i vostè ho diu molt bé, també amb mobilització a tot arreu: a les cambres, a les urnes i al carrer.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació d'emergència per la inseguretat creixent

317-00309/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿piensa hacer algo de una vez ante la emergencia de inseguridad creciente en todos nuestros barrios?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Aquest Govern seguirà treballant per garantir la seguretat de tota la ciutadania amb un model de policia que respecta la llei, un model de policia democràtica i un model de policia de proximitat. I també entenent que la seguretat més important que necessiten les famílies d'aquest país és la seguretat en matèria econòmica i també apostant, doncs, per una redistribució de la riquesa i de les oportunitats del nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, señor Aragonès, mientras ustedes siguen preocupados por sus sillones y por sus salarios sea cual sea la crisis por la que atraviese su gobierno, Cataluña se sigue sumergiendo en una situación incontrolable de inseguridad y delincuencia que, como siempre, afecta a los más humildes. Al aumento de los atracos, peleas y asesinatos, ahora tenemos que sumar la peor vergüenza que podría tener un gobierno que dice defender a las mujeres: un incremento de las agresiones sexuales sin precedentes.

Estos días hemos conocido numerosas y repetidas violaciones y agresiones sexuales en manada en Badalona durante los últimos años y que se unen a una larga y lamentable lista creciente de delitos sexuales.

Señor Aragonès, en la Cataluña que usted gobierna se denuncian dos violaciones al día, violaciones a punta de navaja en lavabos en centros comerciales, violaciones en manadas a niñas de once años que se graban y que luego se suben a redes sociales, violaciones en las puertas de discotecas, que en algunos casos acaban con víctimas mortales.

Esta es la realidad, señor Aragonès. Esta es la realidad a que usted está condenado al conjunto de los catalanes. Y ante esta cruda realidad, tenemos que aguantar como miembros de su Gobierno tratan de justificar a los violadores. Hablan de que no son conscientes de lo que hacen. ¿Y ustedes?, señor Aragonès, ¿usted es consciente de lo que hace? ¿Su Gobierno es consciente de que sus políticas están generando una crisis de inseguridad sin precedentes en Cataluña? Está claro que no, porque a pesar de que llevamos mucho tiempo denunciando la realidad que padecen los catalanes y defendiendo a la gente que más sufre, señor Aragonès, ustedes siguen mirando hacia otro lado, siguen promoviendo esas políticas que condenan a la inseguridad a la gente humilde y a la gente trabajadora en Cataluña.

Miren, si ustedes de verdad quieren defender a las mujeres, si ustedes de verdad quieren mejorar el futuro de Cataluña, háganme caso: váyanse y dejen de ocultar los problemas de los catalanes.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, el primer que demanaria és que es corregís l'afirmació dient que membres del Govern de Catalunya justifiquen agressions sexuals i justifiquen l'actuació de presumptes violadors. I, per tant, demanaria una rectificació. La veritat sabem que no és gaire amiga de l'extrema dreta, que sempre la mentida s'utilitza per intentar trencar la cohesió de les societats on actuen i, per tant, hem de reclamar sempre la veritat.

Aquest és un govern que, evidentment, està preocupat per l'increment de denúncies d'agressions sexuals que s'han produït. També és cert que la major part de les agressions sexuals que es produeixen a Catalunya i a les societats del nostre entorn es produeixen en ambients coneguts, es produeixen en l'àmbit familiar o en l'àmbit de l'immediat entorn social. Per cert, aquestes agressions no han estat esmentades

pel portaveu de l'extrema dreta quan ha fet la seva intervenció. I el Govern està actuant, està actuant sobretot protegint les víctimes i garantint que, com a supervivents, puguin mirar endavant, amb programes innovadors, com és, per exemple, la indemnització a víctimes de violència masclista, també en els casos en què les víctimes, malauradament, són els fills de la parella.

Anant a les dades, en l'àmbit més global de seguretat, els fets coneguts de possibles delictes s'han reduït un 1,4 per cent, les detencions han augmentat un 10,3 per cent. Per tant, major eficàcia. La resolució, és a dir, acabar, doncs, òptimament el que és una investigació, el que és una actuació ha passat del vint-i-sis per cent a prop del trenta per cent, i això té una clara correlació amb l'increment de la dotació màxima d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra. En aquests moments, una dotació de 17.889 efectius. Fa, doncs, uns anys en teníem uns milers menys, per tant, més i millor seguretat. Però hi ha molts àmbits d'actuació, cal també actuar en l'àmbit social i dels valors, i per això el Govern, conjuntament, en tots els àmbits, hi estem treballant.

La presidenta

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la incoherència entre la crida a refer la unitat independentista i la conclusió de certs pactes municipals

317-00311/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics. Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Erra, president Aragonès, membres del Govern, diputats i diputades... President, el dimarts després de les eleccions municipals, quan el seu partit va perdre 300.000 vots a Catalunya i va quedar tercera força, vostè va comparèixer a la galeria gòtica del Palau de la Generalitat, on els presidents hi fan els grans anuncis, i vostè va dir que els resultats de les eleccions tenien un missatge dirigit als partits independentistes, que ens havíem d'entendre i obrir un nou cicle polític. És més, textualment va afirmar: «Tenim l'oportunitat d'entendre'ns també als ajuntaments, on el sobiranisme i l'independentisme podem i ens hem d'entendre.» Literalment, paraula per paraula.

President, com s'entén que, mentre vostè fa aquest anunci solemne per refer la unitat de l'independentisme, al mateix moment, el seu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, negocia i signa acords amb el PSC a les diputacions de Tarragona i Lleida, acords que depenen exclusivament de les direccions nacionals dels partits, quan vostès tenen una proposta formal sobre la taula i on les dues diputacions hi ha una majoria absoluta independentista? És aquesta la seva manera de refer la unitat independentista, president?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. S'entén de la mateixa manera que vostès encara avui governen a la Diputació de Barcelona. (*Aplaudiments i remor de veus.*) Però, un moment, un moment. És que sempre que responc a alguns grups parlamentaris, no em deixen parlar. Un moment. Deixi'm parlar.

De la mateixa manera que vostès continuen governant a la Diputació de Barcelona, a dia d'avui encara, i ho han fet els darrers quatre anys, hi ha hagut llocs on... I podria fer la llista i ens podríem aprofitar de la llista i vinga anar-nos a tirar retrets... Jo no ho faré. Hi han mostres clares de la voluntat que ens hem d'entendre. Divendres passat elegíem una nova presidència del Parlament i nosaltres vam votar sense exigir res a canvi. Fins i tot en un context en què, per part seva, el que hi havia a canvi a l'inici de legislatura, que era formar part del Govern, en aquests moments no es manté. Però nosaltres vam fer això i estem treballant també en acords en ajuntaments molt importants. Per tant, si vol, el que podem fer és allò que no acaba d'anar com tots voldríem tirar-nos-ho pel cap o allò que va bé treballar per incrementar-ho. Jo soc més de la segona opció.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

És el que és, president. Vostè demana refer la unitat de l'independentisme i el seu partit fa el contrari. I amb això tornem a veure, primer, que vostès no són de fiar, per això Junts vam sortir del Govern. Sempre diuen una cosa i en fan una altra, aquí i a Madrid. I segon, que vostè és un president tutelat, desautoritzat i els primers que no el respecten i li fan perdre la credibilitat són els del seu partit polític. El Govern està esgotat i el seu partit, desesperat. El pacte a les diputacions és l'autèntic acord de claredat de quines són les seves prioritats i intencions. Hi ha hagut presidents que proporcionalment han perdut menys vots que vostè i han pres decisions.

President, demani al seu partit que rectifiqui, encara hi som a temps, i faci una profunda reflexió sobre si val la pena aguantar aquesta agonia. La coherència té premi a les urnes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, vaig fer una crida a un front democràtic, perquè l'amenaça que tenim, especialment el que pot venir a partir del 23 de juliol, és una amenaça molt greu. Sabem que amb l'Estat espanyol hem tingut dificultats, amb tots els governs, i ens han tractat com a adversaris, com a enemics. Però el que pot venir a partir del 24 juliol pot ser encara pitjor i per això demanava una crida a la unitat, a treballar conjuntament, a treballar conjuntament, a no barallar-nos a Catalunya i a treballar conjuntament per defensar el país. I vostè em surt amb pactes municipals, amb pactes municipals que l'hi repeteixo, si comencem a fer la llista, crec que vostè repassarà..., revisarà molt bé les seves paraules.

I vostè, jo no ho sé, a casa seva, el seu partit com funciona. No ho sé. Però no intenti projectar la divisió, les ombres, les discussions públiques, les correccions sobre presidències del seu partit a sobre el meu; al meu partit puc dir que compto amb el suport, amb l'aval i amb el treball conjunt de tots i cadascun dels seus militants, de tots i cadascun dels seus dirigents, que prenem les decisions conjuntament, les decisions que són d'àmbit de partit, i les que són d'àmbit de govern, com correspon, les prenc jo, i puc dir que sempre tinc l'acompanyament, el suport i l'estima del meu partit. I, per mi, això és molt important poder-ho mantenir, poder-ho seguir treballant, perquè he vist, malauradament, altres casos en què no ha estat així i això no afavoreix les institucions.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'amenaça que representa l'entrada de l'extrema dreta a les institucions

317-00313/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, es constata que l'amenaça no era gens irreal. Ja no és només que s'insinuïn majories o es justifiquin discursos, ja no és només un flirteig d'esquitllentes; ara són pactes infames amb l'extrema dreta que s'executen desvergonyidament. Uns pactes que normalitzen i obren l'extrema dreta a les institucions. L'últim cas, la concreció de l'amenaça, passava ahir ben a prop nostre, al nostre sud, al País Valencià. Els foscos auguris, doncs, continuen estenent-se per la nació que somiem completa. I davant de l'auge del feixisme, no podem permetre'ns cap vacil·lació i hem de plantar cara amb determinació democràtica.

I perquè quedi clar, claríssim: els discursos d'odi d'extrema dreta s'expressen en tots els idiomes i això no els fa menys peril·losos i no els podem blanquejar flirtejant amb les seves expressions polítiques o donant-los altaveus, encara que ens parlin en la nostra llengua. Obrir les institucions a l'extrema dreta, justificar els seus discursos, ni que sigui per incompareixença, és d'una irresponsabilitat enorme. Per nosaltres, president, la lluita antifeixista és una exigència irrenunciable per les llibertats i els drets, per la justícia social, per defensar el país, pel llegat històric que ens precedeix. I per això no ens cansarem de reiterar-ho: un país només pot ser lliure en la mesura que ho siguin els seus ciutadans i ciutadanes, totes i tots, sense deixar ningú enrere.

Aquesta és la Catalunya per la qual lluitem. I per aconseguir-ho, la primera responsabilitat indefugible és protegir i salvaguardar les institucions i, per tant, la ciutadania, del populisme i els discursos d'odi que promulga el feixisme. En cap cas blanquejar-los, en cap cas fer-los el joc.

I tampoc hauria de passar per abandonar a mig camí els que els han plantat cara i han sacsejat unes estructures de poder que tan còmodes estan amb l'ascens de l'extrema dreta. Perquè això també és fer-los el joc. És a dir, ni catifes vermelles a l'extrema dreta, ni arraconar les veus que s'hi encaren sense por, i menys ara, amb unes eleccions a la cantonada on podem perdre-hi molt, on ens hi juguem els drets i les llibertats nacionals i socials.

Per això, president, quina valoració fa de l'amenaça de l'extrema dreta?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, primera constatació: els catalans i les catalanes no som millors que altres pobles del nostre entorn, no estem vacunats pel nostre fet de ser catalans davant de l'amenaça de l'extrema dreta. El que hem vist que passa a Espanya, el que hem vist que passa a Portugal, a França, a Itàlia, a tants altres llocs d'aquesta vella Europa, veiem com també comença a passar a Catalunya. Passa parlant castellà i passa parlant en català també. Per tant, no estem vacunats davant d'aquest virus.

Hem de fer-hi front. I hem de fer-hi front, en primer lloc, sent molt clars de no tenir cap mena de complicitat, de no tenir cap mena de complicitat ni per activa ni per passiva amb l'ascens de l'extrema dreta a posicions de responsabilitat. I això és fonamental. Però això no és suficient. És imprescindible anar a les arrels de per què alguns conciutadans nostres, tants precisament en determinats municipis, davant de l'angoixa, de la por, de les dificultats del moment, acaben fent un vot cap a posicions reaccionàries; acaben, paradoxalment, pensant que voten per principis, però acaben

votant en contra dels seus propis interessos. Perquè és evident que l'extrema dreta, amb un fals discurs sobre les elits, sobre els valors del progrés i del medi ambient, el que vol, precisament, és perpetuar un sistema de desigualtats, per raó d'origen, per raó de classe, per raó de territori i per raó de llengua, al nostre país i a tot arreu.

I, per tant, nosaltres hi hem de fer front. I hi hem de fer hi front parlant sense embuts i de forma clara en àmbits molt clars. I fer-ho defensant posicions nítidament progressistes i democràtiques en l'àmbit de la seguretat, en l'àmbit de les conseqüències que pot tenir la lluita contra el canvi climàtic, en l'àmbit també de les dificultats econòmiques de tanta i tantíssima gent. Però hem de tenir una cosa molt clara: davant del feixisme, drets i llibertats; davant de l'onada reaccionària, cal defensar Catalunya.

Al feixisme, se'l combat, no s'hi flirteja –al feixisme, se'l combat, no s'hi flirteja. I a cap poble de Catalunya, a cap ciutat de Catalunya, ni a cap racó dels Països Catalans hem de deixar que avanci l'extrema dreta. I, en aquest sentit, el meu Govern hi està plenament compromès i estic convençut que en aquest compromís ens hi acompanyarà una majoria dels ciutadans de Catalunya.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la creació d'un pacte català per l'educació com a acord ampli i de llarg recorregut

317-00312/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, l'educació a Catalunya no va bé. Les dades d'abandonament escolar prematur, les avaluacions de competències bàsiques que el propi departament realitza o les dades de l'estudi internacional del progrés en comprensió lectora que ens situen en darrera posició a Espanya, només per davant de Ceuta i Melilla, jo crec que ho certifiquen de manera objectiva, no?

Hi ha també malestar a la comunitat educativa, i aquest és un tema certament rellevant, no? Potser és dels tres o quatre temes més rellevants per un país. En uns dies, i a proposta de Junts per Catalunya, hi haurà un ple monogràfic sobre aquesta qüestió, que serà un bon moment per fer una anàlisi i un debat en profunditat, no?

Vostè ha pres aquest dilluns la decisió de canviar el conseller. Entenc que és, més que un canvi de noms, un reenfocament; reenfocar l'aproximació del seu Govern en aquest assumpte.

Jo no vull deixar la primera ocasió que tinc en seu parlamentària per fer-li, més que una pregunta, un oferiment, no? Vull oferir-li un pacte català per l'educació. Li vull oferir un pacte d'ampli recorregut, obert a totes les formacions polítiques que s'hi vulguin sumar, en una matèria que considero essencial per Catalunya.

Senyor Aragonès, vostè està disposat a fer un acord ampli i de llarg recorregut en aquesta matèria?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la teva paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, l'àmbit d'educació és un dels àmbits més importants de la societat. Per això és un dels àmbits també en què hi destinem

més pressupost de la Generalitat de Catalunya; és un àmbit en el que els professionals que s'hi dediquen com a servidors i servidores públiques en els darrers anys no han parat de créixer; és un àmbit que afronta i., al qual se li exigeix la resposta davant de molts reptes i problemes de la societat, fins i tot diria, a vegades, amb un punt de delegació excessiva d'altres àmbits, d'altres àmbits de responsabilitat.

Les famílies també en som responsables, de l'educació dels nostres fills. El context econòmic també hi intervé de forma clara. El canvi tecnològic accelerat ens està fent moltes vegades que ens costa a tots plegats, individualment i col·lectivament, doncs, donar resposta a com avui es comuniquen, s'eduquen, conformen la seva manera de relacionar-se amb si mateixos i amb l'entorn els nostres infants i els nostres adolescents.

Tots els consensos en l'àmbit de l'educació són bons. Tindrem l'oportunitat de treballar aquests consensos en el Ple monogràfic que tindrem d'aquí quinze dies. Vull agrair als grups parlamentaris i singularment al Grup de Junts per Catalunya, que era el proponent, que s'avingués, doncs, a posposar-ho pel proper Ple.

Per tant, tot el que sigui amb consens..., vostè avui ha fet una proposta, en faran moltes, doncs, en el proper debat monogràfic, seran benvingudes. Necessitem, però, que aquests consensos siguin concrets. I haurem de prendre decisions, decisions importants, que han de passar, evidentment, pel reforç del nostre sistema educatiu i sobretot per acompanyar la comunitat educativa.

I aquesta lluita contra el fracàs escolar i aquest acompanyament de la comunitat educativa és l'encàrrec que té la nova consellera d'Educació, que estic convençut, doncs, que ho portarà a terme amb tota la diligència, amb tota la força i amb tota la seva capacitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

L'educació és una competència exclusiva del Govern de Catalunya des de fa quaranta-tres anys –quaranta-tres anys. Quan les coses han anat bé és quan hi ha hagut acords i consensos. I els darrers anys això ha empitjorat de forma més que notable i molt preocupant.

A mi em sembla que hem de fer un diagnòstic clar. A mi em sembla que fan falta canvis estructurals, de fons; no és només, crec jo, una qüestió de recursos. I a mi em sembla que això no ho pot fer ni el seu Govern tot sol ni dos grups tots sols, sinó que s'ha de fer un acord ampli, amb fortalesa i de llarg recorregut.

Jo, en fi, li agraeixo la seva resposta. Li faig l'ofertament, cregui'm, de bona fe, amb sinceritat i també amb una enorme preocupació per aquesta matèria.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Com li deia, senyor diputat, tots els acords que puguem fer, i com més amplis, millor, són bons. Ho hem fet en alguns àmbits relacionats amb l'escola i ho hem fet recentment; fa un any ho vam fer en matèria lingüística a les escoles i va ser un bon acord. L'hem de fer en molts altres àmbits, al Ple. La proposta que vostè acaba de formular..., són oportunitats i les farem.

Sí que em veig obligat a dir-li una cosa. La Generalitat no té totes les competències en l'àmbit educatiu; si no, el Govern de l'Estat no hagués fet tantes lleis educatives en tan pocs anys. Els currículums venen derivats, que és una de les qüestions que estan sobre la taula, de la nova llei d'educació en l'àmbit estatal, o el procés d'estabilització de funcionaris, també.

Per tant, reconeixent aquestes limitacions, posem-nos-hi, a generar grans consensos.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que seria la compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per donar compte de la modificació en la composició del Govern.

Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de la modificació en la composició del Govern

350-00009/13

D'acord amb l'article 172 del Reglament i l'article 23.3 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant el Ple del Parlament per donar compte de la modificació en la composició del Govern, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Pere Aragonès i Garcia.

El president de la Generalitat

Molt honorable presidenta del Parlament, conselleres i consellers, diputades i diputats, molt bon dia a totes i a tots. Comparec per donar compte en aquest Parlament de la remodelació del Consell Executiu que vaig impulsar el passat dilluns i que, com tots vostès saben, afecta els departaments d'Educació, de Territori i d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

Abans de continuar, voldria agrair a la Mesa del Parlament de Catalunya, a la seva presidenta i als grups parlamentaris que hagin tingut a bé, doncs, la modificació de l'ordre del dia per adaptar el Ple en aquestes circumstàncies i que ja puguem donar compte avui mateix d'aquesta decisió.

És una remodelació normal, una remodelació natural, després de dos anys de legislatura, com les remodelacions que es produeixen en qualsevol govern del món, i que tenen per objectiu reforçar el Govern del país i incorporar-hi energia renovada per encarar la segona part de la legislatura.

Durant aquests dos anys de mandat s'ha fet una feina ingent en molts i molts àmbits. Podem dir que s'ha sembrat molt, que s'han posat les bases i s'ha començat a aixecar aquestes transformacions social, verda, feminista i democràtica que em vaig comprometre a impulsar.

S'ha fet prenent decisions difícils, valentes, no amagant les dificultats, sinó fent-les emergir i afrontant-les de cara, i prioritzant sempre les que són les millors decisions per la ciutadania. I, moltes vegades, la millor decisió per la ciutadania no és ni la més fàcil ni la més senzilla.

Per això, vull començar aquesta intervenció agraint la feina i el compromís de la consellera i dels consellers sortints. Al conseller Juli Fernández, per la complicitat, per l'impuls del foment del transport públic, amb iniciatives que s'han executat, com l'ampliació de la T-jove fins als trenta anys; racionalitzant i fent més assequibles el que és, doncs, els costos d'accés al transport públic, i, sobretot, també el canvi de paradigma en les polítiques d'habitatge. Hem posat les bases d'una mesura absolutament necessària i s'ha iniciat el procediment, que és l'expropiació de pisos de grans tenidors que porten massa temps buits, i s'ha ofert al país, doncs, aquest pla –que ja s'està executant– de l'impuls de deu mil nous pisos de lloguer social a curt i a mitjà termini, que seran una realitat en els propers tres anys.

Voldria agrair al conseller Josep González-Cambray el seu compromís per l'impuls de la gratuïtat de l'I2, una mesura innovadora que s'ha produït al nostre país i que haurem de continuar impulsant, per tenir avui unes ràtios d'alumnes per mestre com mai abans teníem –en terme, doncs, de ràtios baixes com mai abans teníem– i per haver acabat amb els concerts a les escoles que segreguen per sexe.

I a la consellera Teresa Jordà per ser-hi sempre, per no fallar mai, per fer front a la sequera des del primer moment, per fer-ho fent sonar l'alarma i avisant-nos i pre-

nent mesures quan ningú parlava de la manca de pluges, i anticipant-se per preparar el país per afrontar la situació complexa que tenim avui i fent-ho en les millors condicions. Si avui encara no estem, doncs, en la situació més greu és perquè es van prendre les decisions adequades en el seu moment.

També per fer front a la sequera i per fer realitat la sacsejada que el país necessitava en l'àmbit de la transició energètica, i fer-ho a la manera, si em permeten, republicana, construint consensos amb tots els actors i totes les parts implicades. Un exemple és que ahir mateix el Govern aprovava la prospectiva energètica de Catalunya 2050, tota l'estratègia que orienta la transició energètica del país cap a un sistema energètic més sobirà, més net, més sostenible, i que aquest és, en bona part, el llegat de la consellera Jordà.

Per tant, el canvi ja fa temps que s'està produint. Les bases i les primeres parts de la construcció d'aquest canvi són una realitat.

Però ara és l'hora de fer un nou impuls per tal que el Govern cristal·litzi, faci emergir totes aquestes transformacions. I ho fem sumant al Govern persones inequívocament compromeses amb el país i amb la seva gent, persones amb un inqüestionable coneixement de les àrees de govern que assumeixen, i amb una dilatada trajectòria, i amb una experiència institucional que assegura que s'adaptaran ràpidament a la dinàmica de govern. I crec que la sessió de control d'avui n'és un bon exemple, que és així.

Els reptes que tenim per endavant són molts i són múltiples, en direccions molt diferents. La consellera Capella sap que la prioritat del seu departament són les polítiques d'habitatge, un dret que ha estat sostret a tants i tants ciutadans del nostre país. La consellera Capella va ser la consellera en el seu moment, en tant que titular de Justícia, que va fer possible la primera llei que regulava els preus del lloguer, a Catalunya i a tot l'Estat. I crec que, en bona part, la llei nova de l'Estat espanyol en matèria de lloguer beu d'aquesta inspiració.

Aquesta experiència és ideal, idònia per culminar el revulsiu que des del Govern estem impulsant en polítiques d'habitatge. Hem de fer front a un dels principals problemes que tenim com a país, amb més habitatge públic de lloguer que mai i desplegant totes les eines. I alhora l'altra mà d'aquesta prioritat és l'impuls del transport públic, pel compromís amb una mobilitat sostenible i que arribi a tothom, per fer més fàcil la vida de la gent.

Tenim reptes per endavant que no depenen només de nosaltres, però que en bona part sí que depenen de nosaltres, com és aconseguir el traspàs de rodalies amb totes les inversions pendents, amb totes les vies, amb tots els trens i amb tots els recursos, per tal d'assegurar que el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya puguin gaudir d'un servei fiable, còmode, que arribi a l'hora, com ho és el de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. És una negociació molt difícil, ho sabem, però estic convençut que amb el coneixement, el saber fer i la mà esquerra de la consellera Capella aconseguirem fer passos decisius en aquest àmbit.

Per la seva part, el conseller Mascort té l'encàrrec de donar continuïtat al canvi de paradigma que hi ha hagut en l'àmbit de la transició energètica. No em cansaré de dir-ho, perquè el salt endavant que hem fet és notori; és, permetin-me l'expressió, espectacular. És veritat que veníem de molt enrere, perquè durant massa temps Catalunya no havia invertit en energies renovables, però en poc més de dos anys estem posant el país al dia. Avui tenim, doncs, tramitats l'autorització de projectes d'energies renovables per valor de 1.500 megawatts. Perquè tothom se'n faci una idea, és més que tota la potència nova que s'ha instal·lat a Catalunya en els últims trenta anys. Hem creat nous instruments com l'energètica, i es nodrirà, aquesta nova empresa pública, de la instal·lació de plaques fotovoltaiques a gairebé 1.500 edificis públics, acompanyant l'espectacular increment en l'autoconsum energètic que han estat portant a terme ciutadans, empreses i administracions públiques i sector social del nostre país.

El conseller Mascort té l'encàrrec de seguir amb aquesta ambició transformadora i posar-hi encara un punt més de velocitat i, en paral·lel, gestionar una sequera fent costat als sectors més afectats, preparar el país per la nova realitat climàtica que ja és aquí. El canvi climàtic que ja estem vivint provocarà que episodis de sequera com els que tenim avui cada vegada siguin més freqüents i de més intensitat. Ho serà especialment en l'àmbit de la Mediterrània, i Catalunya n'és un molt bon exemple. Això ens obliga, com a país, a adaptar-nos, dotant-nos de les infraestructures necessàries per poder produir aigua i no haver d'esperar només que ploqui per disposar d'un bé tan essencial.

I, finalment, la consellera Simó té el repte de cuidar el sistema educatiu. És un dels grans tresors que tenim com a país. No deixen de ser un reflex, les nostres escoles, de quina és la nostra societat. I massa sovint, com he dit abans, responsabilitzem a l'escola de reptes, problemes i dificultats que trobem en altres àmbits de la societat. Per això hem d'estar al seu costat; hem d'estar al costat dels mestres, de les professores, de tots els professionals de l'educació. La societat els hi demana molta cosa i crec que entre tots els hi hem de donar les eines perquè puguin fer bé la seva feina, escoltant les seves necessitats i enfortint el reconeixement social que el col·lectiu de docents es mereixen.

Per això, la consellera Simó treballarà per enfortir la complicitat amb el conjunt de la comunitat educativa. Som conscients que amb l'educació ens hi juguem moltíssim, en termes de benestar, oportunitats i prosperitat, i ens hi juguem la cohesió de la societat i del país. I per això es fa imprescindible impulsar conjuntament el sistema públic d'educació de Catalunya, el Servei d'Educació de Catalunya, en la seva totalitat, partint d'una premissa: que, en tota decisió, sempre sempre sempre hem de prioritzar l'interès i el benestar dels alumnes.

I aquí, sense cap mena de dubte, un dels grans objectius col·lectius ha de ser lluitar contra l'abandonament escolar prematur, un problema estructural que arrosseguem des de fa temps, que ha millorat en la darrera dècada, però que també és cert que, conjuntament amb la segregació escolar, explica bona part de les desigualtats de la nostra societat. Per això estem treballant per revertir aquesta tendència, canviar aquest paradigma, com ho hem fet –com ho estem fent– en les polítiques d'habitatge i en la transició energètica.

Tots els consellers i conselleres entrants, i la resta de consellers i conselleres del Govern, continuaran aportant aquesta inequívoca vocació de servei, una inequívoca voluntat transformadora. Tots ells tenen –i també, evidentment, els tres consellers, conselleres i conseller entrants– un compromís inequívoc amb el país. Per això els agraeixo que hagin fet aquest pas endavant i que vulguin, doncs, oferir el millor de si mateixos al servei de Catalunya i dels catalans i les catalanes.

I, dit això, tot apunta que el context dels propers mesos serà molt diferent al que ens vam trobar al Govern quan vaig ser investit per aquest Parlament i quan vam començar a caminar col·lectivament. Només fa falta veure els resultats de les darreres eleccions per veure que l'avanç de la dreta i l'extrema dreta és ben real, que és una amenaça arreu, per a les polítiques socials, per a les polítiques d'igualtat d'oportunitats i per als drets i les llibertats democràtiques. És una amenaça arreu, també ho és a Catalunya, i una amenaça per a Catalunya.

Ahir mateix, el Partit Popular i VOX anunciaven un pacte per governar el País Valencià, amb tot el que significa això en àmbits tan sensibles com l'impuls de la llengua i la cultura que compartim, en àmbits com l'educació i el conjunt de serveis públics. Una amenaça que també es pot concretar a les Illes Balears, amb un acord d'investidura que es planteja tancar mitjans de comunicació públics o l'oficina anticorrupció. I aquesta realitat que tenim al nostre entorn més immediat, amb els territoris amb qui compartim llengua, cultura i projecte, aquesta és la realitat que ve, i davant d'aquesta realitat cal defensar amb tota l'energia, tota la força i tota la decisió la ciutadania de Catalunya. I, per tant, fent-ho defensant també les institucions del

país i que les institucions del país dediquem tots i cadascun dels esforços a servir aquesta ciutadania.

El Govern de la Generalitat serà el primer bastió contra l'avenç dels governs de dreta i d'extrema dreta. I ho farem enfortint els grans consensos que ens defineixen com a nació, que ens defineixen com a societat. I aquests són, entre d'altres, enfortir l'escola catalana i tots els serveis públics reforçant les polítiques socials com les de l'accés a l'habitatge, per evitar que ningú es quedi enrere; combatre les desigualtats que abonen el creixement de l'extrema dreta i la dreta, basant-se en mentides, en la por i en els neguits de la ciutadania. Ho farem accelerant la transició energètica per ser més sobirans, i combatrem el negacionisme climàtic, i ho farem defensant els drets i les llibertats, exercint la nostra sobirania, defensant les institucions catalanes, les que ens cohesionen com a país, les que ens engloben i ens representen a totes i a tots, a la Catalunya sencera.

Davant de l'avanç dels governs de dretes i d'extrema dreta, toca defensar Catalunya, ara és el moment de defensar Catalunya, la nostra democràcia, la nostra voluntat de progrés i la nostra voluntat col·lectiva de ser i de decidir. I aquest també és un dels grans reptes que tenim com a país, preparar-nos perquè aquest avenç que s'està produint de la dreta i l'extrema dreta no signifiquin un retrocés per a Catalunya. I davant d'aquesta amenaça, tots i totes hi hem de sumar esforços. El Govern hi sumarà i convido els grups parlamentaris a sumar-s'hi també.

Moltes gràcies a totes i a tots. Visca Catalunya i visca la llibertat!

La presidenta

A continuació, intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts cadascun. Té la paraula el senyor Salvador Illa i Roca, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta, senyor president, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor Aragonès, per les seves explicacions. Jo vull fer cinc comentaris previs abans d'entrar en una valoració política, que crec que és el que correspon als canvis de govern que vostè ha decidit portar a la pràctica i de la situació a Catalunya, no?

La primera consideració prèvia que volia fer és que, en fi, que aquests canvis que ha fet són una competència seva. Jo no perdre ni un minut a valorar-ne ni l'oportunitat ni la manera, ni si hi ha hagut més o menys, diguem-ne, condicionaments d'àmbit de partit. M'és igual, eh? Penso que vostè ha fet el que creia que havia de fer i –fixi's– penso també que ho ha fet pensant en el bé de país, no en el bé del seu Govern, sinó en el bé del país. I també li vull agrair la informació prèvia que me'n va donar uns minuts abans que ho fes públic, no?

La segona consideració prèvia que vull fer és una felicitació als nous consellers, a la senyora Simó, a la senyora Capella i al senyor Mascort. Els meus millors desitjos en nom del meu grup, per a tots vostès, perquè els seus èxits seran els èxits de Catalunya i nosaltres volem que les coses a Catalunya vagin bé.

En tercer lloc, doncs, també vull agrair en nom del meu grup la feina als consellers sortints, a la senyora Jordà, al senyor Fernández, que ens acompanya aquí a la cambra i al senyor... –o ens acompanyava fins fa una estoneta...; no, hi és encara, perdó (*rialles*), he confós l'escó buit de darrere, eh?–, i al senyor González-Cambray. Vostès tenen tots tres el meu respecte personal i també el meu reconeixement públic pel servei que han fet al país. A vegades hem discrepat ostentament o ostensiblement de com ho feien, però, en fi, tenen el meu respecte personal i el meu reconeixement públic.

En quart lloc, doncs, vull fer un oferiment de col·laboració, sincer i de bona fe. Nosaltres no modificarem la nostra actitud de construcció d'una alternativa per a Catalunya, perquè pensem que les coses s'haurien de fer d'una altra manera. Ho hem articulat a través d'un govern alternatiu, però sempre amb mà estesa. I, en fi,

no és ara el moment de fer un repàs extens de cada una de les àrees on hi ha hagut canvi de titular. Ho farem, suposo, en les compareixences que vostès demanaran a les comissions respectives, però sí alguns primers apunts, no?

En l'àmbit de política territorial, nosaltres estarem molt centrats en que es compleixin els acords. Aquí hi ha en joc la credibilitat personal del president, i no busquem tres peus al gat. Nosaltres, quan fem acords..., almenys jo, els faig de bona fe, i no m'agrada haver de llegir la lletra petita.

En l'àmbit d'acció climàtica, hi ha una llei de la sequera recentment aprovada en aquest Parlament. És un magnífic aval, conseller, per la seva feina. I només vull dir que les coses que aprova el Parlament de Catalunya, i, per descomptat, les lleis, es compleixen al cent per cent.

En la sessió de control, la diputada Paneque havia recordat algunes inversions que aquest Parlament va decidir que es fessin amb caràcter urgent –caràcter urgent no vol dir d'aquí a una setmana, ni de dues ni de tres, vol dir amb caràcter urgent–, que hi ha una sequera.

I en l'àmbit d'educació, jo mateix he fet un oferiment, que reitero, consellera Simó. Crec que aquí hem de fer un replantejament a fons. I no ens enganyem, el punt de partida és el que és, no?

I, en cinquè lloc, el que vull dir és que comprendran vostès que no hi pugui haver massa període de cortesia parlamentària ni de gràcia ni de donar masses dies. No ho prenguin com una descortesia, que no ho és. Prenguin-ho més aviat com una exigència de les necessitats, que són moltes, que té el país, no?, i, per tant, en fi, ens posarem a exigir i a demanar i a oferir col·laboració des del primer minut.

Dit això, miri, jo, senyor Aragonès, estic francament preocupat –estic molt preocupat. Vaig ja a la valoració política. Crec que el canvi de govern que vostè planteja no resol cap dels problemes que hauria de resoldre, i tant de bo m'equivoqui. Aniré ràpid. On som? Què fa el Govern? Què demano i què ofereixo?

On som? Doncs som en un moment molt complex, amb un canvi d'època, amb un punt d'inflexió, en aquells moments de la història en què en uns pocs anys es concentren molts canvis de cop. Hi ha una transformació geopolítica evident al món, en la qual la guerra d'Ucraïna n'és un símptoma. Hi ha una transformació tecnològica amb repercussions potencials que alguns experts assimilen als que va tenir la revolució industrial; potentíssima. La intel·ligència artificial ja està canviant les nostres vides. Hi ha una transformació econòmica d'amplíssim abast, en matèria energètica, en matèria de digitalització, no?

És un moment, certament, que ofereix oportunitats, però també riscos. I és un moment, diguem-ne, per tenir les coses endreçades i per estar a la feina, perquè Catalunya té molt potencial. Aquest és el punt on som, no?

Com està el seu Govern? Què fa el seu Govern? En quina situació està? Potser, en fi, amb tot el respecte, li he de dir que el seu Govern el veig feble, desorientat i amb poca capacitat de gestió.

Vostè tenia diumenge, abans de fer la remodelació del Govern, trenta-tres diputats i avui, després de fer-la, en segueix tenint trenta-tres. I va ser investit amb setanta-quatre. El Govern és feble, i jo crec que vostè no afronta aquest problema, que és el principal problema que té el seu Govern: una feblesa parlamentària manifesta.

I he sentit que ha dit que vostè vol acabar la legislatura; està molt bé, però això no és només una qüestió de bons propòsits ni de voluntats. És una qüestió de fer-ho viable, de fer-ho factible, i amb una democràcia parlamentària es requereix tenir acords. I quan no es tenen acords, quan no es tenen suports, es busquen i es busquen a través d'acords. Vostè va trencar un govern...

Veig ara, en la seva intervenció, que s'ha mostrat preocupat pel que ens pugui venir. Potser el millor, el que més li convé a Catalunya, és un govern fort, no? Com pensa afrontar vostè els reptes que venen? Per cert, dona les coses per fetes el 23 de juliol. Jo no dono res per fet, el 23 de juliol. I treballa perquè passi el que jo crec

que ha de passar, que és que segueixi havent-hi un govern progressista, però potser la millor resposta és tenir un govern fort, no? El més feble de Catalunya és el que ha d'afrontar això que li amoïna tant?

Veig el seu Govern desorientat. Jo ho dic amb tot el respecte, que vostè sap que li tinc. No veig rumb, no veig direcció, no veig orientació; en fi, no vull dir la paraula, no s'ho prengui malament: no veig lideratge –no veig lideratge.

Veig cops de govern. Trenca el Govern, un cop de govern; un pacte de pressupost, un cop de govern; llei de la claredat, un cop de govern; front democràtic, un altre cop de govern. Canvi de govern... Acabarem marejat tots. Centrem-nos –centrem-nos, centrem-nos– i generem un marc d'estabilitat i un horitzó de cap on hem d'anar.

I veig, i em preocupa també, poca capacitat de gestió. La Generalitat de Catalunya, la Generalitat recuperada, ha passat moments de tot, però sempre la Generalitat de Catalunya està a la banda alta en polítiques públiques, fins i tot liderant les polítiques públiques al conjunt d'Espanya.

Quan aquí es va fer una televisió autonòmica, la gent la va venir a copiar. Quan aquí es van desplegar els Mossos, la gent ho va venir a copiar. Quan aquí es va posar en marxa un model sanitari, aquí la gent ho va venir a copiar. Quan aquí es va..., la gent va venir a copiar. I ara el nostre problema són unes oposicions, no dic més.

Què demano? Demano bon govern, demano prendre decisions, demano feina, demano passar de la queixa permanent. Avui mateix he vist algunes respostes d'alguns consellers nous; és el primer dia, no ho tindrem en compte. Anem a..., passem del Govern que rondina i rondina al Govern que fa propostes. I vostè em tindrà al costat si amb alguna cosa hem de fer front comú, diguem-ne, per reivindicar, però tinguem alguna cosa.

Actitud de col·laboració, amb els ajuntaments, en l'àmbit de la sequera, amb la resta de governs de comunitats autònomes, amb el Govern d'Espanya, amb la Comunitat Europea, i una mica d'ambició. Però amb horitzons realitzables; coses..., ens hem de marcar fites que puguem assolir, no?

I què ofereixo? Doncs ofereixo predisposició a acordar coses que crec que són necessàries per al país. No amago, no vull enganyar a ningú: nosaltres seguirem construint una alternativa, que ningú tregui conclusions equivocades. Els meus oferiments d'acords són oferiments d'acord per coses estructurals de país, que, a més, crec que s'han d'estendre a més formacions polítiques si realment volem resoldre algun dels assumptes que en aquest moment són preocupants a Catalunya.

Hi ha aquesta frase d'en Cinto Codina, sigui això també dit en homenatge a la nova presidenta del Parlament, que la felicito, que a mi em va traslladar el senyor Espadaler: «Una bona oposició ajuda a fer un bon govern.» Bé, jo m'esforço a fer una bona oposició; demano que es faci un bon govern.

I li agraeixo molt les explicacions que ens ha donat avui. M'agradaria, de veritat, equivocar-me en el meu diagnòstic. No hi ha res que amb poques coses em farien més feliç, però em temo que els canvis que avui planteja no només no solucionen els problemes; en el millor dels casos, els desplacen, si no els empitjoren.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Erra, membres de la Mesa, president Aragonès, membres del Govern, consellers i conselleres, diputats i diputades, bon dia a tothom. President, fa mesos que Junts per Catalunya l'avisem, li anem dient que el Govern no funciona, que no va bé. I a les eleccions del 28 de maig també l'hi va dir la gent a les urnes.

Ara sembla que n'ha pres nota i ha admès que el seu Govern no està a l'altura, que no dona la talla i que, pel bé dels ciutadans i pel bé del país, segurament no calia esperar un retrocés electoral de 300.000 vots del seu partit polític per prendre aquestes decisions.

Reconèixer els errors i que no es fan les coses prou bé sempre és un primer pas. Per això nosaltres, tanmateix, ja l'avisem que aquesta remodelació no serà suficient ni creïble per capgirar la deriva del seu Govern, perquè en dos anys vostè ja porta tres governs. Només amb un simple canvi de consellers no arreglarà els greus problemes de fons que té el seu Govern, que són de difícil solució i que cal posar sobre la taula.

Primer, l'enorme debilitat del Govern. Que canviïn els consellers no vol dir que deixin de ser un govern dèbil, amb només trenta-tres diputats. Amb només trenta-tres diputats no es pot governar un país, i encara menys d'esquena al Parlament, com s'ha demostrat en diferents ocasions durant els últims mesos. Per exemple, en la negociació en solitari de govern a govern de la reforma del Codi penal, que ja hem vist per al que ha servit. En aquests moments, la Fiscalia de l'Estat, amb aquesta reforma del Codi penal, demana més anys de presó per al president Puigdemont que no pas abans, i això és una realitat.

O, per exemple, sobre el decret llei de la sequera, que vostè va presentar de forma unilateral, que per responsabilitat aquí, doncs, vam haver de fer-hi front i els altres grups, però van presentar-ho de forma sense consens, no? O, per exemple, amb la creació d'un comitè d'experts, amb perfils com l'Astrid Barrio –només cal veure els tuits d'aquests últims dies d'aquesta senyora–, sobre l'acord de claredat, tot i que va ser una proposta que va ser rebutjada per la cambra a proposta dels comuns en el debat de política general.

Voler governar un país amb només el vint-i-u per cent de vots i amb trenta-tres diputats no té cap recorregut. L'hi hem dit diverses vegades: sol no se'n sortirà, sols no se'n sortiran.

Segona qüestió de fons. Primer problema: un govern dèbil, amb només trenta-tres... Segon problema, que és la mala gestió generada pel seu Govern i per l'actual situació, no? Que canviïn els consellers no vol dir que desapareguin els problemes de gestió. Perquè ja veurem els canvis que fan, eh? Però una conselleria no només és el conseller, és tot un equip i són totes les polítiques i les dinàmiques que es facin. Per tant, que canviïn els consellers no vol dir que per art de màgia desapareguin les mancances en gestió del seu Govern.

I ho hem vist. Li hem fet una pregunta a la consellera Vilagrà en sessió de control, amb la incapacitat d'organitzar unes oposicions, amb una pèssima gestió. De fet, és el fet més vergonyant dels quaranta anys de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, el que ha passat amb les oposicions, que ha afectat milers i milers de catalans i de catalanes. I ara: «No, amb noranta euros ho arreglarem. A veure si amb noranta euros per persona ho arreglem.» Escolti'm, si volia una remodelació de govern creïble, doncs també havia de canviar la senyora Vilagrà, perquè el que ha fet amb les oposicions ha sigut una vergonya.

I exemples de mala gestió i d'ús partidista de les institucions també n'hi han. Ho vam veure per part del senyor Campuzano, prometent residències a canvi de vots. Per cert... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. L'únic que no li ha funcionat gaire bé, em sembla, a Santa Coloma de Gramenet (*rialles*), aquesta proposta, al senyor Campuzano, perquè em sembla que als resultats de les eleccions no els hi van funcionar massa aquestes tàctiques de regalar vots i regalar xecs, com van fer en campanya electoral, no?

O també amb polítiques d'educació que han aconseguit que Catalunya sigui líder en abandonament escolar de tot Europa. I això és una pena. O que tinguem els nivells més baixos de comprensió lectora de tot el continent. I això és un desastre. Ja vam veure que va canviar el conseller d'Educació just el dia abans que s'havia

de començar a celebrar un ple monogràfic que el nostre grup volia abordar amb màxima responsabilitat per veure com, entre tots, avançàvem per enfortir el model d'escola catalana. Perquè el conseller Cambray en l'àmbit d'educació, doncs, bé... I llavors arriba la consellera Simó i diu: «No, no, és que jo vull continuar la feina de transformació que ha fet el conseller Cambray.» Caram! Vol continuar la feina. Però la transformació, si us plau, que sigui a millor, no a pitjor. La transformació que sigui a millor, perquè a pitjor, més del que estem, ja no s'hi pot anar.

I sense oblidar també el fracàs que va situar en l'àmbit d'afrontar la sequera. Escolti'm, el nostre grup parlamentari es reunia amb el senyor Mascort, ara conseller, que era el secretari general del departament. Per tant, res nou que no coneguem. És més, uns moments el vam veure fins i tot superat i molt preocupat davant d'una responsabilitat que ja tenia i que ara encara assumeix amb més... La llista podria ser llarga, perquè els problemes són greus.

Tercer problema de fons: la credibilitat i la confiança. Acordar una cosa i dir-ne una altra. Comprometre's amb uns acords i fer justament el contrari. Ho vam comprovar amb grans projectes de país: l'impuls del Hard Rock, l'ampliació de l'aeroport, la B-40, etcètera. També amb una mà, amb un acord de pressupostos per tirar endavant uns projectes, però a la següent setmana van amb la pancarta a manifestar-se contra aquells projectes que han acordat, en aquest cas, amb el Partit Socialista per tirar endavant els pressupostos. I així tampoc es va enlloc.

O ho hem vist..., avui l'hi he preguntat, l'hi he dit a la sessió de control. Vostè surt a la galeria gòtica del Palau de la Generalitat, fa unes manifestacions, i el seu partit en fa unes altres. Això no és seriós, i això tampoc porta enlloc. De fet, l'incompliment dels acords és l'arrel dels problemes del seu Govern. Amb els pactes d'investidura que van fer amb la CUP i amb Junts per Catalunya, aquesta és la qüestió de fons. Si vostè hagués assumit lideratge i hagués acomplert els acords, el Govern no hauria agafat aquesta deriva sense rumb i no s'hauria quedat sol. Per Junts per Catalunya va ser difícil i dolorós sortir del Govern, però no podíem ni volíem renunciar als compromisos amb els quals la ciutadania ens havia fet confiança. En les eleccions del Parlament, el cinquanta-dos per cent dels catalans ens va demanar que avancéssim junts, amb unitat d'acció, per fer possible la independència, però també amb solvència amb la gestió. I vostè tenia una majoria parlamentària de setanta-quatre diputats, va ser investit amb setanta-quatre diputats, i des de fa nou mesos n'ha quedat en trenta-tres.

Miri, president, la realitat s'acaba imposant, i aquest canvi de consellers, a qui aprofitem per desitjar sort i encerts –veig que alguns no tenen a bé escoltar–, demostra que teníem raó sobre la dinàmica negativa del seu Govern. Aquesta remodelació del Govern podria ser una oportunitat per fer un canvi de guió, una renovació, però, és clar, una renovació renovació..., renovació renovació... Clar, conseller Nadal, conseller Balcells, consellera Simó, consellera Capella. Escolti'm, aquí ja només hi falta el Josep Hugué i el Josep Bargalló, eh?, (*rialles*) per recuperar el que potser volien fer amb el tripartit. Han anat a escurar l'olla, eh?, per trobar consellers i conselleres per al seu Govern. En tot cas, és una oportunitat perduda que han desaprofitat una vegada més.

Ha fet una lectura de partit del resultat de les municipals, que és legítima –vostè pot fer-ho, pot fer els canvis que cregui oportú–, però pensem que hi hauria d'haver hagut una lectura en clau de país, que és el que s'espera d'un president de la Generalitat. Vostè va dir que volia impulsar un front unitari de l'independentisme a Madrid, del qual no tenim notícies, i l'únic que veiem és partit i més tripartit, partit i més tripartit. Sap que té la predisposició de Junts per Catalunya per refer la unitat de l'independentisme. Ens hi trobarà sempre; malgrat tot, ens hi trobarà sempre –no, no, no rigui, senyora Vilagrà–; ens hi trobarà sempre, malgrat tot –això no va de hi, hi, ha, ha; no, no, és molt seriós. Ens hi trobarà sempre –mai ens hem mogut d'aquí– per dir prou a la repressió, prou a Pegasus...

La presidenta

Diputat, hauria d'anar acabant.

Albert Batet i Canadell

...prou –acabo, presidenta– al menysteniment que tenen tots els governs espanyols del Partit Socialista i del Partit Popular, però sobretot per agafar la iniciativa i passar a l'acció, per dignitat, per gestionar bé, per fer-ho millor...

La presidenta

Diputat...

Albert Batet i Canadell

...per respecte, per Catalunya.
Moltes gràcies a tots i a totes.

La presidenta

Té la paraula ara el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, en nom del Grup Parlamentari de VOX a Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, presidenta. Señor Aragonès, llevan tanto tiempo pendientes de ganar sus batallas separatistas que se han olvidado por completo de los problemas de los catalanes, que, por cierto, se siguen agravando sin que usted y nadie de su gobierno hayan hecho nada relevante al respecto. De todos estos meses de gobierno no podemos identificar un solo proyecto que sea reseñable, una sola medida que haya mejorado la vida de los catalanes o una sola acción que haya aliviado a las familias y a las clases trabajadoras. Por el contrario, su gobierno representa lo peor para los catalanes, pero, eso sí, lo mejor para sus bolsillos y para sus amigos. Los catalanes saben que todas y cada una de las modificaciones que ha hecho en su ejecutivo han fracasado, y ya auguro que van a fracasar, porque representan unas políticas fallidas, señor Aragonès; unas políticas que están absolutamente alejadas de la realidad ordinaria de los ciudadanos de a pie.

Y hoy nos presenta los cambios al frente de tres consejerías que ejemplifican a la perfección el fracaso de sus políticas aplicadas por su Gobierno, especialmente en educación, infraestructuras y vivienda –bajo el nombre de «territori»– y acción climática, tres aspectos en los que ustedes se han volcado desde el primer día en sus obsesiones ideológicas y que, en definitiva, solo han servido para empeorar la vida de los catalanes. No habrá cambio de carteras, señor Aragonès, ni reforma de gobierno que pueda hacer usted que revierta las consecuencias de sus políticas nefastas, porque el problema es usted y sus políticas, no quien las gestione, señor Aragonès. El problema está en que ustedes están más preocupados en pactar sus privilegios, en abrir embajadas, esos falsos cuerpos consulares, y en crear nuevos organismos públicos que en lo que deberían estar verdaderamente preocupados, que es en llevar a cabo una auténtica política de infraestructuras que de una vez por todas vertebral nuestro territorio regional.

El problema también es su fanatismo climático, señor Aragonès, que atenta directamente, aunque usted lo niegue, contra la libertad y la forma de vida de los ciudadanos corrientes y que les ha llevado a establecer todavía más impuestos que asfixian, por ejemplo, a nuestra industria, a imponer más restricciones que empobrecen a la gente humilde y que dificultan el día a día de cientos de miles de trabajadores y familias y evidencia, una vez más, que usted sigue abandonando a nuestro campo por no querer combatir contra la sequía. Y a todo esto usted se ha referido en términos de política espectacular.

El problema, señor Aragonès, es su manipulación del sistema educativo para convertirlo en lo que ustedes saben hacer muy bien, en convertirlo en una herramienta de odio y de división que está dejando a la enseñanza en peor lugar, cada

vez peor, más saturada y con peores registros a todos los niveles. El problema, señor Aragonès, es que, ante la crisis de inseguridad sin precedentes, como le he dicho hace un rato, ustedes han decidido negar el problema y persisten en negar el problema y minimizar sus consecuencias, porque ustedes están más centrados en amorazar a VOX, en promover cordones democráticos, en frentes comunes, todo, para evitar reconocer que sus políticas tienen consecuencias y que esas consecuencias las padecen las personas más humildes. Dejen de negar el problema, señor Aragonès, y reconozcan que sus políticas de promoción de la inmigración ilegal tienen consecuencias.

El problema, señor Aragonès, es que siguen destinando cientos de miles de euros a una consejería de igualdad y feminismos incapaz de dar una respuesta contundente ante las brutales violaciones que se han dado en nuestras calles en los últimos años. Eso sí, mucho presupuesto y mucho tiempo dedicado a pasearse por los platós de televisión hablando sobre la presión estética en lugar de dedicarse de forma efectiva a proteger a las mujeres en la calle. (*Aplaudiments.*)

El problema, señor Aragonès, es que mientras Cataluña sigue líder en listas de espera, mientras la sanidad y los servicios públicos se encuentran desbordados y a muchos mayores y vulnerables no les llegan las ayudas que precisan, ustedes siguen ampliando el gasto en publicidad institucional, en medios de comunicación público y en contratar amigos y enchufados.

Pero, señor Aragonès, sus problemas ya sabemos que no son todos estos, los que yo les he relatado; su principal problema es que la realidad es tozuda y que los problemas no van a desaparecer por mucho que se esconda en su despacho o niega la realidad en sede parlamentaria. La realidad, señor Aragonès, está en los barrios, está en los pueblos y está en las periferias, y tienen nombres y apellidos quienes padecen sus políticas.

Recuerdo el 25 de mayo de 2021 donde usted fue investido presidente, donde usted hablaba de un compromiso inevitable para hacer posible la autodeterminación y esas grandes transformaciones que usted, de manera insistente, repite. Comenzó su mandato mintiendo, lo sabíamos, y sigue mintiendo a día de hoy en cada intervención que protagoniza en este Parlamento. Pero es que aún tiene el descaro de seguir viniendo aquí cada semana y miente a los catalanes. Les dice que va a defender sus derechos, que va a trabajar para mejorar su vida y que va a gobernar para los más humildes, pero al final lo único que mejora es su vida, la de sus compañeros de partido, los nuevos, los antiguos, y quienes siempre están abandonados son los catalanes. Están permanentemente enfrascados en peleas diarias, en luchas de poder, promoviendo permanentemente una inestabilidad institucional, a pesar de que el señor Illa siempre esté presto para solventarle todos sus problemas. Siguen sin debatir ninguno de los problemas relevantes que afectan verdaderamente a los catalanes. Dejan de hablar de las verdaderas preocupaciones y siguen evidenciando que están muy alejados de las verdaderas preocupaciones en los barrios de toda Cataluña.

Señor Aragonès, usted no solo está cada vez más desconectado de la realidad de Cataluña, también está cada vez más solo. Y esto lo sabe usted y lo sabe el conjunto de los catalanes. No va a poder mantener por mucho tiempo esta mentira constante, esta distancia cada vez mayor, como decía, entre la clase política que usted representa y la vida cotidiana de la gente corriente. Los catalanes ya le han dado un aviso en estas recientes elecciones, donde su partido ha sido el que más apoyos ha perdido y, en cambio, unas elecciones en las que mi formación política, VOX, se ha convertido en la fuerza que más ha crecido, más votos ha obtenido y más concejales ha obtenido. (*Aplaudiments.*)

Pero sabemos, como le he dicho, que siempre tendrá al menos un aliado en esta cámara, porque si usted sigue al frente del Gobierno, del Gobierno de la Generalitat, es gracias al Partido Socialista, gracias al señor Illa, porque ha sido él quien le ha salvado los presupuestos y quien le permite que usted siga sentado en esta bancada.

Pero yo me pregunto, señor Aragonès, ¿por qué no pone directamente al señor Illa en una de sus consejerías? Deje de buscar en otros sitios mientras tiene aquí mismo a alguien que llevaría a cabo exactamente las mismas políticas que todos ustedes están promoviendo desde el Govern. Alguien que representa exactamente lo mismo que el separatismo hoy en Cataluña.

Aprovechen el poco tiempo que les queda, a usted y al Partido Socialista, porque a partir del próximo 23 de julio, señor Aragonès, construiremos una alternativa nacional que acabará con sus privilegios y con la ruina y miseria que ustedes han traído a todos los catalanes. (*Aplaudiments.*)

Hoy, señor Aragonès, sin ninguna duda, los catalanes viven peor que cuando usted llegó, y esto es algo que ni siquiera ustedes lo pueden negar. Los datos oficiales son reveladores y nuestra responsabilidad con los catalanes en esta cámara es la de denunciar las consecuencias de sus políticas, de su pésima gestión de gobierno que está despedazando Cataluña. Pero nuestro compromiso con todos y cada uno de los catalanes será actuar lo antes posible para revertir todas sus políticas de ruina, de inseguridad y de división. Desde los ayuntamientos, desde el Gobierno de la nación, y no tengan ninguna duda que llegará el día que lo protagonicemos desde el Gobierno de la Generalitat de Cataluña. (*Aplaudiments.*) Porque no habrá mordaza institucional, ni cordón antidemocrático ni llamadas al miedo que impidan que esa mayoría social que ya existe en Cataluña, que quiere y que cree en otra forma de hacer posible la política, se ponga en pie y empiece a recuperar las instituciones, como le he dicho, desde la primera hasta la última. Y muy pronto, señor Aragonès, lo van a comprobar.

La presidenta

Té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Mesa del Parlament, diputats, diputades, consellers, conselleres, president, persones que ens acompanyeu, treballadors i treballadores del Parlament... «Escolta la foscó de la música que interpretar intentes.» Escoltant-lo, president, m'han vingut al cap versos de Josep Piera, el recentment nomenat Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. I el primer diu això: «Escolta la foscó de la música que interpretar intentes.» I és que en tot aquest discurs de justificació dels canvis de govern hi ha un esforç per fer-nos creure que estem davant d'un canvi profund, quan en realitat només és pur maquillatge. El que a nosaltres ens preocupa, president, no són els noms, sinó quin és el rumb del Govern. El rumb. I amb tota sinceritat i honestat, president, no tenim temps; no tenim temps per perdre perquè l'hora és greu i «hi ha moments que tot cau», també diu el poeta de la Safor. Tenim l'extrema dreta apoderant-se de les institucions arreu dels Països Catalans, amb força al País Valencià, on ja ha expressat la seva voluntat de persecució lingüística. També aquesta amenaça a les Illes Balears i Pitiüses. Ho tenim també aquí, a la quarta ciutat catalana, a Badalona, també a Ripoll i a desenes d'ajuntaments catalans, on han obtingut representació, ja sigui d'extrema dreta espanyola o d'extrema dreta catalana. Tot és igual i igual de perillosa, nefasta, perquè tota opera contra els drets socials, civils i polítics. Tota és una amenaça que ens posa en perill les societats i la democràcia.

Les urnes ens han deixat un missatge contundent de cap a on ens aboca una desmobilització de l'independentisme. La desmobilització de l'independentisme ens aboca cap aquí, com ens hi aboca abandonar les polítiques d'esquerres que poden millorar les condicions de vida de la gent.

Seguint amb el poeta de la defensa de la llengua catalana, d'aquesta unitat de la llengua, uns versos del seu llibre *Parèntesi*, que són escrits el 1975, però semblen escrits avui per dirigir-se a vostè, president, al seu partit, al seu Govern i a tot

aquest Parlament: «Pots anar-te'n ben lluny o pots no bellugar-te. / En qualsevol indret trobaràs motius.» Anar-te'n ben lluny o no bellugar-te, i la seva proposta d'avui és clarament no bellugar-se, malgrat que faci un moviment.

Davant la «debacle» de les municipals, vostè ens proposa dues fugides endavant: els canvis de cadires i un front democràtic. Està fent de la necessitat virtut. Aborda la necessitat d'Esquerra, la necessitat d'aquest Govern absolutament afeblit, però no pas les necessitats del país ni les grans transformacions que el país necessita. Els resultats de les municipals són una autèntica sacsejada que ha de provocar una reacció. S'han d'assumir els errors, el greu error d'haver deixat de confrontar amb l'Estat i haver assumit l'agenda de l'Estat i de Foment.

Van veure ahir el *Sense ficció*, dedicat al disbarat del pantà de Rialb? President, el va veure? No hem après res dels atemptats que comporta per al nostre país seguir l'agenda de l'Estat? Vostès, en el conflicte amb l'Estat, han assumit l'estancament, no resolució i falta de perspectives i el greu error d'haver assumit les polítiques de la «sociovergència» i el greu error d'haver assumit aquesta incapacitat per donar resposta a les crisis i demandes dels diferents sectors del país: la pagesia, la gent treballadora i la dedicada a les cures, el moviment ecologista, el personal sanitari, la defensa de la llengua, la comunitat educativa i, en definitiva, podria anar seguint. Han assumit governar amb el programa del PSC, que no és un programa de rescat, ni social, ni civil, ni polític.

El malestar social creix i si no se li dona resposta en polítiques redistributives i justes, el populisme de dretes troba l'escletxa social on créixer. És un principi reaccionari universal.

Parlem de les conselleries, que canvien, en definitiva, les que corresponen, si s'hi fixa, als sectors més mobilitzats durant aquests dos anys. Educació ha viscut més de quinze jornades de vaga. El període de Cambray ha sigut el període amb més vagues de mestres dels últims quaranta anys. I vostè cessa ara Cambray. Necessari, i tant, president, però tard, tard i malament. El conseller Cambray ha fet una gestió nefasta al capdavant d'Educació, ha bunderitzat el departament i ha tingut una guerra oberta amb la comunitat educativa, però ho ha fet en nom del seu Govern. I vostè aquí avui no el reprova; vostè diu que és aquesta la línia del seu Govern, el seu rumb. Per tant, la nova consellera ho tindrà difícil, tindrà els dies comptats si no hi ha un canvi d'enfocament de l'educació, escoltant les reivindicacions i afrontant amb valentia la defensa del català a l'escola. Si tot continua igual, si no hi ha canvi de rumb, de què serveix el canvi?

Territori: Quart Cinturó, Rodalies, Hard Rock, nou mesos de conselleria, i quins canvis hem vist? Han obligat un conseller a empassar-se uns quants gripaus, a canvi de què? Per fer què? Grans anuncis sobre habitatge, però cap concreció, ni avenç en matèria de sobirania per garantir el dret a l'habitatge, ni tan sols impuls de la LAU catalana. Tenim el territori mobilitzat en contra de l'especulació, del trinxament del territori, perquè recordi: «Renovables sí, però no així!» La nova consellera revocarà immediatament la llicència de casino a Hard Rock davant les noves irregularitats que han sortit a la llum?

Podríem continuar amb la consellera Jordà, que anirà a Madrid, on no hi hauran incendis de govern en acció climàtica, sequera, primària i salut mental, amb processos d'estabilització –amb la patinada del conseller Campuzano...

Però mirem al futur. Mirem al futur, els reptes de futur. President, ni un bri d'autocrítica ni de revisió d'allò que ha fet, en la seva intervenció. I l'he escoltat amb atenció, ara al seu discurs, però també a les respostes que ha fet i a la resposta que ha fet al diputat Pellicer quan vostè li negava aquesta possibilitat de fer el gir de cent vuitanta graus que demanem. I aquest canvi de govern només podria arribar..., només té sentit si realment es fa aquest gir de cent vuitanta graus en les seves polítiques. Però, de les paraules que vostè ha pronunciat, això no se'n desprèn.

Hi ha una cosa clara analitzant la conjuntura actual: ara mateix no es poden albirar canvis a millor a l'Estat; per tant, o canvia vostè o això anirà a pitjor. Només pot anar a pitjor. On anem? Quins resultats tenen de la taula de diàleg i de l'acord de claredat? Quines millores en sobirania podem fer de balanç d'aquests dos anys aquí al país?

Parlo un moment sobre la segona proposta que ha fet, la del front democràtic. Per nosaltres només hi ha un front possible, és el front rupturista. El millor front democràtic és el front rupturista, que recuperi la iniciativa política, que reprengui el conflicte polític amb l'Estat i les elits per garantir els drets de la majoria.

Resumint, les polítiques d'aquest Govern i l'estratègia de pacte estan esgotades. Aquesta legislatura només podrà continuar en la mesura que utilitzem aquest Parlament per avançar en la garantia de drets i aprofundir en el conflicte existent amb l'Estat. Nosaltres assumim que no hem estat capaços de revertir la deriva de les polítiques que només han servit per aplicar l'agenda de la patronal i imposar el marc de l'Estat i tots els seus poders, pel que fa al conflicte independentista. Nosaltres ho assumim. Si vostè continua el camí d'aquests darrers dos anys, només serà vostè el responsable d'una legislatura fallida. I tingui-ho clar: ara mateix, com ja li he dit, no es poden albirar canvis a millor per part de l'Estat. Per tant, o canvia vostè o això anirà a pitjor.

I acabo amb el darrer vers de Piera, d'aquest flamant Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, per abocar a l'esperança: «Això que potser cerques ho tens davant teu.» La fórmula ja la coneixem. No hi ha esgotament que valgui. La fórmula és organització popular, és un present que ens ha de permetre construir el futur d'esperança, perquè la millor estratègia de confrontació amb l'Estat per guanyar totes les sobiranies és la independentista. La millor estratègia de confrontació amb l'Estat per guanyar totes les sobiranies és la independentista i, per tant, ara més que mai, independència per guanyar-ho tot.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Novament, president, començaré la meua intervenció amb una obvietat, i és que jo crec que no és una bona notícia la tercera crisi de Govern en només dos anys. La primera va ser amb el cessament del seu vicepresident, el senyor Puigneró, la segona va ser amb el trencament de Govern per part de Junts, quedant-se vostè en minoria absoluta, amb un govern que jo crec que és el més feble, el més dèbil de tota la democràcia, i la tercera és aquest dimarts, ahir mateix, amb el cessament de tres dels consellers més importants del nostre país que estaven al capdavant, evidentment, de tres de les conselleries més importants del nostre país com és Educació, com és Acció Climàtica i com és Territori, quan el conseller només portava huit mesos al capdavant.

Diuen que allò que comença malament, malament acaba, i és que no augurava el millor un president que va trigar tres mesos en aconseguir la confiança del Parlament i que progressivament l'ha anat perdent fins a quedar-se sol. Per tant, president, dues investidures, tres crisis de Govern i una minoria de només trenta-tres diputats i diputades. Estarà amb mi que no és un bon balanç quan només fa dos anys que van ser les últimes eleccions. I és que tenim un govern que és dèbil, un govern que s'aguanta per inèrcia i també un govern erràtic que va a la dreta o a l'esquerra en funció de com bufa el vent.

Vostè va començar parlant de la Generalitat republicana, parlava de Generalitat republicana i va acabar formant govern amb la dreta de sempre. Aquí amb la dreta, això sí, però a Madrid donant lliçons d'esquerres fins que –jo no sé, encara no he

aconseguit entendre-ho, us ho he de confessar— hi va haver un càlcul que igual en algun moment ens acaben explicant, que és quan vostès van votar en contra de l'única reforma laboral que ens ha permès avançar en drets des de la democràcia.

I la cosa és que no acaba aquí. Gràcies a la generositat de l'oposició, vostè va aprovar els darrers pressupostos amb una majoria progressista i tres mesos més tard, què és el que estem veient? Doncs veiem com li tornen a regalar la presidència del Parlament a Junts i també volen fer alcalde de Barcelona el senyor Trias, que jo crec que si alguna cosa té és que representa com ningú la Convergència de sempre.

I ja la cirereta és que vostè parla d'un front democràtic, ens en va parlar fa quinze dies, en parla ara també amb un partit que encara manté una presidenta com és la senyora Borràs, que va dir que no passava res per regalar-li l'alcaldia de Ripoll a l'extrema dreta, perquè és extrema dreta, porte la bandera que porte. Per tant, president, vostè, veiem que fa tants cops de volant que acaba marejant a tothom i no acontentant a ningú.

Això sí, jo li he d'agrair que en aquesta nova crisi de Govern vostè ha recollit un dels grans consensos, ho he dit abans i l'hi torno a dir ara, com era la destitució, la necessària destitució del conseller Cambray. És algú que al capdavant del Departament d'Educació té el mèrit de que els estudiants catalans de quart de primària siguin els pitjors en comprensió lectora de tot l'Estat, que els estudiants de quart de l'ESO tinguin el pitjor nivell en matemàtiques dels últims deu anys i que, a més, s'ha posat en contra tota la comunitat educativa amb una de les vagues que ha tingut més seguiment dels últims anys. Vostè, alguna volta li hem sentit dir-ho, dirà: és que en dos anys no es pot fer tot. No. És que Esquerra Republicana està al capdavant del Departament d'Educació des de fa cinc anys, perquè abans del senyor Cambray estava el senyor Bargalló. Cinc anys, és exactament el mateix temps en què els nostres alumnes de quart de primària han perdut quinze punts, que es diu ràpid, quinze punts en comprensió lectora. Aquesta és la situació.

I mire, jo conec personalment la nova consellera, la senyora Anna Simó, sé de la seua bona voluntat, a més, tinc molt bona opinió d'ella, vam coincidir quan jo era portaveu d'educació del meu grup parlamentari, però també li dic, jo crec que només amb bona voluntat no es posa ordre al desgavell que hi ha ara mateix al Departament d'Educació i amb la crisi educativa que té el nostre país. Jo crec que vostè no pot oblidar que vostè és el responsable de tot el Govern. Per tant, més enllà dels consellers o les conselleres que estiguin al capdavant, vostè és el responsable de l'acció de tot el Govern. I per això li dic, només amb la bona voluntat de la consellera no s'arreglarà aquest desordre, és important que vostè reconega tots els errors que s'han comès fins ara i també que presenten un pla, que presenten un programa detallat per veure com poden vostès arreglar aquesta situació.

M'he aturat especialment en educació, però és que si mirem la situació del departament d'Acció, o d'Inacció Climàtica li he de dir que no és massa millor. Només cal veure que Catalunya segueix a la cua en el desplegament d'energies renovables o la dolenta, per no dir nefasta, gestió que vostès han fet de la sequera. Vostè, abans, en la seua intervenció, ha dit que en energies renovables estàvem millor ara que en els últims trenta anys. És que només faltaria, perquè no s'ha fet pràcticament res. Abans estàvem a la cua i ara continuem estant a la cua.

I, finalment, consellera Capella, li he de dir que vostè també té un gran repte per davant. Els seus predecessors li han deixat un buit en polítiques d'habitatge que difícilment podrà vostè cobrir en el que queda de legislatura, fins i tot encara que es completés. Però és que també li han deixat una hipoteca, i és la hipoteca que a hores d'ara representen els macroprojectes fracassats, el Hard Rock, que no deixa de ser sinònim d'un consum d'aigua equiparable al d'una ciutat de trenta mil habitants i que, a més, fomenta la ludopatia, l'ampliació de l'aeroport del Prat, que equival a 20 milions de turistes més cada any i, per tant, massificació turística, quan no volem

que les nostres ciutats siguin parcs temàtics, o el Quart Cinturó, que és més del de sempre, més ciment i no més trens.

Per això, consellera, que jo sé que vostè és una dona d'esquerres, a més, ho sé, n'estic convençuda de veritat, sí que li demano una mica de coherència. Sí que els demano que rectifiquen, que rectifiquen i que no hipotequen el futur de Catalunya. Enterrin definitivament els macroprojectes perquè Catalunya, els catalans i les catalanes no els mereixem.

I vaig acabant. President, vostè va dir aquest dimarts que aquesta nova crisi de govern –i, a més, avui ho ha tornat a dir– tenia un objectiu, que és poder acabar aquesta legislatura. Jo sé que la convocatòria electoral, evidentment, depèn exclusivament de vostè, però també li dic, si segueix subordinat a les polítiques de Junts, als capricis de Junts, no podrà complir la seua promesa. Només hi ha un camí per arribar al final de la legislatura, que vol dir mirar a la seua esquerra, que vol dir deixar de donar cops de volant, que vol dir deixar de fer seguidisme de les polítiques de Junts, i és fer polítiques valentes. Així que vostè dirà, de vostè depèn.

Ho he dit abans i ho torno a reiterar: començar una nova etapa o activar el temps de descompte. I també li dic, una vegada més, ho va fer fa quinze dies i avui l'hem tornat a escoltar –i jo vull tornar a insistir en aquesta idea–, defensar Catalunya no és atrinxerar-se, defensar Catalunya de l'extrema dreta i de la dreta no és atrinxerar-se. Defensar Catalunya és sortir a guanyar i no donar per perdut el Govern de l'Estat. Per tant, si vostè es resigna és una història vostra, però nosaltres tenim clar que sortim a guanyar per tindre un govern progressista a l'Estat, perquè estem convençudes que és la millor manera de defensar Catalunya, de protegir els drets dels catalans i de les catalanes.

I, per últim, i com a valenciana, em permetran que faça un últim apunt. Ahir va ser un dia fatídic per al País Valencià, per als valencians i per a les valencianes. Ahir va ser un dia nefast per a la democràcia, no només del País Valencià, sinó del nostre país. Ahir el Partit Popular va situar en el cor del Govern de la Generalitat Valenciana l'extrema dreta. I, per això, sí que voldria enviar dos missatges. El primer, recuperarem el País Valencià, recuperarem el millor País Valencià, recuperarem el País Valencià lluminós, demòcrata, progressista i de futur, i us farem fora. I no trigarem vint-i-cinc anys. Us farem fora. I el segon, ha quedat demostrat que votar el Partit Popular és votar a VOX, perquè vostès els han situat en el cor de les institucions. Són vostès un tiquet electoral, que tothom ho tingui clar el proper 23 de juliol. Votar al Partit Popular és votar a VOX. Jo soc una dona d'esquerres, però reclame per al meu país també una dreta que siga antifeixista i vosaltres no ho sou. Sou la vergonya.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señor *president*... Señoras y señores diputados. Gracias, también, señor *president*, por su primer mitin de campaña con el que nos ha obsequiado hoy al explicarnos la remodelación de su Gobierno. Usted llevaba –en este Gobierno, tal y como está conformado–, llevaba ocho meses, y en ocho meses ya renuevan tres consejerías. Ha habido unas elecciones el 28 de mayo y a Esquerra Republicana no le han ido bien. A Ciutadans le han ido mal y nosotros, desde luego, vamos a hacer nuestras reflexiones y nuestros cambios a nivel de partido. Lo que da un poco de miedo es que el partido en el Gobierno contamine las reflexiones internas propias de su formación política con la acción de gobierno y promueva cambios de gobierno al albur de los intereses electoralistas de su partido. Cambian tres *conselleries*, de la misma forma que reactivan la agencia tributaria catalana para

donar peixet a su público. Ustedes quieren rearmarse y demostrar que pueden aguantar hasta el final de la legislatura retomando la idea del «*ho tornarem a fer*».

Y, después de este resumen, empiezo con las parcelas del Gobierno que ustedes cambian. En la primera, la de Educación. Sustituyen ustedes al señor Cambray, el indeseado, por la señora Anna Simó. Realmente han aprovechado esta coyuntura para deshacerse de un *conseller* que no agradaba ni a tirios ni a troyanos, por dos razones principales: una, algunos por la desastrosa gestión de su departamento –esta, una crítica unánime–; y la otra, para otros, por el sectarismo nacionalista más rancio que tenía el señor Cambray, aunque está claro que no es esa una de las razones por la que usted le ha cesado y ha nombrado a la señora Anna Simó. Para nombrar a Anna Simó, supongo que ha pesado, pues, el que sea una persona condenada por estar en la anterior mesa, por facilitar el golpe del 2017 allanándolo desobedeciendo las leyes.

No creo que hayan pesado para el nombramiento de la señora Anna Simó los graves problemas de la Educación. Los barracones. Ese desastroso índice de comprensión lectora que arrastra la educación catalana por el lodo y la pone absolutamente en cuestión y que desvela que ese tan cacareado *model d'èxit* no lo es. No habrá sido para acabar tampoco con el desastre de la inmersión lingüística y la hispanofobia que campa por sus respetos en Cataluña. Hace dos días han goteado ya dos noticias. Una, el Institut Escola de Terrassa Pere Viver, que se caracterizaba por indicar a los profesores que aquellos padres que no les entendiesen en las reuniones..., que oigan, que no cambiasen nunca al castellano, que gesticulen, que eleven la voz y que se hagan entender de esa forma.

Y el otro, el Institut Xaloc de Sant Pere de Ribes, pues nada, que sale ahora con que, si el docente que da las actividades extraescolares no se expresa en catalán, pues, oye, se suprimen las actividades extraescolares. Se maltrata a la concertada, lo cual supone cuestionar la libertad de enseñanza. Existe un absoluto desinterés por la formación profesional. La famosa FP dual no se acaba de implantar en Cataluña, avanza lentísimamente, no se puede considerar implantada aún. Hay una tendencia deliberada a hacer desaparecer las escuelas de educación especial específica, con las carencias que tienen las que están actualmente funcionando. Tuve ocasión de estar en el *centre educatiu especial* Ca n'Oriol de Rubí no hace demasiados días y me quedé sobrecogido del sacrificio de todos esos docentes para dar a los chicos y a las chicas con problemas graves, muchas veces, una enseñanza que no es adecuada, la actual red de escuela inclusiva, porque no tiene los medios suficientes para tratar a determinadas personas. Y ustedes, sin embargo, atacan este sistema de enseñanza de las escuelas de educación especial.

Por último, la cuestión –por último, no, para continuar–..., las infraestructuras. No se entiende el cambio en infraestructuras. Al señor Juli Fernàndez, el breve, lo han cesado después de ocho meses; después de ocho meses, es verdad, de políticas de parálisis, de inutilidad, de inoperancia, políticas de decrecimiento, de Esquerra Republicana, en infraestructuras, sin afrontar en absoluto los grandes retos como la pista adicional del aeropuerto o la B-40, más que no afrontándolos, simplemente oponiéndose a ellos.

La cuestión de la acción climática, cuando tocaba enfrentarse a una sequía para la que ustedes y los anteriores gobiernos no habían preparado a Cataluña, la *consellera* huye a Madrid. Cuando había que afrontar una temporada en el campo absolutamente desastrosa, la *exconsellera* coge el AVE y se va a Madrid. En renovables, ha habido una acción..., inacción contumaz durante diez años. El resto de comunidades nos ha adelantado –se lo han dicho prácticamente todos los portavoces–: Cataluña consume el diez por ciento de energía procedente de fuentes renovables y en el resto de España ya están en el veinte por ciento y la Unión Europea nos pide que lleguemos al treinta por ciento. Vamos muy mal y muy atrasados. Y también en eso tiene que ver su lógica electoralista a la que me refería antes, porque ustedes, en el *territori*,

a la que haya alguna agrupación territorial del «*Salvem el no sé què*», pues ustedes ya paralizan todo tipo de infraestructura en el *territori*.

Y me he de referir también a este enfoque de las próximas elecciones del 23 de julio. Sabemos que lo que pretende Esquerra Republicana es tener una hoja de ruta bien clara, una posibilidad es continuar con Sánchez, si les dieran los votos suficientes, y otra es forzar la máquina, si la derecha llega a funcionar..., si llega a gobernar en España. Usted ya optó aquí –en el otro pleno lo vimos– por un discurso guerracivilista, por el frentismo, por el «no pasarán», por exacerbar los ánimos en Cataluña, por meternos, en definitiva, en una nueva etapa de tensión y de decadencia, llevando otra vez a Cataluña a la inacción.

Yo le diré lo que pretende Ciutadans. Ciutadans pretende exigir –seguir exigiendo– que usted gobierne para todos los catalanes y seguiremos denunciando en la calle, en el Parlament, en los tribunales si hace falta, cualquier iniciativa ilegal, como hemos hecho siempre. Ustedes van a tenernos denunciando la toxicidad del nacionalismo en la sociedad catalana y sus planes divisivos.

Algunos dicen que el *procés* está muerto o que «vaya diferencia entre el 2017 y ahora». ¿A quién le interesa decir eso? Pues le interesa decir eso al PSC y, ahora últimamente, también al Partido Popular, por si le ha de dar la alcaldía al señor Trias en Barcelona, y el PSC y ustedes que se regalan también las presidencias en determinadas diputaciones. A estos partidos sistémicos del bipartidismo les encanta decir que esto ya no es lo del 2017. Hasta Feijóo quiere entenderse con la antigua Convergència.

Pero usted y la señora Sabater y también el señor Batet estarán de acuerdo en que eso no es así, ¿verdad? Que el *procés* no está agotado, que ustedes «*ho tornaran a fer*» y que ustedes siguen en lo de siempre. Yo estoy de acuerdo con ustedes, que estamos en eso. El Partido Socialista y el Partido Popular seguramente lo ven algo diferente.

También para nosotros existen un montón de retos que afrontar en el resto de la legislatura –ya le hemos hablado un poco de educación. Hay que hacer políticas sociales efectivas. El 48,6 por ciento de las personas catalanas tienen dificultades para llegar a fin de mes en alguna medida, según el propio Idescat. Hay una tasa de riesgo de pobreza del veinte por ciento. Las políticas económicas de la Generalitat, de Esquerra Republicana, se han distinguido por su inoperancia. Ni han retornado las empresas, se nos están yendo a Valencia. La automoción se está yendo a Valencia, a Sagunto con Volkswagen y las baterías, o con Tesla a Valencia.

No han vuelto las empresas que se fueron con el *procés*. No han vuelto los 30.000 millones de depósitos bancarios que la gente puso fuera de Cataluña. El Colegio de Economistas denuncia sus políticas fiscales asfixiantes. Ustedes van en contra del turismo, que es el catorce por ciento del PIB. En las inversiones extranjeras hemos caído al tercer lugar como preferencia de inversiones extranjeras de España.

Hay que seguirle exigiendo a usted que cuide la Administración catalana y que la haga más eficiente y menos cara. Y, en conclusión –y ya acabo, presidenta– hay mucho que hacer. Usted lo sabe muy bien. Deje de perder el tiempo con sus planes de secesión. Dejen ya el cuento de la represión. Dejen de culpar a otros de los problemas que ustedes crean y no planifique el futuro en términos electoralistas como un político profesional enfocando en cómo quedará Esquerra Republicana. Usted es el presidente de la Generalitat y le toca gobernar. Governe y no haga electoralismo para su partido.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez, en nom del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Quisiera iniciar esta intervención, por supuesto, felicitando a los nuevos *consellers*. Desearles suerte, medida y acierto. No les puedo exigir que hagan la política que a nosotros nos gusta, pero sí que les puedo exigir que cumplan la ley, que respeten las instituciones democráticas y que no enfrenten a la sociedad.

Respetado eso, ningún, en fin, inconveniente en discrepar, debatir, discutir lo que sea, pero lo anterior, como se pueden ustedes imaginar, es para nosotros innegociable. Señor Pere Aragonès, hace dos años y tres meses que es usted presidente de la Generalitat de Catalunya y eso comporta que más o menos unas treinta o cuarenta veces, pues, nos hemos visto las caras en sesiones de control. Y no ha habido ni una –ni una– en la que no me hubiera usted recordado un mal resultado electoral anterior; de manera explícita o con insinuaciones, bromitas. Y mientras usted se choteaba reiteradamente de mí, yo pensaba: «Como este se pegue una leche (*rialles*), me voy a quedar a gusto.»

Confieso que le tenía ganas, señor Aragonès, pero no lo voy a hacer. Y no lo voy a hacer porque unos cuantos años en galeras, remando, te proporcionan una característica clave en política, que es una cierta humildad, la humildad de saber que en la vida a veces estás arriba, a veces estás abajo –especialmente en la vida política–, pero que la dignidad de las personas no depende nunca, absolutamente nunca, de un resultado electoral. Es más, no es ningún tópico aquello de que se aprende muchísimo más en los fracasos que en los éxitos. Así que *welcome to the jungle*, caballero; a ver qué tal se le da.

Pero dicho esto, debo decirle, señor Aragonès, que a usted le ha faltado humildad. Le ha faltado digerir correctamente un ciclo exitoso –tremendamente exitoso para su partido– y atender a las evidentes llamadas que la sociedad le hacía desde hacía ya muchísimo tiempo. Daba usted por hecho que ya eran *el nou pal de paller* de la política catalana y que eso era definitivo e irreversible; nada más lejos de la realidad.

Me atrevería a decir que haber pasado tantas horas con Pedro Sánchez no le ha sentado nada bien. Ha copiado usted lo peor de Sánchez, no la arrogancia y la soberbia en las formas –las suyas son siempre correctas–, pero sí el fondo.

Dicen que suele ocurrir con el acceso al poder, pero a ustedes dos les ha ocurrido en tiempo récord. Es la sensación de impunidad, de que hagan lo que hagan por grande que sea la tropelía, eso no va a tener ningún tipo de coste electoral. El señor Sánchez se llegó a pensar, llegó a creer, que impulsar leyes que comportan que salgan a la calle miles de violadores no iba a tener ninguna importancia. Vaya, sí importa.

El señor Sánchez llegó a pensar que pactar con gente que pretendía incluir a etarras con delitos de sangre en las listas electorales no tenía ninguna importancia. Vaya, sí la tiene. El señor Sánchez llegó incluso a creer que impulsar un feminismo que, en lugar de unirnos en la igualdad, divide y criminaliza, estigmatiza y señala al hombre no tendría ningún tipo de importancia. Vaya, sí la tiene.

Pues bien, del mismo modo, señor Aragonès, a usted le ha ocurrido algo parecido. Gobernar mal –gobernar mal– cuenta, señor Aragonès, y se paga un precio.

Obcecar por arrogancia en mantener a un *conseller* enfrentado con toda la comunidad educativa tiene un precio. Hoy ya lo conoce.

Nombrar a un *conseller* de Territori radicalmente contrario a la política que usted pacta con sus socios parlamentarios tiene un precio. Hoy usted ya lo conoce. Ojo, que yo siempre he dicho que la posición del señor Juli Fernández en esta cuestión es legítima y consagró su vida política local a ello. Lo que no es legítimo es marear la perdiz y marear al personal, que si sí, que si no, que si tal vez..., se paga un precio.

Y lo más importante: generar falsas expectativas tiene un precio. No se puede soplar y sorber a la vez, señor Aragonès, que es lo que ha intentado usted hacer con su mesa de diálogo.

Pues bien, me atrevería a decirle, con toda humildad, de cara al futuro, que concentrar el 42 por ciento de las ocupaciones ilegales de toda España tendrá un precio, si no lo corrige; que sus purgas internas en los Mossos d'Esquadra tendrán un precio, si no las corrige; que la incompetencia brutal en la convocatoria de oposiciones tendrá un precio también brutal, si no lo corrige; y que una política fiscal confiscatoria que convierte Cataluña en un infierno fiscal tendrá un precio, si no lo corrige.

En definitiva, si sigue gobernando mal, pagará un precio; y si pretende reactivar el proceso, como acaba de señalar, pagará también un precio. De usted dependerá la política que quiere impulsar en lo que queda de legislatura. Nuestra responsabilidad será fiscalizarla desde la oposición.

Ni estábamos muertos ni estábamos de parranda. Aquí seguimos más vivos que nunca, con toda la vocación de seguir defendiendo los derechos y libertades de todos los catalanes y no solo de los que piensan como ustedes.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. President, moltes gràcies també per les seves explicacions. Volem començar justament fent això, un agraïment a la consellera i els consellers sortints: a la Teresa Jordà, al Juli Fernández i al Josep González-Cambray. Gràcies per la seva dedicació i el seu compromís amb el país.

I també volem que les primeres paraules d'aquesta intervenció siguin de felicitació cap al nou conseller i a les conselleres entrants: a l'Anna Simó i Castelló, al David Mascort i Subiranas i també a l'Ester Capella Farré. Per cert, la primera consellera dona del Departament de Territori en més de quaranta anys al nostre país. Per tant, enhorabona també per trencar sostres de vidre, en aquest sentit.

Tot l'encert i tot el coratge en aquesta nova responsabilitat. Formar part del Govern del país és un absolut honor, un dels màxims honors que pot tenir una persona; vol dir servir el país. I, per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens posem a la seva disposició, com la resta dels consellers i del Govern; a disposició de la ciutadania, en definitiva, per fer de cada dia la política una cosa útil, per fer de la política una eina útil per a tothom.

I el que no farem en aquestes primeres paraules és faltar-los al respecte –com ha fet el senyor Batet–, en funció de la seva edat o de la seva trajectòria política. Estem orgullosos de saber sumar.

Mirin, ara fa més de dos anys començava a caminar la legislatura amb aquest Govern republicà, amb el president Aragonès al capdavant, un govern republicà, un govern independentista i enfocat a desplegar polítiques progressistes i d'esquerres gràcies als pactes i els acords que vam teixir a l'inici de la legislatura amb la resta de forces independentistes, amb les quals configurem encara, existeix, una majoria en aquesta cambra, impulsant des de llavors un pla de Govern compartit, que segueix sent el far i que segueix sent el camí que segueix aquest Govern en la seva acció política diària.

Començava, per tant, fa dos anys, aquesta nova etapa al país, que continua. Després de presidències convergents i de presidències socialistes al llarg de les últimes quatre dècades, s'obria, per tant, aquesta fase amb el lideratge republicà, amb la voluntat transformadora per bandera i amb els valors republicans com els fonaments de la gestió pública del dia a dia.

I sempre ha sigut una obsessió, amb el millor dels sentits de la paraula, del president, i també compartida amb la resta de grup parlamentari, apellar als consensos, treballar per configurar vies àmplies, i creiem que és bo seguir fent-ho; de fet, és probablement més necessari que mai i és la manera d'avançar.

El passat mes d'octubre es va produir la decisió de Junts per Catalunya de sortir del Govern fins llavors de coalició, i aquest abandó de les institucions i de les responsabilitats contretes, fruit també de la deslleialtat, doncs, va provocar una remodelació del Govern; una remodelació que es va fer de forma ràpida, imminent, per configurar, doncs, un govern cohesionat on s'abaixés el soroll, centrat en treballar pel benestar de la ciutadania i que represente aquests consensos del vuitanta per cent de la societat catalana.

Aquesta acció de govern, des de l'inici, i que continua avui en dia, i que és compartida, i que té un rumb clar..., avui s'ha parlat del rumb, doncs, que té un rumb clar, que és complementar, que és fer compatible el fer front en el dia a dia amb totes les crisis que se succeeixen, fer front, per tant, a les necessitats més bàsiques de la ciutadania –habitatge, feina, escola, salut–, mentre es transforma el país en clau democràtica, feminista, social i verda, i mentre es treballa per resoldre el conflicte polític amb l'Estat, i, per tant, es treballa per fer passos ambiciosos i endavant cap a la independència a través de l'exercici de l'autodeterminació i de la fi de la repressió. Com sempre hem dit des d'Esquerra Republicana, combinar la lluita social i la lluita nacional, perquè no pot ser una sense l'altra.

Així és com arribem avui en aquest Parlament, on es donen comptes d'una nova remodelació que ha afectat aquestes tres conselleries, amb la voluntat –i així ho ha explicat també, president– d'enfocar aquesta segona part de la legislatura que pugui ser el revulsiu necessari, que pugui ser l'empenta també necessària per seguir fent la feina d'aquest país al servei de la ciutadania.

Per tant, que el relleu d'aquest Govern serveixi per mantenir aquest pas ferm, per ser honestos i humils també, per esmenar aquelles coses que es poden millorar, però amb aquest objectiu clar de servir la gent, ser útils en el dia a dia, en defensar també el camí cap a la independència, que és la manera que sabem de poder generar oportunitats, drets i garantir llibertats per a tothom.

I avui s'ha parlat molt de l'aritmètica d'aquest Parlament, que és la que és, certament. El Govern té catorze conselleries i el president, i té un grup parlamentari que explícitament li dona suport amb trenta-tres diputats. I és cert que es cometen errors, com en tots els governs, com tothom que té la responsabilitat. I els errors se solucionen, però, saben què és el que és vergonyós, el que és vergonyant? –perquè aquí s'ha dit alguna de les coses. El que és vergonyós en un país o en un govern és la corrupció i que s'hagi robat impunement en aquest país. (*Alguns aplaudiments.*) Això, senyor Batet, sí que és vergonyós en un país. Vostè ha dit que una altra qüestió era vergonyosa. Això sí.

I, més enllà de les opinions que hi poden haver aquí, més enllà de les opinions, jo els hi vull traslladar algunes de les certeses. Aquesta legislatura té dos anys, una mica més de dos anys, i s'han aprovat dos pressupostos de la Generalitat, l'últim dels quals, el més expansiu de la història: més metges i més persones al servei també de l'educació, a banda de reforçar l'estat del benestar.

Un govern que ha fet cent mesures excepcionals i especials, immediates, per defensar i protegir la llengua catalana, especialment en l'àmbit de l'escola, en l'àmbit de l'audiovisual. I també construïnt consensos en aquest Parlament, més enllà d'aquestes aritmètiques parlamentàries que parlàvem.

Un govern que ha fet avenços com mai en matèria de feminisme; que està fent transformacions com mai també en l'àmbit educatiu: la gratuïtat en l'àmbit educatiu, la gratuïtat de l'infantil 2, la baixada de ràtios, també les millores en condicions laborals i que cal seguir, evidentment, i sobretot per teixir, reteixir complicitats amb tota la comunitat educativa.

Un govern que ha treballat en l'àmbit de la mobilitat, per exemple, amb la T-jove, allargant-la fins als trenta anys i que estigui bonificada pel jovent del nostre país. O quan, en polítiques d'habitatge, vol ser el més ambiciós possible, amb l'expropiació de pisos a grans tenidors, tornant a regular els preus de lloguers i oferint aquests deu mil habitatges de protecció oficial al més aviat possible.

Un govern amb unes polítiques que fan front a totes les crisis que hi hagi, com per exemple la crisi de la sequera, i amb el pla estratègic de gestió de l'aigua, amb més de 2.400 milions d'euros; amb l'aposta per reindustrialitzar Catalunya en clau verda i digital, posant, per exemple, en marxa l'energètica pública del nostre país.

I podríem seguir, però és també un govern que ha seguit amb el rumb de la resolució democràtica del conflicte i que, conjuntament amb Esquerra Republicana i des de tots els fronts i sumant, doncs, s'ha fet front a la lluita antirepressiva i s'ha fet i plantat batalla a la lluita per acabar amb la repressió, fent que no hi hagi presos polítics al nostre país o reformant, per exemple, el Codi penal amb l'eliminació de la sedició, que això ha estat útil per totes les persones represaliades, per les persones que estaven condemnades, també per les persones exiliades, prova d'això és com Junts per Catalunya està utilitzant aquesta reforma del Codi penal en la defensa i en els arguments també del president Puigdemont. I bé que ens en alegrem, perquè la lluita antirepressiva és compartida i és per a totes les persones que la pateixen. (*Aplaudiments.*)

Una acció ambiciosa en l'àmbit de la lluita cap a la independència i cap a la república catalana que no només està en el front antirepressiu, també en el front del fons del conflicte, a través de la resolució democràtica, per tornar a posar les bases per tornar a votar. I aquesta vegada no només tornar a guanyar, sinó poder implementar el resultat. Se'n diu «democràcia», i ho han fet altres països. I ho volem fer per aquest país, també, nostre. Que tothom tingui la capacitat de decidir. Per això una aposta per l'acord de claredat, per fixar criteris, compromisos, les regles del joc clares, per tornar-hi i per tornar a votar.

Saben quin és el problema? Saben què és el que s'ha trobat a faltar? La manca de lleialtat a les propostes del president o d'aquest Govern d'aportar solucions i traçar un camí per solucionar, en aquest cas, també la resolució democràtica del conflicte. Sempre hi hem sigut, la gent d'Esquerra Republicana, quan altres han liderat el país, però, quan les tornes han canviat, a la primera de canvi es va voler fer una qüestió de confiança al president de la Generalitat de Catalunya. Per tant, lideratges sí, consensos també, però sobre la confiança sempre i sobre el respecte i la lleialtat. (*Aplaudiments.*)

I podríem seguir explicant exemples del que fa aquest Govern, malgrat les opinions respectuoses que poden tenir tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Però això que els hi hem explicat són certeses.

I els dèiem i deia també el president: arranquem aquesta segona part de la legislatura amb molts reptes, amb la mà estesa, per descomptat, també des del grup parlamentari, per teixir acords, per sumar, per teixir aquestes complicitats aquí entre els grups parlamentaris, també amb la societat civil. I, és cert, caldrà seguir defensant Catalunya des de totes les òptiques i davant de totes les amenaces. I el 23 de juliol hi ha una amenaça enorme, perquè es pot consolidar també al nostre país aquesta onada reaccionària, aquest auge del feixisme, de l'extrema dreta descarada, negacionista, que vol fomentar els discursos de l'odi i perpetuar les desigualtats per raó d'origen, i, per tant, portar-nos a una reculada de drets i de llibertats, com la que ha passat al País Valencià.

Per tant, sí, caldrà defensar Catalunya d'aquesta amenaça del populisme en general, també dels que flirtegen amb aquests populistes al nostre país. Al feixisme se'l combat des de tot arreu, des de tots els fronts, perquè deixar-los governar és pregonar el «com pitjor, millor», que no funciona per a ningú.

Per tant, nosaltres, al servei d'aquest Govern, al servei d'aquest país, al servei de la ciutadania per defensar Catalunya, la cohesió al nostre país, la llengua, l'escola catalana, el sistema de salut, les transformacions verdes i feministes.

Tota la sort i tot l'encert als nous consellers i conselleres, i al Govern en general. Ens tindran al seu costat per seguir fent avançar Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Un cop han intervingut els representants dels grups parlamentaris, pot intervenir el president de la Generalitat.... (*El president de la Generalitat renuncia a fer ús de la paraula.*) Doncs, si no fa ús de la paraula, acaba aquí la compareixença del president de la Generalitat.

I passem al següent punt de l'ordre del dia. Aquí els comunico que hi ha hagut una alteració de l'ordre del dia.

Atesa la sol·licitud formulada pel Govern, els proposo, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària de tal manera que els punts 9 i 10 de l'ordre del dia –interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat i interpellació al Govern sobre els acords de la taula de diàleg– siguin substanciats després de la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per a donar compte de la modificació en la composició del Govern.

Així mateix, que el punt 15 de l'ordre del dia –interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua– sigui substanciat després del punt 8.

Amb aquests canvis, les interpellacions al Govern quedarien ordenades de la forma següent: punts 9, 10, 7, 8, 15, 11, 12, 13 i 14.

Atès que tots els grups parlamentaris ja han estat informats prèviament, es pot aprovar per assentiment aquesta alteració? (*Pausa.*)

Doncs, agraïnt l'aprovació, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat

300-00341/13

I passàrem, doncs, a la interpellació, que seria el novè punt de l'ordre del dia: interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

(*Pausa.*)

Anna Grau Arias

Què, ja hi som totes? Va, *venga*. Bé, la inspiració per aquesta interpellació parteix del nomenament del senyor Jordi Sànchez, expresident de l'ANC i ex-secretari general de Junts, com..., bé, ha tornat a la Sindicatura de Greuges de Catalunya com a nou director de Drets Socials. Aquest activista independentista ja havia estat líder de la Crida a la Solidaritat als anys vuitanta i ja va ser adjunt de Rafael Ribó a la Sindicatura de Greuges del 2010 fins al 2015, que és quan va deixar el càrrec per assumir la presidència de l'ANC.

Noventa y tres mil seiscientos sesenta y tres euros al año; esto le convertirá en uno de los centenares de cargos –cuatrocientos, la última vez que los contamos– que cobraban más que el presidente del Gobierno de España, que se embolsa cerca de 85.000 al año. Bueno, pues eso es bastante menos de lo que cobra el *president* de la Generalitat, el más bien pagado de toda España: más de 136.000 al año. Todos los

consellers y una muchedumbre de directores generales cobran más, bastante más que eso.

Ja sé que vostès em diran: «I això, què té a veure amb el nomenament de Jordi Sànchez per a la sindicatura de greuges, un organisme teòricament *independent* del Govern?» Bé, tots sabem que la paraula «independent» a Catalunya té molts nivells de lectura. Quan passen els anys i els síndics i veus una sospitosa continuïtat de sigles, famílies i fesomies, no pots evitar recordar algunes lectures, com la d'*El gato-pardo*, de Lampedusa; *La telaraña*, del periodista Juan Pablo Cardenal, que feia una repassada a l'espesset lobby polític, acadèmic i mediàtic muntat per l'independentisme institucional a l'estranger, o fins i tot *Un món feliç*, d'Aldous Huxley, una societat distòpica on tots estan molt ben organitzadets per castes molt i molt rígides, castes que predominen sobre absolutament tot: la diversitat cultural, la llibertat individual, l'amor, l'art, la filosofia i, naturalment, la tossuda quimera que alguns encara tenim de ser tots iguals davant del Govern i de la llei, de valer tots el mateix.

A la Catalunya processista no tots valem el mateix. Pocs es poden permetre, com el senyor Jordi Sànchez, ser figura destacada d'un cop d'estat tan postmodern com vulguin, però cop d'estat; ser condemnat per rebellió i sedició, anar a la presó, sortir-ne indultat i amb tot pagat a l'Administració pública –molt ben pagat– i cobrant en un sol any molts més diners dels que en vint anys veuran junts una immensa majoria dels catalans; que la Cambra de Comerç de Barcelona ens acaba de confirmar el que ja sabíem: que un divuit per cent de les famílies no poden fer front a les despeses més bàsiques. Deuen ser les famílies de la gent de bona fe que no se'ls ha acudit fer-se independentistes i processistes i amorrar-se a unes remuneracions tan escandalosament abundoses com aparentment perpètues.

Segur que Espanya ens roba i tal i tal, però ja és curiós que el director de TV3 i el de Catalunya Ràdio també cobrin més que el president del Govern d'Espanya; per recordar-los-ho dia sí, dia també: més de 117.000 euros l'any. El mateix que s'embutxaca, per cert, el senyor Josep Maria Campistol, director general de l'Hospital Clínic..., el mismo que decía que no había dinero para pagar el fármaco oncológico a una enferma de cáncer y hubo que mover Roma con Santiago para que soltaran la pasta. ¿Se acuerdan?

Otro que se lo ha llevado muerto muchos años es nuestro amigo Josep Lluís Alay, el fanático ultranacionalista que acompañaba a Carles Puigdemont cuando lo detuvieron en Alemania y que se han embolsado 113.000 eurazos al año como responsable de su oficina del *expresident*. De qué puñetas nos sirve un *expresident* fugado de la justicia y su fantasmagórica y carísima oficina, pues ya me contarán. Ya nos harán las cuentas del Gran Capitán de la república de los ocho segundos, que los hemos pagado todos y cada uno de esos segundos a precio de oro. Si llegan a ser ocho años u ocho siglos, no habría dinero ni en Cataluña ni en el mundo para pagarlo.

Es impresionante comprobar la cantidad de excolaboradores de Puigdemont empostrados a presión en la Administración con sueldos mareantes en puestos que pueden venir a cuento de su trayectoria y currículum, o no. Así, tenemos el caso de Joaquim Nin, de Ràdio El Vendrell..., humorista, tècnic superior en prevenció de riscos laborals, que, després de fer uns quants bots per la diputació i la Delegació del Govern de la Generalitat a Tarragona, va i apareix un dia de secretari general de la Presidència, amb Puigdemont, per empalmar amb la flamant Secretaria General de Recerca i Universitats, adscrita a Economia. Retribució: més de 96.000 euros l'any.

Suma y sigue. Roger Loppacher va saltar de la presidència del CAC, el Consell General de l'Audiovisual, on es va distingir per no donar *mai* cap llicència de ràdio a ningú que no fos de Junts per Catalunya, a presidir –ja és irònic– l'Autoritat Catalana de la Competència, més de 93.000 euros l'any.

És clar que el CAC era i és una mina; allà segueix Laura Pinyol, més de cent mil euros l'any, mare dels quatre fills d'Aleix Villatoro, que com a director del Consell

Català de l'Esport me li assignen noranta mil euros més l'any. Així ja es poden pujar els fills de quatre en quatre, per molt que estiguis processat en l'anomenada «causa d'Exteriors», que entre que es va arrossegant de tribunal en tribunal i els indults en cadena a les malversacions en massa al final és probable que quedi en no res, però, per si de cas, tota la família col·locada i amb el ronyó cobert.

Curiosa represió política ésta que permite a los represaliados y a muchos de sus parientes forrarse durante muchos años a costa del contribuyente catalán, esté o no de acuerdo –el contribuyente– con las acciones que han llevado al procesamiento de inhabilitación de varias presidentas del Parlament, como Carme Forcadell y Laura Borràs, de *consellers* como Meritxell Serret –por cierto, felicidades a su marido, Ferran Civit, presidente de L'Energètica pública– o Anna Simó, la flamante sucesora de González Cambray, a su vez procesado en el marco de la operación Voloh. Y casos más intrincados y difíciles de descubrir, como el del ya exalcalde de Sabadell, Maties Serracant, que ha tenido que responder ante un juez lo mismo de sus travesuras procesistas que de acusaciones de tráfico municipal de influencias. Alcalde de Sabadell ya no es, pero no pasa nada, el 31 de diciembre de 2022 figuraba como asesor en políticas transversales –toma ya– del Departamento de Acció –o inacció– Climàtica... –que em sembla que li deien avui–, que Teresa Jordà acaba de abandonar a la carrera. Allí, Maties Serracant se llevaba muerto sus buenos setenta mil euros al año y eso sin ni ser formalmente militante de ERC ni de Junts, que eso sí que tiene mérito. En fi, ho deixo aquí, de moment, perquè no acabaríem mai.

He de dir que vaig tenir molts dubtes abans de plantejar aquesta interpellació perquè em venen basques només de pensar en la moció que haurà de seguir. Per on comences a netejar una casa tan i tan bruta, on fa tant de temps que sempre manen i suquen els mateixos d'una manera tan implacable, insaciable i sense cap mirament amb els recursos públics? Habría que entrar con una manguera gigantesca que, sinceramente, no sé de dónde la vamos a sacar, ni si existe en estos tiempos de apaciguamiento, de pactos del Majestic en ciernes, y decirnos que el *procés* ya está, que lo peor ya ha pasado, que ya vivimos en el mejor de los mundos posibles, como los personajes de la novela de Aldous Huxley.

Si por lo menos esta intervención sirve para recordar que seguimos donde seguimos, sometidos a un fraude y a un abuso y a un escarnio de ley sistemático y monstruoso, y que la broma nos cuesta lo que nos cuesta, bueno, pues esta humilde servidora de ustedes dará esta interpellación y la mañana de hoy por bien empleados.

Alguien tiene que recordar de vez en cuando que la marabunta del *procés* sigue rugiendo y que no ruge gratis. I que alguns som on som i defensem el que defensem, no per tocar els nassos ni per muntar pollastres, sinó perquè patim i patim molt per tot el mal que se li està fent a una Catalunya tràgicament munyida i enganyada des d'aquella famosa jugada indigna de Banca Catalana. Se'n recorden? Algú haurà de parlar alguna vegada d'ètica i de moral i de diners públics sense robar, ni illegalment ni legalment, i sense dir mentides. I això em sembla que ho farem nosaltres, perquè ha arribat l'hora que defensem Catalunya nosaltres, i que cridem «Visca Catalunya» nosaltres, i «Visca la llibertat» nosaltres.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Bé, bon dia, vicepresidenta. Diputada, vostès és que són els reis i les reines de la demagògia. Avui més aviat..., no ha semblat una intervenció al Parlament, sinó al *Sálvame*. A banda que no està al dia del *Coti x Coti*, pel que vostè ha explicat. En qualsevol cas, si us plau, objectivitat i parli de les coses que realment són.

De fet, del que vostè ha apuntat, de la nova, diguem-ne, responsabilitat del Jordi Sánchez, no hi tinc res a dir, tret que estic molt contenta que hagi tornat on estava treballant fa uns anys, doncs, justament, al Síndic de Greuges, que, com sap, és un òrgan independent, de què el Govern, evidentment, en la gestió del dia a dia no hi té res a dir. I que, en qualsevol cas, el Jordi Sánchez ja havia realitzat aquesta responsabilitat, per tant, té l'expertesa per fer-ho segur que molt bé.

En qualsevol cas, i per intentar posar dades, perquè vostè ha fet aquí, com sempre, una barreja de temes, doncs li llistaré els alts càrrecs que hi ha pels territoris a l'Estat, perquè vostè sempre fan trampes i diuen que a Catalunya hi ha més càrrecs que enlloc. I, de fet, si ho fa de forma absoluta, en nombres absoluts, l'any 2022, doncs, Catalunya estava a la segona posició. En concret, doncs, tenim 185 alts càrrecs. Però, és clar, no voldrà comparar Catalunya amb, per exemple, La Rioja o Cantàbria, que són les comunitats autònomes amb menys població. De fet, si som rigorosos, el que hem de fer és relacionar les dades amb la població. I, per tant, quan fem això i ho posem endreçat i ponderat, doncs resulta que Catalunya passa de ser el segon de dalt a ser el segon de baix. És a dir, després de Madrid, és el segon per la cua en càrrecs. Per tant, això vol dir un càrrec per a cada 41.500 habitants. Com els deia, només davant de Madrid. Per tant, si us plau, rigor a l'hora d'expressar qualsevol consideració amb relació als alts càrrecs. I, en aquest sentit, li puc fer arribar la taula, per si no la té, i la propera vegada, doncs, aprengui's la lliçó.

En tot cas, jo crec que no tenen un problema amb els alts càrrecs, sinó amb qui els té, amb qui els ostenta. I si parlem de sous, que vostè també n'ha parlat, com sempre, vostès retreuen que el president Aragonès és el president amb un sou més elevat. Recordar-li que quan va arribar a la presidència de la Generalitat se'l va rebaixar un quinze per cent, i em sembla curiós que li sembli insuficient aquest quinze per cent, perquè, de fet, vostès, uns anys abans, l'any 20, havien pactat una esmena a una moció de la CUP que el que plantejava era reduir un catorze per cent els sous de la presidència. Per tant, aquella moció no va prosperar, però ara no els sembla suficient el quinze per cent del president Aragonès. No n'hi ha prou. Per tant, el problema no el tenen amb el sou, sinó amb qui pren les decisions.

I si ara mirem què fan vostès quan governen o, millor dit, quan governaven –i no faré tampoc escarafalls amb això–, i, per tant, mirem a finals del 2018, quan vostès en les eleccions d'Andalusia van treure uns molts bons resultats que els van permetre negociar amb el PP el Govern, varen posar com a condició reduir el nombre d'alts càrrecs. Ho fan a l'acord, ho escriuen a l'acord, fins aquí, coherent, però quan es va desenvolupar aquesta legislatura, l'any 2020, l'any 2021, van incrementar el nombre de càrrecs i es van situar en el nombre de càrrecs d'Andalusia més alt de la història, més que quan hi havia hagut anteriors governs del PSOE. I, concretament, van créixer un vint per cent les assignacions a aquesta despesa pública. Per tant, de teves a meves la cosa canvia i quan es tracta de vostès, ja no són tan exigents. Quan tenen l'oportunitat de governar, queden en paper mullat totes aquestes propostes.

A les següents eleccions vostès no van obtenir cap diputat, però sí que tenien un peu al Govern, perquè un de cada cinc alts càrrecs del seu Govern, anterior, s'hi van quedar i també fins i tot, doncs, cinc antics consellers, el cap de llista, que havia sigut vicepresident. En aquest sentit, ho dic per la coherència, i ho dic perquè vostès abrandadament fan aquest discurs, però, després, resulta que la realitat diguem-ne que no els acompanya gaire. En aquest sentit, portes giratòries després d'aquest Govern, com li deia, rescat d'alts càrrecs... Diguem-ne que el plantejament és bastant interessant.

I no li puc posar més exemples perquè no n'hi han, perquè ja no governen en cap altre lloc. Però sí que els diré que l'any 2018, al Congrés dels Diputats, el seu grup va votar en contra de que es pogués rebaixar el sou del Govern Rajoy un set per cent, i això en aquell moment no els hi devia semblar bé. Per tant, escoltin, endrecin una

mica els seus posicionaments, perquè em sembla que al final no tenen gaire coherència.

Però, en qualsevol cas, jo crec que tampoc no els importa tant la quantitat d'alts càrrecs ni el que cobren, sinó les funcions. I vostè ho ha dit, no els agraden les oficines dels expresidents. Doncs, miri, a nosaltres ens sembla que han de tenir una dignitat i, per tant, per això reforcem les oficines dels expresidents. Tampoc els agrada l'Institut d'Estudis de l'Autogovern, i podríem anar assenyalant qüestions. Però, miri, el que em sembla és que és molt normal que els alts càrrecs siguin nomenats pel Govern, perquè són, l'hi recordo, secretaris o secretàries generals, directors o directores generals o assimilats. I és normal que puguem, doncs, crear els nostres equips.

És evident que hi ha dos conceptes importants. D'una banda, que quan els triem, quan triem els equips, hi ha d'haver el factor crític de l'expertesa, però també el de la confiança per tirar endavant el pla de govern, per tirar endavant les polítiques públiques. I crec que hi ha d'haver un equilibri d'aquests dos elements. I per trobar l'equilibri el que fem és que designem fins als directors generals i directores i, després, per sota, hi ha un nivell entre polític i tècnic que aquí, doncs, ja és un concepte més de funció pública, i, en aquest sentit, són les persones que després, finalment, implementen les polítiques públiques.

D'aquests subdirectors o subdirectores, evidentment, la tria és absolutament curiosa. En primer lloc, perquè sempre es trien persones funcionàries qualificades de l'Administració, amb trajectòries àmplies a dins de l'Administració. Persones que són competents, solvents i que, a més, han complert amb el criteri de mèrit i capacitat que exigeix la funció pública. Ja m'imagino que em diran que probablement vostès no ho veuen així. Però, en qualsevol cas, de totes les persones que escollim en aquests càrrecs de direcció a l'Administració pública, hi ha els currículums públics. Per tant, vostès en poden obtenir la informació. I aquí m'haurà de donar la raó que, efectivament, s'adeqüen al que els exigeix el càrrec.

Ens prenem molt seriosament poder dotar dels recursos necessaris totes les divisions de la Generalitat, totes les organitzacions, tots els departaments. I ho fem perquè creiem que és important fer-ho amb rigor.

Política retributiva, vostè també n'ha fet esment. Escolti, el Govern de la Generalitat no pot fer i desfer sobre els sous que percebem les persones, doncs, que en aquests moments dirigim l'Administració de la Generalitat. De fet, les retribucions les escullen vostès en la llei de pressupostos de la Generalitat –enguany, doncs, la Llei 2/2023– i allà s'especifica quines són les retribucions bàsiques. Concretament, a l'article 25. I, en aquest article, el que s'especifica és que per a aquest any, doncs, poden créixer com a molt, com a màxim el 2,5 per cent, que, de fet, està previst en aquesta llei i està previst també en la llei de pressupostos de l'Estat. Per tant, no podem sobrepassar-la.

També sap que en els darrers anys, de fet, en l'àmbit de govern, en l'àmbit de consellers i conselleres hi ha hagut una congelació fins i tot d'aquesta xifra. Per tant, en l'àmbit de consellers i conselleres, fa molts anys que no hi ha un increment retributiu, que és zero.

Però, en tot cas, mai cap retribució dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat no pot ser superior a la dels consellers i conselleres, perquè això, com sap vostè, havia arribat a passar en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya. I suposo que aquest punt els deu agradar, atès que és vigent arran d'una moció que van presentar vostès mateixos i mateixes i que es va aprovar parcialment.

En tot cas, un increment que és limitat, que s'estableix a l'equivalent del personal al servei de les administracions públiques. I, per tant, en qualsevol cas, ens sembla que són uns sous, unes retribucions que són adequades a la responsabilitat que sustenten, sempre, evidentment, ha d'anar relacionat a les responsabilitats que sustenten, ja que, si no és així, ja que si la política no té aquesta remuneració corresponent

a la responsabilitat, només les classes benestants s'hi podrien dedicar, i, per tant, les que no necessitarien una retribució pública per exercir la política. I això és totalment contrari a la nostra visió republicana de la política, de la direcció pública i del sistema polític, de fet, català. Tothom ha de poder tenir accés a un càrrec de responsabilitat amb la corresponent retribució adequada.

I, evidentment, això no treu que som plenament conscients que la major part del país no té en aquests moments unes retribucions tan altes, que, justament, els càrrecs públics tenen retribucions més altes que la mitjana, i, per això, en moments determinats hem pres decisions com ara reduir el sou en el cas de la presidència de la Generalitat o bé congelar-lo en el cas dels consellers, o bé limitar-lo en el cas dels alts càrrecs. Per tant, tant de bo mantinguessin aquesta coherència quan vostès han governat o governen en algun dels espais polítics.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Consellera, molt breument. Doncs sí, hem patit molts casos de transfuguisme a Ciutadans, no en digui portes giratòries dels trànsfuges. Nosaltres, quan una persona, diguem-ne, deixa el nostre partit perquè es canvia de jaqueta o perquè incorre en transfuguisme, no ens fem responsables de les seves polítiques o de les que pugui avalar amb altres partits. Per tant, si té queixa de la política de les persones, vagi a reclamar al riu o més exactament al PP del senyor Feijóo, que sembla que ara tindran ocasió de parlar, potser per veure com negocien qui és alcalde de Barcelona, amb algun partit, doncs, molt amic de vostès.

Nosaltres només deixar-li clar que Ciutadans no ha governat mai a Catalunya, no hem governat mai a Catalunya, i tinc la impressió que els hi fa por que això pugui passar, que això pugui arribar a passar, potser perquè nosaltres sí que marcaríem una diferència i potser perquè els nomenaments del Govern de la Generalitat deixarien de semblar la sèrie *Yo, Claudio*, basada en la novel·la de Robert Graves.

En fi, no suggeriré que nomenin a tothom per oposicions, que ja s'ha vist que tenen la mà trencada a fer-les, però sí que, per favor, declinin una mica el nepotisme tan escandalós que, fins i tot, gent, diguem-ne, que és de la seva corda se'n dona vergonya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Doncs, per la rèplica, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta; diputada, bé, amb el poc temps de rèplica he tingut temps de mirar missatges de persones que s'han sentit ofeses per les seves paraules, com li deia, barrejant la vida personal i la vida política i, per tant, li demano que no ho torni a fer perquè és que no s'ho mereixen, realment és així.

I en qualsevol cas, i continuo amb el que li anava a dir, perquè jo sí que tinc coses a dir amb relació als alts càrrecs i garantir la seva excel·lència, i garantir la transparència, i garantir el rigor amb què hem d'actuar a l'Administració pública.

D'una banda, els alts càrrecs els hem d'exigir —els hi exigim— compromís de servei públic, també imparcialitat i transparència en l'exercici de les seves funcions, i és per això que hem introduït en els darrers temps, i de fet, des de fa molts d'anys, mesures de transparència, de bon govern, de govern obert; de fet, els alts càrrecs tenen el deure..., el règim d'incompatibilitats, que som molt estrictes en què es compleixi, però també amb la màxima objectivitat i independència en el desenvolupament de les seves funcions.

Quant al règim d'incompatibilitats, és evident que, a més, ho han de demostrar; i ho han de demostrar, doncs, amb una dedicació absoluta, per tant, no poden compaginar la seva feina amb altres activitats paral·leles, i en aquest sentit, està plenament recollit a la llei que el 2005 ja va recollir tot aquest sentit i també les excepcions que hi havien. Només poden tenir una única retribució –no en poden percebre d'altres–, ja siguin públiques o privades, deure de lleialtat institucional, òbviament, i deure d'abstenir-se en el cas que hi hagi conflicte d'interessos.

I, finalment, prohibició d'intervenir en activitats privades després del seu cessament durant els pròxims..., els propers dos anys del seu cessament, doncs, diguem-ne, d'alguna manera, s'han d'abstenir d'activitats relacionades amb expedients en què hagin participat, i és evident que ha de ser així. I perquè així sigui, tots els alts càrrecs han de fer una declaració d'activitats, com de fet, també fem les persones que ens presentem a aquesta cambra, declaració de patrimoni d'interessos, declaració complementària en el cas de fer constar les activitats dels cònjuges o familiars més directes.

Però també m'agrada explicar, perquè és una qüestió que hi hem esmerçat molts esforços en els darrers anys, que és el codi de conducta, i no totes les administracions tenen un codi de conducta com en el nostre, amb principis ètics, d'integritat que els alts càrrecs han de subscriure; han de subscriure, diguem-ne, el proper mes després de la seva presa de possessió, i són unes regles molt senzilles, però evidentment importantíssimes: ús eficaç i eficient dels recursos públics, que evidentment, són de tots; respecte a tots els funcionaris públics i, per tant, aquí tenim despleats protocols contra l'assetjament sexual, laboral, psicològic...; actuacions no condicionades per interessos privats o conflicte d'interessos; també col·laborar amb el Parlament i altres institucions, i ho fem quan, com..., quan sempre compareixen o responem les preguntes que cal. I pel que fa als grups d'interès o agenda d'oficial, tot ha de quedar absolutament registrat, tot és absolutament públic i, per tant, registres de trobades, de regals, de viatges; i de fet, hi ha un portal de transparència que és dels més avançats de l'Estat en aquest sentit, i dels quals n'estem molt orgullosos.

I tot això fa que aquest codi, aquesta manera de treballar hagi tingut el premi NovaGob Excel·lència 2017 en la categoria de lluita contra la corrupció. Per tant, és evident que tenim el segell anticorrupció; és evident que prenem moltes mesures pels principis d'ètica i integritat, i és evident que això ens preocupa moltíssim. Per tant, hi destinem recursos i més que n'hi destinarem i ho desenvoluparem des de l'excel·lència i des de la transparència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpел·lació al Govern sobre els acords de la taula de diàleg

300-00345/13

Continuem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpел·lació al Govern sobre els acords de la taula de diàleg, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, vicepresidenta. Consellera Vilagrà, Catalunya ha viscut totes les anomalies democràtiques possibles des de l'inici de la repressió policial i judicial la tardor del 2017. Des del seu partit i des del Govern, l'aposta inicial per solucionar-ho va ser articular un espai de trobada que significués un punt d'inflexió per abordar amb l'Estat espanyol els aspectes més nuclears de les reivindicacions nacionals catalanes: l'autodeterminació i l'amnistia pels presos polítics i els exiliats. Aquesta és, si més

no, l'essència que vostès van expressar de la taula de diàleg, i és per aquest motiu que li parlo d'aquesta aposta inicial.

No sorpren a ningú quan els dic que des de Junts per Catalunya hem vist sempre amb escepticisme la viabilitat d'aquesta proposta, i el temps ens ha donat la raó. Durant anys, el Govern del PSOE que vostès han contribuït a apuntalar a La Moncloa amb els seus vots a canvi de res, ha menystingut la taula de diàleg posant-la en suspens en múltiples ocasions segons el moment i el cicle electoral que vivíem. Però és important que tota reflexió se sustente en fets, en evidències constatables, i la realitat és aquesta: la taula de diàleg és un fracàs. L'Estat espanyol mai ha volgut abordar cap dels aspectes que constitueixen la columna vertebral de les reivindicacions de Catalunya; de fet, el Govern central sempre ha dit de manera molt clara que no es parlaria d'autodeterminació perquè a Espanya no hi té cabuda. Per tant, la taula de diàleg, com ja els vam advertir, malgrat acceptar de ser-hi, va nàixer fallida.

És, sense entrar en el fet que el president Aragonès vetés la presència de membres de Junts a la delegació catalana, la principal reunió de la taula de diàleg no va ser fins al juliol de 2022, és a dir, han hagut de passar cinc anys, cinc anys perduts per al país i per a la unitat de l'independentisme per fer front a la repressió de l'Estat. D'aquesta reunió en van sortir dos, anomenem-ho així sent generosos, «acords».

Per una banda, la protecció i l'impuls del català. Aquí es podia esperar alguna cosa que anés en la línia, per exemple, d'acabar amb la persecució al sistema d'immersió lingüística de Catalunya. Tanmateix, l'acord va consistir a demanar la revisió del reglament del Senat perquè s'hi pugui parlar català. És una mica insòlit que això haja de ser un acord, quan és el mínim que s'espera de la cambra de representació territorial, i més quan el funcionament del Senat no té res a veure amb les reivindicacions de l'independentisme.

Però quan l'acord ni tan sols abordava aquest aspecte a la principal cambra legislativa de les Corts espanyoles al Congreso, poc recorregut podia tenir; de fet, d'aquest anunci no n'hem sabut res més, tot al contrari. Quants cops ens hem sentit menystinguts al Congrés per pronunciar quatre paraules en català, com si parlar la nostra llengua fos un delictes. També es va anunciar que l'Estat impulsaria que es parlés català al Parlament Europeu, una mesura que brilla per la seua absència a l'haver estat bloquejada pels mateixos europarlamentaris espanyols. Per tant, de les promeses en matèria de llengua, cap resultat. Compartim tots, però, que treballar per la llengua és cabdal, sobretot en uns moments en què patim l'emergència lingüística altament preocupant. És per aquest motiu que, fruit de la poca competència de la taula de diàleg i dels seus acords, Junts per Catalunya vam registrar un seguit de preguntes escrites al Govern sobre aquests acords de la taula de diàleg amb relació a la protecció i l'impuls de la llengua catalana, que encara no han tingut resposta. Per tant, esperem la resposta, però molt em temo que serà una constatació més que res s'ha fet.

En el document d'aquests acords de l'anomenada «taula de diàleg», celebrada el 27 de juliol de 2022 entre el Govern i l'Estat, el Govern de l'Estat –perdó– i el Govern de Catalunya, s'anunciava, entre altres coses, i cito textualment: «El Govern espanyol sol·licitarà a la presidència del Parlament Europeu que consideri el català com a llengua d'ús al Ple i a efectes de l'exercici del dret de petició davant la institució. A aquest efecte, presentarà la sol·licitud a la Mesa del Parlament Europeu junt amb una proposta perquè sigui viable tècnicament i financerament i treballarà per aconseguir una majoria suficient que avalu aquesta petició abans no acabi l'any en curs.» Poques setmanes després, el 16 de setembre del mateix any, la consellera Natàlia Garriga va presentar un pla de treball detallat per tal que tots els ciutadans de Catalunya es puguin relacionar en català amb les administracions espanyoles i europees. En aquell moment, la consellera va recordar que això es feia en el marc dels acords de la taula de diàleg del 27 de juliol i deia –i cito–: «Les coses no passen per casualitat. Això demostra com d'important és que hi siguem» –deia– «i que hi

siguem sempre treballant per aconseguir tot allò que el nostre país necessita.» Certament, compartim amb vostès que les coses no passen per casualitat. No és casual que el Govern els haja menystingut novament. No és casual que la defensa de la llengua catalana no arribi d'aquells que volen ofegar-nos lingüísticament i cultural. No, no és casual. Ser-hi és important, ser-hi sempre, també, però exigir solucions i plantar-se quan cal, encara més.

Parlant del Parlament Europeu, i a l'espera de rebre aquesta resposta escrita, consellera, nosaltres els preguntem quin és el contingut d'aquesta proposta enviada pel Govern espanyol a la Mesa del Parlament Europeu; quin és el pla de treball detallat que la consellera Garriga va presentar al Govern espanyol anunciat aquest 16 de setembre de 2022, per tal que tots els ciutadans es puguin relacionar amb les administracions espanyoles i europees en català; quina és la resposta obtinguda per part del Govern espanyol; quin desenvolupament ha tingut aquest pla de treball; etcètera.

Per altra banda, la taula de diàleg sembla que va acordar la fi de la judicialització, que va acabar amb una reforma legal de la sedició que, lluny de portar-nos cap a l'amnistia dels presos polítics i dels exiliats, el que va fer va ser rebaixar les penes de presó i d'inhabilitació. Això no té res a veure amb l'amnistia; de fet, no ho és, perquè «amnistia» significa reconèixer que els líders independentistes empresonats i perseguits no van cometre cap illegalitat. És més, essent aquest l'únic pretès gran acord aconseguit fins a data d'avui, la reforma de la sedició no ha servit per posar fi a la persecució dels exiliats, els grans oblidats d'aquest Govern; de fet, amb la reforma del Codi penal, més anys de presó per al president Puigdemont ara que abans, sense oblidar els centenars d'independentistes de demòcrates amb causes obertes i judicis que, com gota o malària, van fent rajar sentències, i que també han estat els grans oblidats d'aquest procés.

A tot això, al març del 2022, s'havia fet públic el cas «Catalangate», on l'Estat espanyol havia recorregut al sistema informàtic Pegasus per dur a terme un espionatge polític massiu a independentistes catalans. Una vulneració sense precedents, ja no només a la privacitat individual, sinó un atac als estàndards democràtics més elementals. Sistemes espais web com Pegasus estan dissenyats per vigilar organitzacions terroristes. Aquesta és la concepció de l'Estat espanyol envers el moviment independentista, que sempre s'ha caracteritzat per la seua radicalitat democràtica i pacífica. Però això tampoc va semblar suficient per significar un canvi en el plantejament de la taula de diàleg per part del Govern de Catalunya. Fins i tot avui la ponent del comitè de l'Eurocambra ha dit que és una crisi de la democràcia. Ara ens trobem que fa just tres mesos va finir el termini acordat pel Govern amb la CUP per a la investidura, que si no s'assolien resultats significatius amb la taula de diàleg passaríem a una fase de confrontació democràtica amb l'Estat. De moment, per part del Govern, cap anunci, i li voldria preguntar si el preveuen. De fet, la impotència del seu govern per reflotar la taula de diàleg ha estat certificada precisament per vostès mateixos quan el desembre passat van confirmar públicament que l'Estat espanyol no compliria amb els acords.

Segurament per això, al darrer debat de política general, l'única sortida que el Govern va trobar, va ser una nova proposta, l'acord de claredat. Però aquest ha seguit el camí de la taula de diàleg: breu, sense suports, sense èxits, ni va aconseguir ser un acord, perquè el Parlament va tombar aquesta proposta, ni va deixar res clar. Ha derivat en un comitè d'experts on hi ha personalitats que directament neguen el dret a l'autodeterminació dels ciutadans de Catalunya. Li vam dir en seu parlamentària que no es pot pretendre aplicar el mateix model que el del Quebec, perquè Espanya no és Canadà.

Davant la seva insistència en aquest projecte fallit, el passat 9 de novembre de 2022, en sessió de control, el nostre president de grup preguntava al Govern sobre la llista de resultats de la taula del diàleg amb el Govern de l'Estat que havia anunciat el seu president de partit en un article a *La Vanguardia*. De fet, no volien concretar

gaire cosa per no avançar-se, però ens preguntem mig any més tard què han aconseguit. Aquest Govern s'ha acostumat amb massa facilitat a fer anuncis i promeses per després oblidar-se'n sense més. Per això avui exigim la transparència en un assumpte que és cabdal, com és el conflicte polític català, perquè la ciutadania de Catalunya mereix aquestes explicacions, però també perquè el Govern ha de retre comptes davant d'allò que prometen, fan i desfan a Madrid, perquè de moment res de res. I volem parets de vidre, consellera.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per la resposta, passo la paraula a la senyora Laura Vilagrà i Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputada, bé, escoltant-la..., i de fet no és cap constatació, diguem-ne, que no puguem fer servir un altre dia. La política és molt complicada i aconseguir objectius que són molt importants és molt complicat. Però, bé, per això estem aquí, per lluitar, per aconseguir-los.

I crec que és una llàstima que estiguem vostè i jo confrontant, diguem-ne, atesos els esdeveniments polítics de les darreres setmanes, atesa l'actualitat política, atès el darrer Ple –que semblava que havíem passat pantalla o mig passat pantalla. Però crec que no, i és que ens tornem a trobar davant d'una contesa electoral i, per tant, doncs, bé, segurament és per això. En qualsevol cas, dir-li que vostès també van donar suport al president Sánchez, facilitant la investidura i en moltes altres ocasions. Perquè, si no, no haguessin sortit endavant moltes lleis. És veritat, les lleis socials, no. Les lleis socials, no. També tenen raó. Les lleis que ajuden la ciutadania, no.

En tot cas, criticant les propostes dels altres sense oferir alternativa, això no és fer política. Confrontant amb nosaltres en comptes de confrontar amb el que és més adversari polític –o hauria de ser-ho– en aquest Parlament, doncs, crec que no és confrontació intel·ligent. El Govern, efectivament, va apostar per la taula de diàleg per contribuir a resoldre o, en tot cas, començar a resoldre –perquè evidentment no l'hem resolt– el conflicte polític. Pensem que els conflictes polítics s'han d'encarar fent política i, els agradi o no, aquesta taula de diàleg que critiquen ferotgement ha tingut resultats. I ara intentaré explicar-los. De fet, una negociació és una estratègia de fons. És una estratègia complexa, i més quan estem davant d'un conflicte polític que té uns fonaments molt fondos.

Ens enfrontem amb desigualtat de forces, certament. Però, almenys des del nostre punt de vista, creiem que hem avançat, però no tan ràpid ni tan en profunditat com haguéssim volgut. De fet, el Govern de l'Estat ha reconegut l'existència de conflicte polític per primera vegada, la voluntat de resoldre'l a través de la negociació, i posar fi a la repressió i obrir vies democràtiques. Això és el que vàrem pactar; juliol del 2022. I, com saben, Govern de la Generalitat, Govern de l'Estat –en aquell moment encara eren a govern– vàrem dir, ens vàrem emplaçar a fer reformes legislatives necessàries per superar la judicialització i, d'aquesta manera, iniciar un procés de diàleg, de negociació, equilibrat, amb garanties.

D'aquell acord, com vostè apuntava, hi havia una part també de protecció de la llengua i de l'impuls de la llengua. Bé, jo li diré que, com vostè ha dit, com vostè ha apuntat, han fet preguntes i de fet ho van fer oralment a la consellera Garriga i, per tant, ella... Jo no tinc ara l'apunt ni la concreció, però, en qualsevol cas, certament hi havia diversos elements. Un era l'element del Senat, que està costant moltíssim i que, evidentment, davant d'unes eleccions en aquests moments ja no serà possible aplicar-lo. Per altra banda, el Parlament Europeu, que sí, certament, s'ha fet la petició i depèn de la Mesa. Crec que la consellera en va fer esment en l'anterior ple, si no m'erro.

Però, en qualsevol cas, crec que, com a concepte, hauria d'estar d'acord que aquests dos temes són molt rellevants per al país. Són dos temes absolutament imprescindibles d'abordar. De fet, vam escoltar amb molta atenció el discurs que va fer la presidenta del Parlament i certament parlava, va parlar del conflicte polític i deia: «A Catalunya hi ha un conflicte polític i el primer pas és entendre que només es pot resoldre mitjançant la política, el respecte a les institucions democràtiques. Hem de deixar enrere la judicialització, s'ha de poder fer política i defensar tots els projectes, totes les idees, sense tenir al damunt l'amenaça de judicialització, inhabilitació o repressió.» Completament d'acord amb aquesta consideració.

Continuava: «També m'agradaria que aquesta casa, el Parlament, fos un exemple i model amb relació a l'ús i normalització de la llengua catalana. Com sap tothom, la llengua catalana continua sent una llengua minoritzada en el seu domini lingüístic, encara que faci dècades que sigui oficial. La protecció institucional i legal de la llengua per si mateixes no la salvaran. La llengua catalana només assolirà una situació de normalitat si els catalans hi parlem, hi escrivim, hi llegim, hi debatem, com és el cas del Parlament». Doncs bé, jo em faig meves aquestes paraules. Parlava de desjudici... –perdó, aquesta paraula costa–, desjudicialització i, per altra banda, parlava de llengua com a dos elements fonamentals.

Entrant específicament a desjudicialització, l'acord del juliol no va quedar en paper mullat, sinó que el desembre vàrem aconseguir al Congrés de Diputats aprovar una reforma del Codi penal; una derogació, concretament. Permeti'm dir que ningú en donava cinc cèntims. És a dir, alguns mitjans de comunicació parlaven de rebaixa de penes, parlaven d'anys. De fet, van publicar-se diverses portades en aquest sentit. Doncs bé, vàrem aconseguir la derogació completa d'aquest delictes i la modificació de malversació. Encara que sigui amb la boca petita, ha d'admetre que aquesta reforma va beneficiar algunes persones condemnades per l'U d'Octubre, incloent-hi les provinents de les seves files. Concretament, Carme Forcadell, Josep Rull, Joaquim Forn, Jordi Cuixart i Jordi Sànchez han vist extingides les seves penes, també d'inhabilitació, després de la revisió aplicada pel Suprem a raó de la modificació del Codi penal.

Per tant, jo diria que alguna cosa sí que hem aconseguit. I celebro que puguin tornar a la política activa amb tots els seus drets, perquè són actius valuosíssims. I jo tinc la sort de conèixer-los a tots personalment i, per tant, estic enormement contenta d'aquesta possibilitat. Per altra banda, també va retornar la consellera Ponsatí, a qui, com sap, anteriorment se la reclamava pel delictes de sedició i ara només per desobediència. Per tant, tot apunta –només ho deixo anar aquí– que segurament la reforma va facilitar la tornada.

I, per últim, la setmana passada llegíem també que el president Puigdemont, els consellers Comín i Puig i Ponsatí, en la defensa que feia el seu advocat davant el Tribunal Suprem, reclamava revocar el procediment contra aquestes persones –president i consellers i consellera–, d'acord amb la nova realitat jurídica provocada per la reforma del Codi penal. Un apunt: no és veritat que se li demanin més anys de presó. És més, no es demanen anys de presó. Es demana..., hi ha una ordre o, en tot cas, un jutge que pretén extraditar per uns delictes. Per tant, no estan associats a cap pena de presó. Es tracta de dir «o per sedició i malversació o només per malversació.» Aquest és el canvi que s'està aplicant i, per tant, siguem rigorosos a l'hora de dir les coses.

I molts, moltíssims, pensaven que era impossible aconseguir això, però és una realitat. I és una realitat que potser no té una èpica excel·lent, però que ha sigut útil. I això és el que vull reclamar en aquesta meua intervenció. I tan útil com la bel·ligerància que en aquests moments estan duent a terme PP i VOX dient que corran a derogar la derogació del delictes de sedició. Per tant, realment sí que vam avançar. I tant que vam avançar.

Per altra banda, amb relació al que ens ve, perquè el que ens ve ho veiem al costat, al País Valencià. I vull expressar... No té res a veure, però la foto de tres homes i tres homes signant un acord... No estem als anys setanta; estem al segle XXI avançat i hi tornem. És real. Aquesta amenaça és real. I, si em pregunten si és suficient tot el que s'ha aconseguit, doncs no. Evidentment, rotundament no és suficient tot el que s'ha aconseguit. Però, en tot cas, són interpretacions judicials també amb relació al nou delictes o a la reformulació de la malversació que no ens han permès arribar on volíem i que, per tant, continuen les inhabilitacions per als consellers i conselleres Junqueras, Bassa, Romeva i Turull, que no han vist reduïdes en aquest cas, doncs, les seves condemnes. I, evidentment, ho sentim profundament. I veiem com la persecució judicial continua implacable: Josep Maria Jové, Lluís Salvadó, consellera Garriga, consellera Serret, la Mesa. Això ja ho hem anat explicant. Per tant, coincidim que no n'hi ha prou, certament, i ens agradaria tenir més força per anar molt més enllà en la desjudicialització, en resoldre el conflicte polític. Per tant, en posar fi a la repressió i en garantir la materialització del dret a l'autodeterminació del nostre poble, el dret a escollir lliurement el nostre futur.

I aquesta carpeta, certament, resta oberta i pendent i el Govern va plantejar una proposta –que segurament n'hi ha d'altres, segur– però nosaltres vam plantejar la possibilitat de l'acord de claredat, una proposta concreta per implementar l'exercici del dret a l'autodeterminació. I en múltiples ocasions hem estès la mà perquè efectivament puguin ajudar-nos –perdoneu– en donar més força a aquesta negociació i resoldre el conflicte polític.

En aquest sentit, si tenen una altra proposta, disposades a parlar-ne. Els emplaço, doncs, que puguem caminar en la mateixa direcció a tenir més força per abordar aquest conflicte polític. Evidentment, aquests dos darrers esdeveniments, i quan li deia «esdeveniments» vull dir les «eleccions municipals», podrien ser una oportunitat de canviar el marc. Però vostès, en una banda hissen la bandera de la unilateralitat, a l'altra, la negació del diàleg, però, en canvi, tampoc tenen cap problema en pactar amb el PSC en algunes demarcacions, en algunes alcaldies i, per tant, en aquest sentit, aquesta negociació sí que la duen a terme.

Però en qualsevol cas no era el tema del dia i me'n torno al que avui, doncs, toca, que és veure quins són els resultats d'aquesta mesa de negociació. Crec que hem donat un primer pas amb la presidència del Parlament. Crec que n'hem de donar més i, en tot cas, acabo aquí en aquesta primera intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Consellera, una prèvia abans d'entrar en matèria. No deurà ser vostè qui em done lliçons dels pactes amb el PSC, i més després de les darreres notícies. I vostè diu que van votar la presidenta Erra. Nosaltres, d'inici, vam votar el president Aragonès amb tota la confiança i ja veu com va acabar la història.

Vostè em diu que confrontem i jo crec que és obvi. Un faristol al Parlament serveix per fer això des del respecte, des del bon to. I jo el que faig és com a diputada, consellera, interpellar-la. És la meua obligació. I vostè, com a consellera, té l'obligació de contestar-me, perquè la política també és confrontació, i més quan s'utilitzen uns termes pausats i uns termes correctes per poder entrar a debat. Per tant, no sé per què em posa en dubte que vostè i jo estiguem aquí confrontant.

Mig any després encara no han concretat res i, per tant, constatem el que ja li va dir..., ja li vam dir al president en sessió de control, aquest fracàs de la taula del diàleg. Nosaltres ho reiterem. Aquests resultats són molt deficitaris. I recordi, consellera, que el mateix president el dia... Ens va dir en sessió de control, responent al nostre president de grup parlamentari, i em permetrà que el cite textualment: «La llista

la tindrà abans del 31 de desembre d'aquest any, que és el termini que ens havíem marcat i que vostès coneixen. A partir de llavors, vostès poden jutjar si ho hem fet bé o si ho hem fet malament.»

Jo l'hi diré claríssim, clar i català: malament. I avui som 14 de juny i li pregunto si aquesta llista ja la tenen o si encara ens hem d'esperar fins al proper 31 de desembre, però d'aquest any 2023. És cert, hi ha hagut situacions individuals que han ajudat els presos polítics, però quan parlem d'amnistia, i l'hi deia des de l'inici, és reconèixer que no hi ha una illegalitat per a ningú, no només per als presos polítics i per als exiliats, sinó per a qualsevol dels represaliats fruit de l'U d'Octubre. I, per tant, és una qüestió global. No és una qüestió de noms i cognoms.

Vostès ja van dinamitar el cinquanta-dos per cent que va invertir aquest Govern. Els ho hem repetit fins a la sacietat. I ara s'han quedat en absoluta minoria de trenta-tres diputats. També els ho diem, a més a més, és una obvietat. I no tenen més remei que continuar insistint en coses com la taula de diàleg o l'acord de claredat, perquè aquest Govern, i si em permet també Esquerra Republicana, es troben atrapats en el seu propi relat, que fa molt de temps que va resultar fallit. No poden reconèixer el fracàs perquè seria reconèixer que fa cinc anys que estan, si em permet l'expressió, marejant la perdiu. I, per tant, ara han d'intentar justificar-se de qualsevol manera.

Aquesta taula sense diàleg només ha servit per deixar els assumptes sobre la taula, com aquell que espera que les coses es resolguin per elles mateixes. Però en política el que no s'aborda no es resol i la política que no fas te la fan. I, per tant, nosaltres els hem estès la mà en diverses ocasions. Els vam advertir que els menys-tenien. Els ho hem dit en diverses ocasions i així estem aquí avui, sense cap resultat, sense cap balanç, sense cap justificació.

Els hem anat demanant explicacions i el silenci ha estat la seua resposta. Fins i tot tenim pendent la compareixença del president Aragonès en seu parlamentària per donar les explicacions que es va comprometre a fer per la reforma del Codi penal. És un punt que està a l'ordre del dia de la Junta de Portaveus, que, quan tinguem voluntat per part de Junts per Catalunya, l'activarem perquè es pugui explicar.

I òbviament, sí que tenim una proposta. La proposta inicial és fer seure novament l'independentisme en una taula perquè des de que vostès governen el país, ningú ha estat capaç de fer-ho i el president no ha tingut el lideratge suficient per poder fer seure l'independentisme de manera unitària a una taula per poder parlar.

I, per últim, i acabo. Celebro que faci seues les paraules de la presidenta Anna Erra. Certament, va ser un gran discurs d'inici del seu mandat. Aquesta defensa de la llengua és fonamental. Aquesta defensa del país és fonamental i, per tant, crec que, presidenta, ha d'estar honorada que la consellera de la Presidència es faci seues les seues paraules.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà i Pons.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Diputada... Bé, doncs si vostè m'estén la mà i jo li estenc la mà, només ens l'hem de donar, no? I, per tant, es tracta d'això. Es tracta de que ho concretem, que concretem propostes i que, diguem-ne... N'hi dic «la confrontació» perquè sempre cada ple, diguem-ne, estem fent aquesta..., en fi, confrontació política interessant i perfectament, doncs, lògica. Però en els quinze dies que passen al mig no ens veiem mai, no parlem i, per tant, crec que potser es tractaria d'això, de vostè i jo parlar.

En qualsevol cas, miri, li dic el tema dels municipis perquè no va crear gaire confiança que en municipis que Esquerra Republicana estava al capdavant de les

institucions comencessin a aparèixer acords concrets, doncs, per fer fora, en aquest cas, la persona que havia guanyat les eleccions al principi. (*Remor de veus.*)

Llavors, per altra banda, les diputacions són una administració local de segon nivell, com els consells comarcals, i, evidentment, amb la generació de la confiança al principi és on s'han fet els pactes. Però, en qualsevol cas, els pactes que fem a la diputació és perquè davant hi hagi, en tot cas, un partit independentista. Aquesta és la diferència, que vostès mai entenen. (*Remor de veus.*)

I, en aquest sentit, vostès..., la seva ponència justament –i si la volen complir– especifica que sempre prioritzaran els acords amb municipis on els pactes puguin ser, puguin sumar l'independentisme. Per tant, d'aquí –d'aquí–, la gravetat. I quan els hi dèiem «un front unitari», doncs, anava per aquí.

Però, en qualsevol cas, el que li vull expressar són altres qüestions, que és el fet de que nosaltres continuem en la línia de dir «asseguem-nos, reforcem-nos, reforcem la defensa de les institucions, reforcem la defensa de Catalunya, dels nostres valors, del nostre model», perquè pinten bastos. Aquest és el nostre capteniment en aquests moments. I, per tant, reforcem-nos davant del que pugui venir, perquè l'espai independentista pateix i patirà molt. És aquesta la conclusió a què nosaltres arribem quan anem veient tot de moviments polítics que en aquests moments hi ha sobre la taula a l'Estat espanyol, i també poden afectar Catalunya.

Per tant, la defensa del nostre sistema sanitari, educatiu, el benestar dels ciutadans, les nostres institucions, la nostra llengua, però també el dret a escollir el nostre futur, doncs, crec que estan en perill, depenent dels esdeveniments polítics de les properes setmanes; de fet, ja s'han sentit declaracions en què, si hi ha un govern Feijóo, fins i tot ja ha dit que derogarà moltes lleis importants o departaments importants que crec que no ens podem permetre el luxe de que passi.

Per tant, per evitar-ho, crec que hem de distreure'ns..., o, en aquest cas, abstenir-nos, de les picabaralles partidistes, dels càlculs electorals i trobar aquelles qüestions que ens uneixen. En aquest sentit, és evident que els pactes municipals afecten; de fet, podríem tenir trenta-quatre de quaranta consells comarcals al nostre país. Quaranta, perquè un és el del Barcelonès, que no hi és; un altre és el Consell General d'Aran, i l'altre és el Lluçanès, que encara no es constitueix.

Per tant, cap fred, generositat, compromís. Ho farem a Barcelona, malgrat els cants de sirena, evidentment, perquè creiem que és el que hem de fer i estem convençuts de fer-ho. I, en aquest sentit, crec que hem de reforçar el front democràtic a Catalunya pels drets i les llibertats, i crec que aquí podem arribar a acords per ser més forts, per ser més forts com a moviment, perquè el que tenim a davant, el que ens ve és molt complicat.

I, en aquest sentit, el més fàcil és, diguem-ne, abstenir-se; el més fàcil és estar de braços plegats, però aquesta no és la nostra opció. La nostra opció sempre és que passin coses. La nostra opció és lluitar, persistir per la defensa del país, per la defensa de la llibertat. I, evidentment, l'amnistia i l'autodeterminació, que encara no hem assolit amb tots els seus objectius, continuen sent, doncs, en fi, els nostres objectius més prioritaris, i ho defensarem davant de tots els partits espanyols, que, evidentment, ens obligaran a fer-ho amb molta força.

Per tant, en aquest sentit, doncs..., miri, acabaré amb una frase de la presidenta, tenint present que li ha agradat aquesta aproximació, que deia que fent política i no partidisme serem capaços tots plegats de treballar sempre amb la màxima exigència per fer-nos dignes de les expectatives que els ciutadans i ciutadanes dipositen en nosaltres cada cop que posem una papereta dins una urna.

En aquest sentit, vull acabar en positiu. Tenia preparada una andanada, però he preferit no fer-ho, perquè crec que el país no s'ho mereix, nosaltres no ens ho mereixem i que, en tot cas, hem de continuar lluitant plegats.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, acabat aquest punt de l'ordre del dia, i recordant-los que ara hi haurà el minut de silenci, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials i la consellera de Cultura.

La presidenta

Diputades, reprenem la sessió.

Si més no, hi han els protagonistes de la tarda, de la primera hora de la tarda, val més que comencem i... Avui és una tarda, em sembla, una mica estranya, i segur que costarà més que aquest hemicicle estigui ple.

Interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de salut

300-000340/13

Passarem, doncs, al setè punt de l'ordre del dia, i serà la interpellació al Govern sobre la política en matèria de salut, i per presentar-la, el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada senyora Núria Lozano Montoya, quan vulgui.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Bona tarda a tothom. Tenim uns serveis públics molt afeblits per anys de retallades i si algun d'ells és el perfecte exemple del deteriorament progressiu al llarg dels anys, és el servei públic de salut, que en canvi resulta ser una eina clau per garantir unes condicions de vida mínimament dignes de la majoria social.

Els pressupostos d'enguany començaven a avançar en la direcció correcta en matèria de finançament, però més enllà de la inversió, cal definir totes i cadascuna de les facetes que conformen un sistema de salut global, amb la ciutadania com a eix vertebrador, i fer-ho de forma participada tant per professionals com per les pròpies usuàries i les entitats en què s'organitzen.

Començaré per fer un recordatori. El pactat era pujar un divuit per cent l'atenció primària, ampliable a un vint per cent. Si troben personal, a finals del 2023 s'ha de garantir la visita amb el metge abans de cinc dies mitjançant cent milions d'euros específics per a accessibilitat. De tot l'augment de pressupost de la Generalitat, un trenta-tres per cent va a Salut, s'augmenta un vint per cent el pressupost de transport sanitari, ha de seguir en marxa la taula d'equiparació Siscat - ICS, també del transport sanitari, però sobretot s'han d'aplicar els acords que aquestes adoptin i estarem amatents al resultat final de la taula del tercer acord de l'ICS.

Dèiem al debat pressupostari que havien perdut gairebé un trimestre preciós per començar a posar fil a l'agulla, però pràcticament ha passat ja un altre trimestre durant el qual s'haurien d'haver impulsat avenços substancials i, en canvi, la necessitat d'actuacions concretes és considerable, i resulta inajornable un govern efectiu de tot el sistema de finançament públic liderat des de l'ICS, amb capacitat de coordinació de tot el sistema i de control pressupostari, d'objectius i de circuits assistencials i clínics per garantir equitat en l'accés a la salut arreu del territori i un servei de qualitat.

Conveníem totes en la necessitat de passar del model actual, centrat en la malaltia, a un model amb més pes en la prevenció i promoció de la salut, garantint que tota la nova inversió es destina a gestió pública, un model centrat a l'atenció primària, a ampliar la cartera de serveis coberts i reduir llistes d'espera, i també a la millora de

les condicions laborals per garantir un veritable sistema sanitari universal, equitatiu, de qualitat, de finançament, planificació i gestió i provisió públiques, de la mateixa manera que cal posar en marxa accions intersectorials per millorar la salut de la població. D'aquí la necessitat de coordinar i integrar els sistemes social i sanitari en la seva globalitat, fins i tot en matèria de registre i informació compartits. Però tot això no serà possible si no capgirem l'actual model mercantilitzat de l'atenció a les persones, que ha demostrat ser un nínxol de negoci, sí, però ineficaç i esgotat.

Un escenari que difícilment es donarà si no comencem a afrontar la necessària reforma estructural de l'atenció primària, també comunitària, executant el pressupost i dotant-la de personal suficient, així com d'estructures de gestió pròpies, millorar el sistema d'atenció a la salut mental i les addiccions, que les integri plenament a l'atenció primària comunitària, i la coordini amb els diversos sectors, com igualment necessari és garantir l'ocupació estable i de qualitat, més qualificada i reconeguda socialment, sense una dotació de professionals ajustada a la desigualtat social i la complexitat de la població atesa, amb unes plantilles prou dimensionades i plena equiparació dels salaris i condicions laborals de totes les treballadores dels diversos operadors del sistema sanitari català.

En cas contrari, tenint en compte precisament aquesta falta de personal, com pensen garantir que tothom pugui ser atès pel seu metge de capçalera en menys de cinc dies reals? Garantir el desplegament d'un pla individual per als equips d'atenció primària que estan en les pitjors xifres d'accessibilitat, assegurar la realització dels necessaris avenços en salut mental o garantir, al final de l'any, el vint per cent del pressupost de salut en atenció primària.

Perquè treballar en la sanitat pública no és atractiu, pactar l'equiparació salarial com el cas del transport sanitari i que amb un augment de dotació pressupostària es digui que el vint per cent de dotació extra es destinarà a una altra cosa no és atractiu, treballar en la primària no és atractiu, fer la teva feina i la de la teva companya que no han suplert, no és atractiu treballar amb indefinició de rols i falta de reconeixement de la teva qualificació professional, com passa amb les TCAI, no és atractiu suportar els retrets de les persones usuàries, no és atractiu, i no disposar de prou mitjans tècnics i humans per fer la teva feina quotidiana no és atractiu, i per tant, cal solucionar aquestes problemàtiques i caldrà implementar estratègies per incentivar les incorporacions a aquests serveis que en aquests moments pateixen fuites contínues, com tampoc serà possible garantir la continuïtat de desplegament de llei de salut bucodental perquè, si bé s'ha continuat amb la incorporació d'higienistes als equips d'atenció primària, està lluny d'ampliar les beneficiàries entre els grups vulnerables i amb problemes de salut, així com la cartera de serveis i encara més lluny de reforçar la dotació d'odontòlegs a la mateixa atenció primària.

Però la llista de mancances no acaba aquí. Més enllà del dèficit de professionals, ens trobem amb falta de control del servei dels proveïdors, concentració de serveis, molt particularment pel que fa als serveis d'urgències i atenció 24 hores, pediatria i ginecologia, retards injustificats en l'accés a l'atenció primària, malgrat el pla de millora de l'accessibilitat, pèrdua de serveis i horaris d'atenció presencial, bretxa digital i dificultats idiomàtiques per tenir accés a l'atenció de salut, tensió hospitalària com a resultat, en bona part, dels dèficits de la primària, falta de garantia d'accés a serveis que formen part de la cartera, amb un retrocés molt assenyalat dels drets de les dones, com és el cas de la salut sexual i reproductiva, però també les dificultats d'accés a un dret clau com el dret a l'avortament.

I, per últim, una qüestió a la que ja he fet referència anteriorment, les condicions laborals de les professionals de la salut al nostre país. En són només alguns exemples; no donaré lectura de totes les que tenim inventariades, però entrant en el terreny de les solucions una qüestió clau és el desplegament del pla individual per als equips d'atenció primària, que estan en pitjors xifres, valorant la situació dels professionals i l'organització, redissenyant agendes i revisant els circuits per millorar la

seva accessibilitat telefònica i reforçant els rols dels professionals d'aquests equips. En canvi, no s'està actuant en base a paràmetres clínics, sinó bàsicament d'indicators.

Ara, que això es tradueixi en una accessibilitat real és una altra història. Res m'agradaria més que dir-li, senyor conseller, que, més enllà de la millora d'indicators, a les zones més poblades s'està produint aquesta millora. Però no sembla ser aquesta la situació, que, d'altra banda, dibuixa un escenari de desigualtat a l'accés al servei públic de salut intolerable, de forma que els drets que es poden exercir són diferents en funció del lloc de residència, donant lloc així a ciutadanes de primera i de segona en el seu accés, fonamentalment, a l'atenció primària. I, això sí, s'ha traduït, el pla d'accessibilitat, en una bossa de diners assignats a cada equip, i és cert que respecte als quals tenen capacitat de decisió.

I una última qüestió: la concentració de serveis, molt particularment pel que fa als serveis d'urgència, atenció vint-i-quatre hores, pediatria i ginecologia. Si considerem la salut una eina útil per combatre i superar les desigualtats entre la població, que, d'altra banda, és la nostra obligació, si creiem de debò en l'equitat territorial, hem de recuperar una atenció primària més pròxima, però sobretot amb un esforç comunitari per incidir sobre el benestar de les persones, partint dels condicionants de salut del seu territori. I això no és possible si no mantenim, si no respectem el principi de proximitat, en lloc d'actuar prioritant la descentralització de la salut al territori.

Aquest principi combinat amb la longitudi... –això és un *palabro*, eh?–, la longitudinalitat és una de les garanties principals del sistema. L'evidència científica ha demostrat que una relació perllongada entre metge i pacient és un dels elements de l'atenció primària que més impacte té en la salut, contribuint, i no poc, a reduir les desigualtats entre les usuàries.

I acabo amb un prec, ara que acabem el primer semestre de l'any: que es noti que gairebé la meitat del pressupost, el quaranta-quatre, quaranta-vuit per cent, es destina a Salut i Educació, el trenta-tres per cent a Salut. Perquè sento dir, conseller Balcells, que algunes veus ja comencen a plantejar que en realitat no hi ha tanta diferència entre la seva gestió i la de l'etapa del conseller Argimon, que veuen una continuïtat i una certa inacció davant dels problemes que ja els resulta tristament familiar.

Comencen a qüestionar-se, usuàries i les entitats en què s'organitzen, quina diferència hi ha en matèria de Salut entre un govern amb Junts i un govern en solitari d'Esquerra, quina diferència li aporta, a la ciutadania, la titularitat de la conselleria de Salut per part d'un conseller d'Esquerra Republicana. Quines són les set diferències? Ens ho podria explicar? Per què xifres d'accés a l'atenció primària que vostè qüestionava poc després de la seva incorporació al Govern ara li semblen més tolerables? Quin impacte està tenint sobre la reducció del temps d'espera per obtenir cita el pla d'accessibilitat a la primària? Quan se'ns informarà sobre la seva aplicació? Quin grau d'execució dels acords pressupostaris? Són conscients del transcurs del temps? Com pensen garantir la plena implementació abans del 31? En definitiva, quin és el minso balanç de gestió que es pot exhibir des de la seva entrada al Govern. Estem igual?, estem pitjor?, estem millor? Acabo. Com a mínim, estem igual, i la ciutadania i aquest Parlament mereixen una explicació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula el senyor conseller, Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, presidenta. Diputada Núria Lozano, li agraeixo la interpellació, perquè em permetrà explicar-me una mica al voltant de com estem implementant el

pressupost, com estem implementant els canvis, com veurà que sí, efectivament, hi ha diferència entre la governança del sistema. Perquè n'hi ha d'haver, perquè hem enfocat les coses diferent i, a més a més, hem impulsat el que vam quedar, el que vam quedar amb vostès també, el que vam quedar en l'acord pressupostari amb el Partit dels Socialistes i el que està en el nostre pacte i el nostre pla de govern.

La primària com a element central. I no és només una qüestió de diners, com ja dèiem al seu moment, sinó que el que ens preocupava i ens preocupa és aquesta accessibilitat que vostè reclama i fa bé de reclamar. Totes les mesures al voltant de l'accessibilitat també els hi vaig dir que tardarien uns mesos. Això podria portar xifres de com estan evolucionant, que estan evolucionant de forma satisfactòria, però donem-nos un termini per veure com aquestes mesures s'han anat implementant.

És un tema que preocupa, i no preocupen només les dades, preocupa que, efectivament, els ciutadans i ciutadanes tinguin aquesta accessibilitat. I vam xifrar-ho en més del..., que sigui el setanta per cent en qüestió de cinc dies de visita presencial. Però no només això, sinó amb les proves complementàries en l'activitat quirúrgica. I això també els hi vaig dir que necessitàvem un mínim de sis mesos.

Perquè és veritat que hem fet un pla individual per a tots els equips d'atenció primària. Vam reunir els 374 equips d'atenció primària i els hem dotat de recursos específics, a cada un dels equips, amb un pla específic també per als que estan en pitjors condicions. I, a més a més, amb aquesta demanda que hi havia i que hi ha sobre el que és la capacitat d'autonomia de cada equip d'organitzar-se, d'organitzar-se per veure com poden millorar aquesta accessibilitat bàsicament a la primària.

Però això no és tot. De fet, el pla que hem posat en marxa des de que vam entrar en el departament ha passat prioritàriament pels professionals. És a dir, si alguna cosa hem de preservar..., que és tot, però sobretot és la base del sistema, que són els professionals. I, quan dic els professionals, no dic només metges i metgesses arran de la vaga que va haver-hi del Sindicat de Metges, sinó el conjunt de professionals; també infermeria, també TCAIs, també els administratius sanitaris.

I, en aquest sentit, s'ha fet en aquest temps molta feina. Entre d'altres, es va tancar el conveni de la sanitat concertada, com vostès saben; un conveni que afecta més de seixanta mil treballadors i treballadores i que és un conveni que s'ha començat a notar ja en tot aquest col·lectiu. Ens falta l'altre conveni, el tercer conveni de l'ICS. Bé, està en marxa. És lent, això? Sí que és lent. La negociació amb els sindicats porta el seu temps; entremig hi ha hagut unes eleccions municipals, ara tenim unes eleccions generals, hi ha els calendaris també de les eleccions sindicals, però va avançant prou bé. I ha d'avançar tan bé com perquè les condicions que es van millorar en el conveni del Siscat de la concertada també siguin condicions que millorin el conveni de l'ICS, que aplega aquests cinquanta mil treballadors i treballadores del sistema, que seria l'altra gran part, no?

Entremig hem fet una altra cosa, i vostès ho saben també, que..., és a dir, hem fet una taula d'harmonització perquè, efectivament, hi hagi aquesta harmonització i homologació de present i futur de totes les condicions del sistema perquè el conjunt del sistema se senti un sol sistema nacional de salut i els seus treballadors i treballadores també tinguin totes les condicions, en el decurs dels propers mesos, i fins i tot un parell d'anys, perquè hi hagi la mobilitat i perquè hi hagi la permeabilitat dels professionals en el conjunt del sistema.

Per tant, els professionals, en primer lloc, i no només, com dèiem, metges i metgesses, sinó també i sobretot infermeria, en el tema del reconeixement de la infermeria com a grau, les especialitats d'infermeria i el desenvolupament d'aquestes especialitats, també la infermeria de pràctica avançada, perquè puguin assumir el paper que toca, i alhora, i també està en marxa, lògicament, tot necessita el seu temps, que els administratius sanitaris també tinguin la seva homologació, la seva capacitat per treure tasca administrativa dels professionals assistencials perquè puguin disposar de més temps.

Tot això està en marxa, i això es començarà a notar. I es notarà, com? Perquè els ciutadans i ciutadanes, a l'hora de tenir aquesta accessibilitat, sigui millor; a l'hora de tenir una prova complementària, sigui millor; a l'hora d'una intervenció quirúrgica, sigui millor, i a l'hora de trucar telefònicament al centre d'atenció primària, s'hi posin, i que tinguin de referència també el seu administratiu perquè s'hi puguin posar.

Però no és només això. El canvi ha de ser tan profund, la transformació ha de ser tan profunda que doni resposta a les necessitats que tenim avui dia, i, a més a més, després de la covid. És a dir, si alguna ensenyança ens ha donat la covid, que són moltes, a part de molts maldecaps i moltes desgràcies personals, ha estat que hem d'atendre d'una forma diferent i millor l'atenció domiciliària, el pacient crònic pluri-patològic i també les residències. I en això estem. I això tampoc és fàcil.

Però l'atenció integrada social i sanitària està en marxa. I està en marxa no només activant el que és l'instrument, que és l'agència que ho ha de gestionar, sinó també els projectes, no pilot, sinó demostratius d'implementació territorial, que són set, i que ja està en marxa, de com s'ha de fer aquesta atenció integrada entre Drets Socials i entre Salut de forma que, amb una dotació pressupostària suplementària, en aquests set territoris s'estan ja implementant polítiques d'atenció a nivell domiciliari i a nivell de persones amb discapacitat, i, en aquests set casos, de forma diferent, perquè es puguin avaluar.

Amb tot això, hem fet una transformació també en aquest temps de lo que és l'Agència d'Avaluació i Qualitat. És a dir, hi ha hagut un canvi de consell d'administració, un canvi de direcció que es va incorporar ahir mateix, perquè l'agència de qualitat, l'Aquas, faci..., la central de balanços, que és una eina que feia un parell d'anys que no es posava en marxa, i que ens ha de permetre fer aquest *benchmarking*, aquesta comparació amb tots els sistemes i amb totes les unitats des del punt de vista d'atenció primària d'hospitals, per saber com està la qualitat amb els resultats en salut, que és el que ens preocupa.

Per tant, atenció integrada social i sanitària, atenció primària. Des del punt de vista de la salut mental, desplegament del pla de prevenció del suïcidi. Aquest reforç amb els nous professionals a l'atenció primària, els referents de benestar emocional, juntament amb la coordinació amb el CSMIJ, per tant, salut infantojuvenil, i amb els centres d'adults, que, naturalment, sempre estan faltats de professionals, i, en aquest sentit, estem buscant fórmules d'habilitació dels psicòlegs clínics perquè puguin donar aquest suport, perquè la salut mental és també un dels eixos clau, tal com vam quedar amb vostès i hem quedat en el pressupost, a potenciar, i a més a més d'aquest increment de recursos que hi han en el pressupost.

Però no acaba aquí. Tot això ha d'anar acompanyat d'un nou model d'atenció intermèdia, lo que abans en dèiem el sociosanitari. I aquí sí que és un plantejament d'atenció intermèdia que sigui els espais de flux entre els pacients que van des de la primària i que van des de l'hospital per fer aquesta atenció més orientada a aquests pacients crònics i que no hagin d'ingressar, amb atenció intermèdia de forma estable i també de forma ambulatoria, que és una nova manera de plantejar aquest pla d'atenció intermèdia.

Tot això hem de reforçar-ho amb un esforç cap a la recerca i la innovació, i aquest és un element clau. No podem fer una transformació del sistema sense tenir de forma present que la recerca i la innovació han de ser instruments que ens ajudin a fer-ho.

I, en aquest sentit, estem treballant i presentarem en els propers dies el programa de salut d'intel·ligència artificial aplicada a la resolució de patologies i de problemàtiques, tant a l'atenció primària com a l'hospitalària. Igual que, com en el seu moment ja vaig avançar, Catalunya ha de ser capdavantera en el que són teràpies avançades, i, en aquest sentit, s'ha posat en marxa també, en el decurs d'aquests mesos, el Centre Català de Teràpies Avançades, que ens ha de servir per estar al capdavant de nous plantejaments terapèutics, com ara el tema de les cèl·lules CAR-T, o el tema de l'enginyeria genètica, o el tema d'aquestes noves eines que ens permeten avui dia,

i a Catalunya, que malalties que fins ara eren incurables, avui dia tinguin esperança de vida.

En tot cas, en el següent torn, intentaré complementar alguns temes dels que m'ha plantejat, sobretot vinculats als professionals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Bé, comprensió pel que fa als calendaris, tot i que desconeixia, senyor conseller, que hagués estat candidat a les municipals i ara ho fos també a les generals, però, en qualsevol cas, tot el respecte.

Diuen que l'infern són els detalls, i més enllà de la coincidència sobre la necessitat de determinades mesures, em temo que aquests detalls estan entossudits a fer que la realitat no s'acabi de correspondre amb la seva percepció. Perquè, encara que compartim la necessitat d'incidir en totes i cadascuna de les facetes per les quals ha d'anar travessant una usuària de la salut pública per tal d'obtenir una adequada atenció a les seves necessitats, quan vas arrossegant un retard en l'accés a la primària, un retard en l'accés a l'atenció de l'especialitat, a la prova diagnòstica i, finalment, a la intervenció quirúrgica, acabes provocant un efecte dòmino que provoca, doncs, que aquests cercles no precisament virtuoses acabin provocant una situació molt molt deficient per part d'aquestes persones.

Coincideixen que hi ha un element fonamental, que és la participació del conjunt de les professionals per aprofitar la seva expertesa. Perquè, de la mateixa manera que abans fèiem referència que cal posar en marxa accions intersectorials, doncs de la mateixa forma, és molt important promoure la participació dels professionals i de les professionals de la salut en altres sectors per fomentar l'enfocament de la salut en totes les polítiques públiques. I aquesta mateixa participació és absolutament imprescindible per garantir una planificació i gestió més transparent i participada sempre des d'aquesta intervenció, especialment en la primària comunitària, desplegant també els consells territorials de salut i ampliant la coordinació amb el món local.

I una qüestió bàsica és el greu dèficit de professionals; des de les llevadores, passant per radiòlegs, odontòlegs, pediatres, ginecòlegs, metges d'atenció primària. Sent optimista i amb un pla de fidelització de professionals que funcioni al cent per cent d'eficàcia, seguiríem tenint un dèficit de personal que cal salvar recuperant prestigi i qualitat a la sanitat pública, però també dotant les necessitats previsibles del servei, com són les jubilacions de personal que, en molts casos, tot i que és una necessitat fàcilment previsible, queden sense cobrir.

I, en matèria de condicions laborals d'aquests professionals, això és quelcom que cal solucionar definitivament. Però això serà molt complicat fins que es doni la plena equiparació de les condicions laborals i salarials del sistema públic de salut amb un marc laboral compartit, amb independència del proveïdor pel qual les treballadores presten els seus serveis. El conveni de la sanitat concertada, ara que havia arribat a determinats nivells..., veurem si determinades millores del conveni de l'ICS –que tant de bo que es produïssin– no tornen a allunyar les condicions laborals d'aquests dos col·lectius, que cabria la possibilitat de que es doni aquesta circumstància.

I, en matèria d'accessibilitat, doncs el cert és que el que estan fent vostès bàsicament és utilitzar uns mecanismes que consisteixen fonamentalment en una gestió d'agenda que fa que, u, es carregui el compliment sobre el personal, perquè l'han definit com un dels objectius a cobrir, tant pel que fa a objectius d'equips com individuals, com als programes, i, un dia a la setmana, a les sis del dematí, verificar que a la programació hi ha un mínim de deu forats a les agendes a cinc dies vista. I, per tant, això és una limitació important. Però, a l'hora de la veritat, aquests dies, fent una prospecció, hi ha persones a les que se'ls hi dona una cita per a vint-i-quatre ho-

res després; en el cas del meu CAP de referència em donaven per dinou dies després, i hi havia persones que fins i tot arribava a dos mesos. I, per tant, si fem cas de les xifres que..., donat que no estan accessibles a la pàgina web, a diferència de proves diagnòstiques o d'especialitats o d'intervencions quirúrgiques, una informació recentment publicada per l'OCU xifrava el temps d'espera en 6,9 dies hàbils, que això vol dir entorn a deu dies naturals, i, per tant, tenim aquí una diferència important.

I el pla d'atenció primària, aquest pla d'accessibilitat, s'ha traduït, deia abans, en una bossa de diners, que vol dir, en uns casos, contractar metges –generalment a jornada parcial; la dotació no arriba per a una jornada completa–, administratius i infermers per reforçar el servei, i, en d'altres, destinar la partida a remunerar l'allargament de jornada per augmentar la ràtio diària d'usuàries ateses, més enllà del que ja s'allarga per suplir altres professionals.

I una última qüestió –i amb això acabo. Tenim unes ràtios a Catalunya que estan per sobre de les que tenen a la resta de l'Estat, i crec que tothom ens hem de conjurar per fer possible una millora d'aquestes. Però no convida a l'optimisme que vostè ens digui que en tenim per sis mesos per començar a fer determinades coses. Per tant, cal facilitar l'atenció preventiva (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i –acabo– evitar la medicalització i el sobrediagnòstic ajudant-nos d'aquesta longitudinalitat, però també de posar més mitjans per tal de fer-ho efectiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula el conseller de Salut, el senyor Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut

Sí. Moltes gràcies, presidenta. Diputada, jo no he dit que tardarem sis mesos a fer coses. Jo he dit que hem d'esperar sis mesos, així que comencem a fer les mesures que ja hem començat, per poder avaluar efectivament els resultats dels mateixos..., perquè és un temps prudencial per poder avaluar si efectivament aquestes mesures han fet el seu efecte o no.

Tampoc no parlava, a l'hora del calendari, de que mai m'afecti personalment les eleccions, unes o altres, sinó que sí que afecten bàsicament els negociadors i els sindicats i el context, no? Per tant, això ho retarda pel que fa al conveni de l'ICS, eh? El conveni de la sanitat concertada ha estat ja consolidat, està en marxa.

I aprofitant que comencem aquest apunt de les eleccions generals, sí que és un bon moment –i això també l'hi faig extensiu a vostè i al seu grup– perquè posem sobre la taula quines són les mancances respecte a l'Estat. I les mancances van no només pel que fa a l'infrafinançament crònic que tenim –i que és un tema que crec que l'hem d'abordar entre tots, perquè sense els recursos és molt difícil de fer els canvis estructurals que ens han d'assegurar aquesta millor qualificació dels professionals, etcètera–, sinó que també ha de ser amb els traspassos necessaris per poder nosaltres definir bé quines són les polítiques sobretot de professionals de cara als MIR i cara a les places i cara a les acreditacions i les reacreditacions dels mateixos professionals, no? Per tant, tenim temes pendents també a nivell de l'Estat.

Pel que fa a la promoció de salut, estem absolutament d'acord. I, en aquest sentit, la incorporació progressiva, i que aquest any es completa de tots els nous rols professionals –no només els de benestar emocional, sinó també els fisioterapeutes i higienistes dentals, no?–, ha de permetre aquesta visió també més comunitària i aquesta visió de prevenció i promoció de la salut. Aquest encaix entre el món local, entre la comunitat i el que representa des de la primària, també amb els dietistes i nutricionistes, ha de permetre aquest canvi de cultura de la prevenció i la promoció, que també ho notarem quan toqui, però que s'ha d'anar implementant, perquè menys medicació i més prevenció i més promoció, això està clar.

Naturalment, el conveni de l'ICS acabarà sortint i esperem que surti de millores. I les millores que es descompensen amb el conveni de la concertada, del conveni del Siscat, s'han d'anar harmonitzant en aquesta taula, que és efectiva i ha de permetre, per exemple, que properament es pugui equiparar l'increment de les guàrdies dels metges residents amb les dels metges adjunts, i això passa per les taules corresponents després de la negociació contínua que hi ha amb el sindicat de metges i el col·legi de metges com a sortida de la vaga important que va haver-hi i que va manifestar tot el malestar del conjunt de professionals, no? Per tant, la taula d'harmonització és una taula que funciona, que està en marxa.

I amb tot això, el que hem posat també sobre la taula i que és una qüestió que era necessària és la governança del sistema; és a dir, ha de passar perquè puguem afrontar els propers anys..., amb la manca de professionals –que en la següent interpellació hi podrem entrar en més detall– amb canvis estructurals i canvis de model de funcionament de tot el sistema. I quan dic «de tot el sistema» vull dir de la relació entre l'atenció primària i l'atenció especialitzada dels hospitals de referència de cada una de les àrees d'influència dels hospitals; quan dic això també vull dir de la relació entre els diversos nivells hospitalaris perquè hi hagi un flux no només de pacients, sinó de professionals que sigui adient a les necessitats que té cada territori.

I això va en la línia de garantir la qualitat assistencial, en la línia de garantir l'equitat, sobretot no només de l'accés, que és molt important, sinó també de la qualitat del que es fa a nivell de tots els centres de salut, tant d'especialitzada com de primària, de tot el territori. Això està en marxa.

Naturalment, tothom voldria els resultats immediats, eh? Hi ha coses que necessiten el seu temps. I necessiten el seu temps, i no només el seu temps, sinó la complicitat dels diversos actors. Perquè això no ho podem fer sense la complicitat dels professionals, no ho podem fer sense la complicitat del conjunt del sistema. I això, naturalment, passa també per donar suport al pacte nacional de salut, que és un tema que ja s'ha començat a posar en marxa i que ha de travar, precisament, aquests grans canvis que estem impulsant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que seria la interpellació del Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut.

Interpellació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut

300-00343/13

I la presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i, per part d'aquest grup, la seva exposició la farà el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta; diputats, diputades, conseller, treballadors i treballadores de la casa, bona tarda. Gràcies per haver vingut, perquè avui..., en un ple ple d'interpellacions aquesta tarda i d'altres ocupacions que també són menesters de la nostra activitat política, doncs, els hi agraeixo que estiguin aquí presents. I moltes gràcies a la companya Fornells pels ànims a l'hora de sortir al faristol.

Bé, entrem en matèria. De fet, la companya dels comuns, la Núria Lozano, la diputada Lozano, doncs, ja ha expressat una bona part de les peticions que nosaltres també volíem traslladar-li, conseller, i nosaltres focalitzarem essencialment sobre els professionals, no?..., i parlar clarament de quines són les necessitats del sistema i de com podem, doncs, també des de la nostra acció parlamentària, ajudar a afrontar aquests reptes, a abordar els reptes que tenim en el sistema de salut, i acabarem,

doncs, amb aquest horitzó que ara estem redefinint com és i que volem que quedi fixat amb un gran acord de país com és el pacte nacional per la salut.

Quan s'arriba a un context general, és cert que la pandèmia un dels actius que ha aportat a la nostra societat és també visibilitzar o visualitzar molt més algunes professions i, sobretot, donar rellevància a la importància que tenen per a la cohesió social i per al teixit social del nostre país. Són professions bàsiques, són professions essencials, com ho són l'àmbit de l'educació i com és la salut, no? I això ho hem vist obertament i la pandèmia encara ens ho ha manifestat amb tota fermesa i amb un impacte fora de qualsevol dubte.

Davant d'això, hi ha hagut, lògicament, després d'haver superat la pandèmia, un desgast molt important del sector, un desgast molt important de totes les professionals del sector i, per tant, doncs, un dels reptes principals que han tingut els governs que van haver de gestionar la pandèmia i han hagut d'abordar la postpandèmia, doncs, ha estat com donar resposta a aquest desgast, com donar resposta satisfactòria també a les reivindicacions dels i les professionals de la salut en el nostre país.

I des d'aquest punt de vista, doncs, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, sempre hem posat damunt de la taula la necessitat de trobar solucions, de trobar solucions acordades en aquells espais on s'han d'acordar aquestes solucions, amb un reforç del diàleg social i amb una clara preponderància de la negociació col·lectiva, i que els acords en àmbit de negociació col·lectiva es traslladin efectivament –es traslladin efectivament– sobre el terreny i sobre les condicions laborals i salarials dels treballadors i treballadores del sistema de salut del nostre país.

I a més, estem en un moment molt interessant. Perquè les professionals, que són la baula més forta del nostre sistema –perquè sense professionals no hi hauria sistema–..., podem tenir grans idees, podem tenir grans projectes, però sense els professionals no hi hauria sistema de salut al nostre país; això ens ha portat també a abordar-ho com una prioritat màxima i ara som en un moment de redefinició i, per tant, hem de focalitzar en les professionals i també focalitzar en el servei i en la qualitat del servei per als usuaris i les usuàries.

Perquè per a nosaltres són dos elements clau i la nostra tasca pren importància i rellevància quan nosaltres ho podem abordar de forma global i amb una mirada general, perquè en cada un dels municipis del nostre país hi tenim una idiosincràsia i unes realitats determinades i, per tant, calen solucions també focalitzades en les sanitats que hi ha en cada un dels municipis, i no podem abordar igual un problema en un municipi on el sistema de salut..., que a l'àrea metropolitana que en d'altres municipis de fora de l'àrea metropolitana, per exemple; tot i que hi poden haver nexes d'unió, però hi ha solucions que han de ser diferents. I això va en la línia de trobar les solucions perquè el sistema sigui, aplicant polítiques equitatives, molt més igualitari, i, per tant, visquis on visquis, no tinguis diferències en l'atenció que reps en l'àmbit de salut del nostre país, i aquí els professionals són una peça imprescindible.

I, per tant, ara que estem en plena fase de redefinició, a nosaltres el que ens preocupa és, precisament, aquests horitzons que tenim de manca de possibles professionals en un futur davant de la mitjana d'edat tan alta que tenim a les plantilles actualment. I, per altra banda, també ens preocupa donar resposta a les necessitats actuals, i, per tant, des d'aquest punt de vista, una gran notícia, que s'ha desbloquejat també gràcies a la seva acció decidida, el conveni del Siscat. És una gran notícia, amb unes millores molt substancials.

D'altra banda, tenim també el conveni de l'ICS. El conveni de l'ICS..., s'estan prenent decisions també per tal de que hi hagi un clima i una confiança en el diàleg per tal de poder arribar a un acord. I és molt important que entre les interlocucions hi hagi aquest clima de confiança per poder traslladar finalment un acord que és molt necessari en aquest tercer conveni de l'ICS.

Però també tenim altres elements que també pivoten a l'entorn d'aquest àmbit de negociació col·lectiva, com és també la taula d'equiparació del transport sanitari, que

vostè m'ho ha sentit dir en reiterades ocasions. Aquesta taula ha de donar resultats i ha donat molts bons resultats. I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres com a grup parlamentari donarem suport sempre a que aquesta taula pugui avançar per tal de consolidar i fer una retallada en el cap que hi ha actualment en l'àmbit de l'equiparació entre el SEM i el transport sanitari exercit per part de les empreses i de caràcter concertat.

I, d'altra banda, també tenim la taula d'equiparació de tot el sistema, no? Vostè ho ha dit en més d'una ocasió, i, per tant, nosaltres també ho refermem: és imprescindible que arribem més aviat que tard a un escenari on treballis per a qui treballis, si treballen en el sistema de salut i tens una categoria professional determinada, has de cobrar exactament el mateix, no?

I, per tant, en base a aquest horitzó, que el volem més proper que llunyà, doncs, estem esmerçant tots els nostres esforços. I és aquí on creiem que hi poden haver solucions interessants, que van fins i tot molt més enllà de les pròpies condicions salarials.

Cal afrontar un altre repte que és la reordenació també de totes les categories professionals, perquè hi ha una diferència important entre les categories professionals de l'ICS respecte a àmbits de formació, respecte als anys d'experiència, etcètera, i les categories professionals que hi ha fora de l'ICS. I, per tant, en el moment en què parlem d'equiparació, encaixar aquests diferents àmbits és complicat i és complex, perquè també pots concórrer en situacions de greu injustícia, perquè amb formacions diferenciades podem arribar a una situació de salaris similars, i, per tant, des d'aquest punt de vista, en l'àmbit competencial i també de les pròpies responsabilitats laborals que tenen cada un dels professionals i les professionals del nostre sistema, ho hem de rellegir bé..., entre si formen part de l'ICS o formen part del Siscat per tal que no hi hagi desigualtats en aquest sentit, una vegada també aconseguim posar fil a l'agulla a les taules d'equiparació.

Però, alhora, també aquestes condicions que hi ha dins el pla de professionals –i aquí l'interpello perquè ens pugui explicar el seu contingut en la seva rèplica–..., en el pla de professionals, que s'hi destinaran 40 milions d'euros, ja s'hi ha incorporat, efectivament, una planificació molt clara –molt clara– per retenir el talent que tenim en el nostre país, per aconseguir infermeria, TCAIs, llevadores tinguin un reconeixement també de la seva tasca. Per nosaltres això és molt important –és molt important–, perquè tot sovint es focalitza en un àmbit molt concret de l'àmbit professional, però hi ha moltes categories que necessiten una mirada molt atenta –molt atenta–, precisament una mirada equitativa, perquè necessiten recuperar-se. No tot s'acaba amb els metges ni comença amb els metges ni les metgesses, sinó que tenim molts professionals en el sistema i molts més que hi volem incorporar a partir de la redefinició també d'especialitats i la redefinició també dels serveis de la cartera d'atenció primària.

Per tant, hem d'incidir en la formació també. No és només retenir el talent, no és només millorar les condicions laborals i salarials, sinó que també és incidir en la formació. I aquí en aquest pla de professionals ja s'incorporen nous graus formatius, més places, perquè necessitem més gent en el sistema; però, alhora, també hem d'interpellar l'Estat i recuperar aquestes competències o aconseguir les competències per tal de que nosaltres tinguem major capacitat de definir i determinar aquesta formació i la disponibilitat real dels professionals i les professionals ja dins del nostre sistema de salut, perquè és imprescindible que puguem treballar amb una mirada de futur, però sobretot prenent decisions des del present. I la formació que començarem, les decisions que ara es prendran en l'àmbit formatiu, no trobarem..., no tindrem els resultats fins d'aquí a uns anys. I això també ho hem de tenir molt present, els diputats i les diputades de la cambra, perquè tot sovint quan apliquem mesures ara, el seu resultat no és de caràcter immediat.

I, per tant, conseller, li demano que ens pugui aprofundir sobre tots aquests avenços que hi ha hagut en els diferents convenis i també sobre el pla de professionals. Gràcies, presidenta; gràcies, diputats, diputades.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut, el senyor Manel Balcells i Díaz.

El conseller de Salut

Sí; moltes gràcies, presidenta; gràcies, diputat. Vostè ha tocat molts temes i tots ells són molt importants. Intentaré explicar-me de forma organitzada.

De fet, és veritat que després de la pandèmia vam notar –i tot just era quan jo em vaig incorporar, el 10 d'octubre, al departament– que els professionals estaven –estan encara– molt cansats; molt cansats, molt cremats, amb un malestar emocional que el conjunt de la població també l'ha notat, i que això es va manifestar amb una vaga que en realitat el que manifestava era aquest malestar acumulat durant molt de temps, de molts anys de retallades, més la pandèmia, etcètera, no?

I, de fet, aquesta és la veritat, un malestar emocional i un malestar des del punt de vista professional i un cansament que calia abordar-ho. I vam abordar-ho. Vam abordar-ho amb una negociació intensa que va permetre sortir de la vaga amb un acord de confiança; un acord de confiança i una taula de treball amb el sindicat de metges, amb el col·legi de metges per abordar no només els problemes des del punt de vista de remuneració i problemes laborals, que han d'anar a les taules respectives, i així vam quedar, sinó també la sobrecàrrega de treball, en aquest cas de metges i metgesses, però que nosaltres sempre hem dit que el problema és del conjunt dels professionals, que també hi ha infermeria, TCAIs, administratius sanitaris, i el que calia i el que cal és replantejar-se bàsicament el sistema. És el moment de replantejar i refundar el sistema i, a vegades, aquests problemes generen oportunitats. La cosa estava tan malament, que anem a veure com ho fem, i ho fem diferent i ho fem millor. I amb els professionals això toca.

També és veritat que ara fa pocs dies va sortir un documental, un programa de televisió una mica catastròfic en el sentit... «ens en anem cap a l'abisme, no?, perquè no tindrem professionals». I aleshores es genera també una sensació de dir, bé, què està passant? Fan falta tants... metges, en aquest cas? Tindrem aquest problema? I al final resulta que sí que falten professionals, sí que falten metges i metgesses, sí que no hi ha hagut una planificació de fa temps de com abordar la jubilació que hi ha del *baby boom* i dels propers anys, però, en tot cas, també és un moment de replantejar-nos què és el que cal. Si calen els mateixos metges i metgesses que hi havia, o el que cal és veure quina funció tenen els professionals i com podem veure de quina altra manera podem enfocar l'assistència, tenint en compte que sí que falten metges i metgesses, però no de totes les especialitats –això també s'ha de dir–, sinó que els que falten, bàsicament, de medicina de família i sobretot en àrees llunyanes de difícil cobertura. I que, en tot cas, a infermeria tenim tota una capacitat de desplegament de les capacitats i dels rols i de les especialitats, que algunes no depenen de nosaltres perquè depenen de l'Estat, però tenim capacitat aquí de desenvolupar infermeria pràctica avançada que ens ha de permetre de suplir això i fer la nostra especialitat a la catalana, no? I retribuir-la i reconèixer-la en els convenis, no? I, alhora, també tenim la capacitat –i la voluntat, per tant, de fer-ho– que els TCAIs, les TCAIs, tinguin més capacitat retributiva també, i alhora que els administratius sanitaris accedeixin també a un nivell superior, lògicament, amb el seu desenvolupament professional i la seva remuneració adequada, que això s'ha de veure en els convenis, no?

Per tant, tenim molta feina a fer, que està emmarcada en el pla de professionals, en el qual no només hem de desenvolupar aquests nous rols professionals, alguns dels quals també els hem incorporat i que ens han d'ajudar a descarregar tasca assistencial; estic parlant dels nous rols que s'han incorporat a la primària: fisio-

rapeutes, dietistes, de benestar emocional, que ja hem comentat abans, que han de permetre un altre enfocament molt més holístic de descarregar tasca assistencial d'especialistes i d'entrar més en l'atenció comunitària.

Per tant, el pla passa per aquí, i també passa per la retenció de professionals, és a dir, quan diuen: «És que aquí necessitem més places MIR.» D'acord. Amb les places MIR que tenim podem suplir els metges especialistes que es formaran els propers anys i els que se jubilen. Què passa, també? Diuen: «És que marxen molts metges de Catalunya.» Bé, mireu què passa. Resulta que en venen molts de fora, perquè aquí hi ha una molt bona formació especialitzada i ve un trenta per cent de metges acabats de graduar, diguem-ne, a formar-se aquí, que són de fora, que són de la resta de l'Estat, i un quinze per cent que són de fora de l'Estat.

Què passa amb aquests quan acaben? Doncs que molts d'ells se'n tornen a casa; se'n tornen a casa, i els que són de fora de l'Estat se'n van fora de l'Estat. Se'n van tots? No; es queda aquí un deu per cent d'aquests que han vingut. Què intentarem de fer? Que se'n quedin més, no? Que se'n quedin més. Ben formats. Perquè el problema també està en si tenim professionals que no s'han format i que no podem garantir-ne la qualitat. Per tant, el pla de retenció de professionals en el cas dels metges passa perquè siguem capaços de ser suggestius, de fer..., d'integrar-los en la nostra cultura, la nostra llengua, en el nostre país, no?, i que se sentin còmodes i que es quedin, no?, perquè els necessitem en el sistema. També els necessiten els seus sistemes, però s'han vingut a formar aquí i els hem una mica de..., en fi, de seduir i que es quedin, no?

En aquest sentit, el dia que s'incorporaven a tot el conjunt de residents, els vam fer una trobada, els vam explicar quin és el nostre sistema i els vam dir que eren benvinguts. Els vam explicar quina és la nostra llengua, la nostra cultura, que això és bo per a la població, que també ho atenguin i que els atenguin en la seva llengua, i que estarem encantats que es quedin, no? Molts d'ells se'n aniran. Se'n van pocs, a l'estranger; és un mite, això, perquè hem mirat les dades i no és veritat, se'n va un percentatge a l'estranger que és bo que marxi, perquè és gent que se'n va a formar-se a fora, i és bo que la gent vagi i volti, i seria bo que vagin, voltin i que tornin. El problema és que a vegades se'n van, volten i es queden allà, perquè aquí les condicions les hem de considerar millor i hem de millorar la retribució dels professionals perquè sigui suggestiu de quedar-se també.

I això són els convenis. És a dir, les millores en els convenis del Siscat i les que hi hauran i han d'haver en l'ICS –i en això estem treballant– han de permetre que les nostres condicions laborals amb els metges especialistes, que han fet el MIR, per entendre'ns, siguin iguals o superiors als de la resta de l'Estat, cosa que ja comença a passar. I aquí hi ha discrepància amb el sindicat de metges quan treuen les xifres, i podríem anar al detall, que no cal, perquè si hi entren les DPOs o no hi entren les DPOs. Però quan parlem de les DPOs, que és la part variable del sou, fins ara anaven, aquestes DPOs, en funció de l'equilibri financer de l'entitat, i ara no. Per tant, les DPOs es cobren.

He mirat en els darrers anys quin percentatge de les DPOs cobren els professionals i està entre el noranta i el noranta-cinc per cent, independentment del temps de la covid, que es cobraven al cent per cent..., del que habitualment es cobren les DPOs. Per tant, les DPOs, que és una part interessant, la sumem al que cobra, perquè, al final, lo que cobra un ho tens a la declaració de renda i ho tens clarament, lo que declares i lo que no declares.

Serem competitius en això amb la resta de l'Estat? Jo crec que sí. Amb Europa? No. No és lo mateix, tampoc..., és diferent. És diferent el nivell de vida, i, en fi, ens hem de..., una mica... Ja m'agradaria, eh? Però, en tot cas, això és molt més complicat, perquè el nivell de vida és superior i el model és diferent. No podem comparar-nos amb França, on van per tiquet i van per visita i... No es pot comparar. Ens podem comparar amb Anglaterra, ens podem comparar amb Suècia, i comparem

també quin és el nivell de vida d'uns i d'altres. També el nivell de la qualitat del National Health Service a Anglaterra i a Gran Bretanya. Comparem-ho també, perquè el nivell de qualitat d'aquí és alt o molt alt. Amb coses a millorar? Naturalment, però pel que fa a professionals..., i sobre el pla de professionals és un tema en què estem millor.

Per tant, en totes les categories? És clar que sí, en totes les categories. I això en el conveni de l'ICS s'està treballant i es treballarà, perquè és tan important de retenir els professionals mèdics com els d'infermeria, com també millorar les condicions de treball dels TCAIs i dels administratius sanitaris, que d'aquesta manera els anem equiparant, fem un desenvolupament professional i la seva feina serà d'una molt més gran eficiència.

En el cas dels professionals que estan lluny de Barcelona..., aquí tenim un problema, que és el forat negre que acaba sent Barcelona i l'àrea metropolitana, hi ha llocs de difícil cobertura. Estem definint què volem dir quan diem «difícil cobertura», perquè hi ha, en el pla de professionals i en el pla de retenció de professionals, uns diners que ja hem posat en el pressupost precisament per incentivar que, en aquests llocs, es pugui tenir no només millors condicions salarials, que és important, sinó un altre tema que és bàsic, que és com ho fem perquè aquests professionals no se sentin aïllats i, des del punt de vista del seu desenvolupament professional i de carrera professional, no se sentin lluny de la possibilitat de tenir aquest aprenentatge continu i aquesta formació contínua que, en aquestes professions de l'àmbit sanitari són senzillament imprescindibles.

Gràcies.

La presidenta

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpel·lació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua

300-00344/13

Té la paraula per fer l'exposició la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats... A Esquerra Republicana, creiem que la cultura és la quarta pota de l'estat del benestar, és a dir, que per tenir una societat sana i feliç hem de tenir en compte les múltiples formes que té la cultura de fer-nos reflexionar, de fer-nos créixer, de fer-nos dialogar i també de cohesionar-nos socialment. La cultura és molt important. Podríem dir que la cultura és vida. Ens fa crítics, ens fa lliures, és diversa, ens empodera i demostra també la qualitat democràtica d'un país.

Precisament per això, i en el marc d'aquest front democràtic que ja estem bastint de cara a les properes eleccions, voldria felicitar-la per la bona feina que està fent el Govern en l'àmbit cultural. El sector està agraït i així ens consta, perquè ens ho han traslladat, per l'augment de pressupost i l'aposta convençuda per les polítiques transversals que milloren directament la vida de totes les persones. Perquè quan parlem de cultura, com quan parlem de qualsevol altre sector, sempre cal posar les persones al centre. Al final, sempre parlem de persones i hem de mirar què els preocupa, què podem millorar. I ens consta que això vostès ho estan fent a través d'aquesta escolta activa també del sector de la cultura.

Per això avui vull preguntar-li concretament sobre tres punts d'interès del seu departament. Hi ha diferents eixos de treball, però, en aquest cas, sobre tres punts

d'interès que són la llengua, l'audiovisual i també el patrimoni. Sobretot perquè darrerament s'han anunciat novetats en aquest camp i em sembla interessant, doncs, poder-les conèixer.

En el camp de la llengua i l'audiovisual, no hi ha dubte que la revolució digital ha canviat de manera radical els hàbits de consum de continguts audiovisuals i també els hàbits de consum cultural, especialment entre els més joves i els que tenim canalla petita, doncs, en som plenament conscients. I això, en un context de globalització, té un impacte directe en l'ús social de la llengua, i encara més quan parlem d'una llengua en una situació de minorització com és la catalana.

D'aquest tema, amb vostè, n'hem parlat moltíssimes vegades com a mostra, precisament, de tota la feina que s'està fent. De fet, recuperant documents, veia que justament ara fa un any l'interpellava en aquesta mateixa línia perquè ens expliqués la iniciativa «Fem un gir de guió per l'audiovisual en català», on ja ens avançava, doncs, moltes de les mesures que s'estaven duent a terme en aquesta línia, però des de llavors n'han vingut moltes, n'han vingut més i creiem que val la pena, doncs, posar-les avui en valor.

En aquest sentit, voldria destacar que ara farà un parell de setmanes el seu departament, el Departament de Cultura, juntament amb la Corporació Catalana de Mitjans, anunciaven un conveni pel qual les plataformes de vídeo com HBO MAX o Netflix incorporaran centenars de títols doblats al català. Bàsicament es tracta, en paraules de la presidenta de la corporació, Rosa Romà, de donar una segona vida a tots els doblatges que ja ha fet la corporació i que ara es posen a la disposició, es posen a l'abast d'aquestes plataformes, perquè tothom qui ho vulgui pugui gaudir d'aquesta oferta audiovisual en la nostra llengua. Per tant, títols com *Sexe a Nova York*, o *Sherlock Holmes* o també *El curiós cas de Benjamin Button*, per citar-ne només alguns exemples, ja estan disponibles en aquestes plataformes.

Mentre es posa a disposició, doncs, tota aquesta oferta que ja existeix..., mentre, en paral·lel, des de la conselleria també es treballa per garantir el doblatge en català de llargmetratges i sèries més actuals també, per citar-ne algun exemple, *El senyor dels anells*. També es treballa en aquesta línia. Per tant, una feina podríem dir de formiga, d'aquella que potser no genera grans titulars, però que és imprescindible per poder garantir i fomentar l'ús social de la nostra llengua.

I tota aquesta feina no és un tema menor, perquè els hàbits de consum audiovisual, com dèiem, han canviat radicalment. L'oferta de continguts en català no es pot limitar exclusivament, com ho havia fet anys anteriors, als mitjans públics de la corporació. Ara l'oferta és molt variada. El panorama audiovisual està molt fragmentat i, per tant, cal que hi hagi continguts en català també allà on hi ha l'audiència, on trobem l'audiència i especialment on trobem l'audiència més jove, no? I en aquest cas voldria recordar el punt de partida que teníem, que el punt de partida que teníem és que en aquestes plataformes el nombre de títols en català estava fins i tot lluny de l'u per cent. Per tant era una oferta molt molt reduïda.

En paral·lel a tota aquesta feina de formiga, com deia, tota aquesta feina d'anar incorporant tots aquests títols, cal garantir també que els mitjans públics del país siguin capaços de refundar-se i també siguin capaços d'adaptar-se al món actual. I, des del grup d'Esquerra Republicana també ho hem dit moltes vegades, celebrem que anem pel bon camí i celebrem, per exemple, la creació de l'OTT en català, que a partir del mes de setembre començarà a ser una realitat. O també, doncs, l'èxit d'aquesta reformulació del canal Super3; un èxit que ja es tradueix en xifres, eh?, perquè, per exemple, aquest Sant Jordi, el llibre infantil més venut ha estat *Les aventures del Titó* i, per tant, tots els que tenim canalla també serem conscients que aquesta reformulació està arribant també a l'audiència.

Per tant, també, consellera, ens agradaria que ens expliqués amb més detall en què consisteix aquest conveni al qual feia referència, que es va signar ara fa unes setmanes entre el Departament de Cultura i la Corporació Catalana de Mitjans, i si

ens podria fer una pinzellada de tota aquesta feina que s'està fent des del seu departament i des del Govern del qual forma part per garantir la presència de continguts en català a les principals plataformes, hi insisteixo, on es concentra l'audiència més jove.

En tot cas, consellera, volia remarcar-li que celebrem, efectivament, el gir de guió que ha fet l'audiovisual en català i que agraïm l'aposta decidida del Govern per treballar en aquesta línia.

I en el camp del patrimoni, també voldríem destacar que des de la conselleria de Cultura s'estan duent a terme, podríem dir, de manera més tangible o més immediata, projectes i iniciatives innovadores encaminades a garantir l'accés a la cultura a tota la ciutadania del país, trencar barreres, fer-la el màxim d'accessible possible per a tothom, també en clau d'equilibri territorial amb aquesta idea de la Catalunya sencera que tant repetim.

Per això voldríem parlar sobre el projecte «Els ulls de la història, una mirada immersiva sobre el patrimoni català», un projecte que es va presentar, doncs, diria que la setmana passada i que, en paraules seves, consellera, suposarà una nova manera de veure i també de viure el patrimoni català. En aquest sentit, ens agradaria que ens expliqués amb més detall a qui va dirigida aquesta iniciativa, què implica i quins són els objectius que persegueix.

I, de fet, volem aprofitar aquesta interpel·lació també per evidenciar que des del grup d'Esquerra Republicana considerem que és importantíssim donar a conèixer tant internament per a la gent del país com externament per a tota la gent que ens visita, la riquesa i la importància del nostre patrimoni, que en bona part ens ajuden a explicar qui som i ens ajuden a explicar també la realitat actual. I ens agrada que es faci també a través d'aquests nous formats, d'aquesta tecnologia que permet arribar a les escoles, que ens sembla una proposta molt, molt interessant.

Per tant, consellera, amb moltes ganes d'iniciar aquest recorregut per la història i el patrimoni del país, acompanyada també dels meus fills, perquè celebrem que s'hagi pensat especialment en els més joves a l'hora d'interpretar aquesta nova oferta per donar a conèixer el patrimoni.

I amb relació a aquesta iniciativa, de la qual també ens agradaria que ens en donés més detalls en la mesura del que sigui possible, voldríem saber també quines són les polítiques que està impulsant el seu departament en matèria de patrimoni. Habitualment en parlem poc en aquest faristol, lamentablement en parlem poc i, per tant, també ens sembla interessant poder aprofitar aquesta interpel·lació per parlar de coses que per nosaltres són primordials, que són essencials, com dèiem, perquè són la quarta pota d'aquest estat del benestar.

Per tant, consellera, moltes gràcies, reiterar-li la importància de la bona feina que s'està fent i també del compromís del grup d'Esquerra Republicana amb la cultura, la llengua i el patrimoni del país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura, la senyora Natàlia Garriga.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputada Sans, coincidim plenament amb tot el que ha exposat en la seva intervenció i m'agrada molt que destaquï la importància de la cultura en aquest front democràtic que necessita el país sencer i amb el qual està compromès absolutament aquest govern. Perquè la cultura és, efectivament, un indicador democràtic, un àmbit on sempre hi ha espai per la diversitat, per la llibertat creativa, pel diàleg amb tothom. I a nosaltres, com a departament, ens interessa especialment aquesta mirada inclusiva de la cultura. Ens interessa sempre fer polítiques que incideixin directament i en positiu sobre la vida de la gent.

Per això fa dos anys que parlem de la importància que tothom tingui accés a la cultura, que tothom pugui gaudir-la, i que tothom pugui també participar-hi, i sens dubte, la normalització de la llengua catalana en tots els àmbits també forma part d'aquest front democràtic. Per sort, fa dos anys que aquest govern s'ha bolcat en l'impuls del català i, per tant, hem pogut tornar a situar la llengua com a prioritat de la nostra societat, prioritat, realment, de tots nosaltres.

Era necessari que tots i totes, dins i fora del Govern, tornéssim a prendre consciència de la situació de la llengua catalana i acompanyar aquesta nova consciència amb polítiques decidides. De fet, segur que ja m'hauran sentit dir molts cops que hem entrat en una nova etapa de política lingüística d'aquest país, i un dels camps clau és el de fomentar la llengua a l'audiovisual, que és el primer que vostè em preguntava, i d'on destaca el conveni aquest, presentat fa un parell de setmanes entre el Departament i la Corporació Catalana de Mitjans, per incrementar la presència de títols en català a les plataformes, com vostè explicava.

El conveni funciona de tal manera que la corporació el que posa a disposició del departament de tots els títols, que són milers, que té la corporació, el departament, i el que fem nosaltres és una tasca minuciosa de fer de coincidències entre totes les plataformes i allò que sabem que tenim com a títols. I sempre ho fem de la mà de les plataformes, d'HBO MAX, Netflix, Amazon Prime, Movistar Plus, Filmin i totes les empreses amb qui hem aconseguit un diàleg constant al llarg d'aquests dos anys.

Gràcies a aquesta bona i estreta col·laboració, per exemple, HBO MAX està incorporant ara mateix cent pel·lícules en català, i des del dia de la presentació de l'acord ja ofereix setanta-sis títols més en català, i duplicarem aquesta xifra en les properes setmanes. El següent pas serà incorporar-hi sèries, que també necessitem sèries. Alguns dels títols destacats ja els deia vostè, però per dir-ne algun altre, *Interstellar*, *Gravity*, la trilogia del *Cavaller fosc*...

I pel que fa a l'acord amb Netflix, ja vam anunciar el mes de març de l'any passat que hem aconseguit que la plataforma compti amb 127 títols, pel·lícules i sèries en català. Tot just fa poc hi hem afegit nous títols, com per exemple *1917*, *Punyals per l'esquena*, *Green Book*... Tot això són novetats, i si us hi fixeu, estem apostant per produccions de gran abast, perquè, com els deia abans, ens interessa sempre fer polítiques que incideixin directament i en positiu sobre la vida de la gent.

Tot això que els explico és molt important perquè vol dir que a partir d'ara les plataformes cada cop aniran tenint més contingut audiovisual en català i, per tant, els podrem continuar explicant bones notícies en els propers mesos. Estem convençuts que ho anirem incrementant, perquè així ho tenim i ja hem trobat aquell enllaç que necessitàvem.

Però també m'agrada molt avui ser qui en seu parlamentària per parlar de patrimoni, perquè, com bé deia, no se'n parla prou. Parlar de patrimoni no és només parlar del nostre passat, com sovint s'acostuma a entendre, és també parlar del nostre present i del nostre futur. El patrimoni ens vincula amb l'art, amb la història, amb la cultura que fan possible la Catalunya d'avui.

Quan vam arribar al departament fa dos anys, ja vam considerar que la Direcció General de Patrimoni Cultural estava infradotada i, per això, gràcies a l'increment que ha aconseguit el departament, també hem aconseguit incrementar els dos darrers pressupostos a aquesta direcció general, amb un vint-i-cinc per cent i un quaranta-u per cent aquest any, respectivament. Una dotació final que actualment està gestionant 91,3 milions d'euros, el de la direcció general.

Només aquesta legislatura el Govern ha declarat seixanta-set nous BCIN, també estem millorant l'accessibilitat als sistemes de mediació, els serveis pedagògics, els serveis d'acollida dels museus, monuments i jaciments patrimonials d'arreu del territori, a més d'incrementar la dotació de les línies de subvenció ja existents, des d'aquesta legislatura n'hem impulsat de noves. Farem el desplegament del pla d'arxius de Catalunya i també estem treballant en la nova llei de patrimoni cultu-

ral català. En breu, iniciarem també els estudis previs a la nova llei d'arxius, un cop s'aprovi el pla d'arxius i de gestió documental. I dins el pla de museus 2030, el nou pla d'actuació 22/25, presentat en el marc del Dia Internacional dels Museus, serà el punt de partida per a la redacció de la nova llei dels museus.

Per tant, com podeu veure, estem donant un bon impuls al nostre patrimoni cultural. I un bon pas en aquest sentit és el nou projecte que vostè citava, anomenat «Els ulls de la història», una mirada immersiva al patrimoni català, que vam presentar dijous passat al Palau Moja.

Abans d'explicar-lo amb més detall, sí que vull fer una reflexió sobre per què ens interessa especialment aquest projecte. En els darrers anys, el Departament de Cultura havia destinat la majoria dels recursos econòmics que tenia a la conservació, rehabilitació i protecció dels espais patrimonials. I, evidentment, això ho seguirem fent. Ara, però, creiem necessari anar un pas més enllà i enfortir el caràcter social que té el patrimoni cultural, fent que les visites que generi siguin més atractives, inclusives, sostenibles i accessibles.

Volem contextualitzar el patrimoni català, fer-lo més entenedor i comprensible per a tots els públics i que els visitants aprenguin d'una forma atractiva. Amb aquesta iniciativa tenim l'objectiu d'apropar tota la ciutadania als monuments més rellevants de Catalunya mitjançant la realitat virtual i les noves tecnologies, i esbossar una nova manera d'explicar-los amb nous relats que interpel·lin directament els visitants per entendre en plenitud què és allò que estan veient. Per què és important? A quina època va passar i què passava a Catalunya en aquell moment? Això és el que volem aconseguir amb «Els ulls de la història».

Aquest projecte té tres potes: una d'experiencial, dins dels principals monuments del nostre país; una d'educativa, i una que implica directament l'edifici del Palau Moja, que, com bé saben, es troba al bell mig de la Rambla de Barcelona i és un espai que volem aprofitar molt més.

En totes aquestes tres potes, la tecnologia hi és present, però no com a finalitat, sinó com a eina de comprensió. Això és molt important, perquè el nostre objectiu no és la tecnologia per la tecnologia. El que volem és disposar dels recursos més útils i atractius per tal d'ajudar la gent a entendre el patrimoni amb tota la seva riquesa, bellesa i història.

Començo per la primera pota: l'experiència, que passarà dins dels museus mateix. Farem intervencions museogràfiques en cinc espais únics, tots ells monuments públics de la Generalitat a diferents parts del territori; hem sigut curosos que sigui a tot arreu: el conjunt de pintures rupestres de la roca dels Moros del Cogul, a Lleida; el conjunt romànic de la vall de Boí, a la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran; la cartoixa d'Escaladei, al Camp de Tarragona; el conjunt monumental de Sant Pere de Rodes, a Girona; el castell de Miravet, a les Terres de l'Ebre.

I què farem? Doncs, amb l'ajuda de la realitat virtual, farem intervencions d'ordre molt divers i adaptades als espais i a les narratives de cada monument, sempre amb la intenció d'explicar la història amb majúscula, a través de les històries, de tot allò proper, quotidià, que crida l'atenció, que ens desperta emocions, de totes aquelles narratives que fa massa anys que hem relegat a un segon pla.

La segona pota és l'educativa, a la qual vostè feia bé de donar tanta importància. Aprofitant tot el material que generarem, aquest generat i adaptant-lo als nivells corresponents, el projecte constarà d'unes maletes que contindran trenta ulleres virtuals a dins. Aquestes maletes les portarem a les aules per donar una nova perspectiva al patrimoni i convertir-lo en vivencial. Volem que els alumnes siguin els autèntics protagonistes de la història, és a dir, que a través de la realitat virtual visquin i comparteixin en primera persona a l'escola una experiència totalment innovadora i útil per a la seva formació.

I, en tercer lloc, crearem un gran espai immersiu per tal de promocionar el patrimoni cultural i històric de Catalunya als baixos del Palau Moja, a la Rambla de Bar-

celona. Tant els catalans com molts visitants d'arreu del món, perquè el visiten moltíssims, descobriran aquests importants béns monumentals i els gaudiran vivament incentivant-ne una futura visita presencial, esperem, i demostrant també que Catalunya té una història pròpia molt important, amb molt de passat i amb molt de futur.

Vull acabar recordant que amb el projecte «Els ulls de la història» volem interpellar especialment tres públics. Primer, el públic escolar; volem que els nens i nenes coneguin el nostre patrimoni i que el vagin a veure, però també els monuments, que puguin entrar directament dins l'aula mitjançant la maleta. Segon, un públic local, de qualsevol edat; volem il·lusionar, encuriosir, a tothom perquè visitin i coneguin els monuments que tenen molt a prop seu. I tercer, el públic internacional, que volem que conegui la història del nostre país.

Com hauran vist, totes aquestes actuacions que els he descrit estan encaminades a posar la nostra llengua i la nostra cultura a l'avantguarda de les polítiques culturals, garantint que Catalunya excelleixi en tots els espais i àmbits de la cultura. Estic convençuda que transitarem conjuntament aquest camí tan exigent com engrescador en el que estem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques 300-00338/13

I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Conseller... En primer lloc, ara ja d'una manera més calmada, que amb la pregunta ha estat molt precipitat, desitjar-li encerts com a conseller. No només perquè arriba de terres gironines, com l'anterior consellera, Teresa Jordà, i com jo mateixa, sinó perquè, com li he dit al matí, d'una manera molt ràpida, a Catalunya ho necessitem; per tant, molts encerts.

També dir..., crec que haig de tenir també unes paraules per a la consellera sortint, Teresa Jordà, amb qui hem compartit moltes converses. Moltes vegades no han arribat a bon port en sentit d'acord, però sí que haig de dir que sempre ha estat molt fàcil el treball amb ella, dins i fora d'aquest hemicicle, i espero que continuï sent de la mateixa manera amb vostè.

Com bé sap, persones individuals i col·lectius han presentat i portat a terme accions els últims temps a Catalunya per reclamar que hi hagi aquelles mesures necessàries per lluitar contra el canvi climàtic. Avui no els citaré tots; vostè els coneix tan bé com jo. Seria molt feixuc i segur que els diputats i diputades, especialment aquells que segueixen l'actualitat respecte al canvi climàtic, ho coneixen perfectament.

En què insisteixen aquests projectes? Un primer element: que Catalunya, com la resta del planeta, però Catalunya també, es troba en una situació d'emergència climàtica, i, per tant, institucions, persones, societats hem d'actuar per reaccionar, protegir-nos i evitar-lo de manera immediata, urgent i immediata.

I segon..., segon aspecte que també estan defensant, és que assenyalen que aquesta no és una qüestió per fer-ne política, sinó que és una urgència per actuar i que requereix unitat i eficàcia, i, per tant, actuar de la manera més urgent i ràpida possible.

La iniciativa que avui presento en forma d'interpellació i que serà moció en el proper plenari neix de dos informes, un de primer conegut aquests últims dies

—i aquest dissabte es va fer la presentació pública a Barcelona—, que són les dades del monitor públic d'emissions de Catalunya. Per tant, dades sobre el fons de la qüestió del problema, les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle que ens estan portant, doncs, a les conseqüències en diferents formes, però, en qualsevol cas, d'impacte de canvi climàtic a Catalunya i a la resta del planeta; i, segon, el butlletí anual d'indicadors climàtics; per tant, les conseqüències, precisament, que és un document també recentment publicat i que recull dades del 2022.

Dic això perquè la diagnosi és clar..., és clau —perdó— tal com segur que convé amb mi, per encertar en els criteris i trobar solucions. La situació mediambiental catalana pensem que pot millorar molt, i les dades ens indiquen que el camí a recórrer és llarg, és ambiciós. Després de molts anys, aquí crec que coincidim de deixar el més calent a l'aigüera. I en aquest Parlament jo crec que ja ningú dubta a aquestes alçades, avui, que hauríem hagut de córrer molt més ja fa molt temps.

El pla d'infraestructures verdes per retornar la natura en contra de l'asfalt, per exemple, no ha avançat els últims anys. L'absència de reutilització, que fa que la gestió de l'aigua pugui ser encara molt més eficaç, no ha avançat els últims anys. La sobirania energètica no ha avançat ni poc ni gens en aquests últims dotze anys. El setanta-cinc per cent dels aqüífers catalans no tenen bona salut, estan contaminats, i hi ha un vint-i-cinc per cent menys d'individus en biodiversitat aquestes últimes dècades.

Així, els objectius de cobrir les ciutats de massa arbòria, de guanyar eficàcia en la gestió de l'aigua, de ser independents energèticament i tenir cura de la nostra biodiversitat, malauradament, són lluny, molt lluny, avui a Catalunya. No només d'aconseguir-los, que també, sinó, si més no, de trobar una primera estació, una primera aturada on ens puguem dir els uns als altres: «Almenys hem avançat fort en això o en allò de tots aquests elements que li acabo de desgranar.» És cert, en canvi, que en algunes coses hem fet les coses bé, els catalans i catalanes, com, per exemple, en l'àmbit del reciclatge, que després també en parlaré.

A més a més, estem veient com el canvi climàtic autoaccelera. El glaç dels casquets es fon cinc vegades més ràpid del que havíem cregut fa una dècada, de dades de només fa deu anys. Des del 1980, l'Àrtic ha perdut al voltant del quaranta per cent de superfície gelada, i això té efectes, entre els quals una disminució de la radiació i, en definitiva, un augment de la temperatura dels oceans. L'ascens de temperatura —hem conegut fa pocs mesos— provoca també un augment del metà en els aiguamolls tropicals i allà on s'està desglaçant el permagel.

Jo no vull caure en el pessimisme. Em deu haver sentit moltes vegades que dic que aquesta, finalment, és una oportunitat, no?, per una transformació i per a una societat més sostenible, però, en tot cas, aquests són elements que ens amenacen a tot el planeta, i a Catalunya també.

Per tant, la diagnosi a Catalunya és que es porten molts anys sense actuar per tenir una qualitat de vida en un món que està patint aquest canvi climàtic; per exemple, saben vostès que l'augment de la temperatura provoca milers de morts l'any, que l'efecte de l'illa de calor a les ciutats és responsable directa d'un quatre per cent de les morts. Les conseqüències de tota aquesta inacció no han estat només econòmiques i greus, sinó que, com li dic, també tenen a veure amb la qualitat de vida i amb la salut humana.

Per tant, el repte és complex i té variables múltiples. Primer, reducció del diòxid de carboni. Catalunya també té el deure de complir compromisos internacionals. El 2020 havíem de reduir el cinc per cent d'emissions cada any. Veuran que els objectius avui ens obliguen a augmentar aquest percentatge. Per tant, hi ha una primera constatació, i és que el Govern de Catalunya hauria de tenir el coratge d'encarar totes aquestes decisions, i també altres forces polítiques, que amaguen la seva veritable naturalesa amb discursos tan bonics com falsos.

No n'hi ha prou amb l'autoconsum. Catalunya és un país avançat que té indústria i transports. Amb l'autoconsum no arribem a cap objectiu europeu. És necessari impulsar les renovables. Això vol dir que el Govern de Catalunya, a més d'establir el cost de la transició energètica, que hi serà, ha de dir clarament on vol instal·lar el motor verd del país amb fotovoltaiques i eòliques. Això és responsabilitat del departament. Com ho farem, això, conseller? Amb qui? Com superarem les fronteres?

Existeix un vincle relacional claríssim entre producció i consums; o, dit d'una altra manera, no només serà necessari electrificar la producció del transport, sinó que també s'haurà de fer a la nostra forma de vida. Allò que consumim necessita energia, i molt majoritàriament en aquests moments és fòssil a Catalunya. Producció i forma de vida des de la industrialització té una base fonamentada en el terme fòssil. Aquesta idea insisteix en el fet que no és el mateix una mina de carbó, una refinaria o una central nuclear que una instal·lació eòlica o fotovoltàica, però són necessàries les unes o les altres –les unes o les altres.

En l'àmbit de residus, com li deia, hem fet alguns avenços, però en aquests moments a Catalunya es consumeix com si el territori fos dotze vegades més gran –dotze vegades. Per tant, aquí haurem d'insistir-hi: en concret, quinze tones per habitant; i, encara que he esmentat abans que hem fet passos endavant, no és menys cert que avui encara la meitat dels residus no es reciclen.

En el camp del retorn de la natura, aquesta ciutat anomenada «Catalunya» podem aconseguir també encara un últim segon que ens protegeixi enfront de les inundacions, reduir la temperatura a la ciutat, reduir un terç l'impacte de la crisi climàtica. Els objectius són que el 2030 les ciutats tinguin un trenta per cent més de massa arbòria o que recuperem el trenta per cent dels ecosistemes. No estaria malament avançar tot això en un moment en què Catalunya té un setanta-cinc per cent de la seva fauna i flora en risc.

Per tant, els reptes són grans. I, conseller, un grup de científics i entitats han demanat que es monitori el canvi climàtic a Catalunya. Tot això que ara he desgranat, monitorat amb indicadors; és a dir, tal com coneixem les dades mensuals de l'índex de preus de consum –perquè ens entenguem– també siguem capaços de conèixer les últimes dades en emergència climàtica a Catalunya.

Acumulem anys de retard. El monitor públic d'emissions ha previst que les dades oficials del 2021 seran d'un creixement d'un 1,9 per cent de diòxid de carboni interanual i que el 2023 pot ser del 3,1. Imaginin-se la dimensió del desastre en creixement de gasos amb efecte d'hivernacle.

Els discursos d'aquest Parlament d'aquests últims dos anys han estat els d'advertir de la inacció devastadora del Govern a Catalunya en aquest àmbit, en aquesta matèria, i se'ns ha contestat en multitud d'ocasions que el passat havia estat un desastre –els últims anys–, però que n'eren conscients i que estaven a punt per a aquesta acció necessària. Doncs aquell present s'ha convertit avui ja en passat que analitzem, i Catalunya continua tenint molt males dades.

El passat ja no és el que criticàvem del Govern de Junts. El passat és també d'aquests últims dos anys. El futur ja no és el que era. Si haviem de reduir les emissions un cinc per cent, ara, amb aquests números a la mà, amb aquestes previsions, hem de fer encara un esforç més gros. Ara ens toca reduir no un cinc, un 6,2 de les emissions cada any fins al 2030 i esperar que el canvi climàtic no s'acceleri encara més, com li deia al principi.

Amb ànim de col·laboració, des del nostre grup parlamentari, demanem al Parlament de Catalunya que prengui el Govern..., perdó, que prengui el compromís el Govern de monitorar, controlar i rectificar a temps real les dades del canvi climàtic, que han estat molt dolentes fins avui mateix, però que esperem que siguin bones, sincerament l'hi dic, a partir d'ara.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per respondre, passo la paraula al conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta; bona tarda a totes i a tots. Diputada Paneque, d'entrada, gràcies, gràcies pel to; ara sí, al dematí no tant. Com tots saben, és la primera vegada que surto aquí al faristol, i, per tant, em permetran que em vagi habituant de mica en mica. Espero que la meua experiència com a professor m'ajudi i sigui una mica més senzill.

Començar a parlar aquí el primer dia com a conseller, no puc fer-ho sense agrair immensament la feina de la consellera Jordà, la tasca titànica d'aquests cinc anys com a consellera, primer d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, i, en aquesta última etapa, els dos darrers anys, com a consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

Ha tingut a bé dir-ho, no directament, però sí indirectament, hi ha un abans i un després d'aquesta conselleria en els temes ambientals, després del pas de la consellera Jordà. Segurament la revolució en les renovables és l'exemple millor. I jo no puc dir una altra cosa que ha estat un immens honor treballar al seu costat aquests cinc anys, i és un immens honor agafar, prendre el seu relleu i continuar els projectes que hem impulsat plegats.

En la compareixença que faré ben aviat a la comissió, intentaré –segur que me'n sortiré– explicar com encarem el repte d'aquests pràcticament dos anys de legislatura que queden.

Però entrem en matèria. Li haig de dir que estic pràcticament d'acord amb tot el que ha dit; pràcticament tot. Que estem en emergència climàtica és una obvietat, i que anem tard també. Anem molt tard. No enumeraré tots els vectors: aigua, residus, etcètera. Em centraré en el tema de les emissions.

Va sortir publicat –com vostè deia– l'altre dia, el ministeri va publicar les dades de les emissions totals estimades per l'any 21 a l'Estat espanyol, i en el conjunt de l'Estat, els gasos amb efecte d'hivernacle han augmentat 6,1 punts; per tant, és una molt mala notícia.

Aquestes dades sí que són clau, perquè ens permeten fer els càlculs també per a Catalunya, que publicarem ben aviat, i que ja els avanço que per a Catalunya han augmentat un 1,4 per cent respecte al 20. Bé, vostès ja m'aniran coneixent..., a mi m'agraden molt més les dades que les opinions, i, per tant, algunes dades donaré, eh?

Han augmentat un 1,4 per cent respecte al 20, però hem de ser una mica rigorosos i dir que el 20 no era un any normal, era l'any de la pandèmia, i, per tant, la disminució de l'activitat en general, especialment l'econòmica, al nostre país –al conjunt del món, però també al nostre país–, va fer que les dades del 20 respecte a les del 19 fossin molt bones, d'acord?

És important tenir present que respecte al 19, a Catalunya són 8,2 punts inferiors. Per tant, no és una dada tan dolenta. És veritat que el 21, la recuperació no era com ha estat el 22, i, per tant, també hi ha una part d'aquesta disminució respecte al 19 degut als efectes postpandèmia, però és veritat també que respecte al 19, el darrer any normal abans de la pandèmia, s'hauran reduït 8,2 punts. Per tant, hem començat una mica el camí aquest que anem tan tard a fer, hem començat una mica el 21 respecte al 19.

D'on prové aquest increment de les emissions i la tendència per sectors i per fonts emissores? Tenim dades que mostren senyals clarament diferenciades en funció dels sectors. El quaranta-quatre per cent de les emissions venen del sector industrial i l'energètic; una tercera part, aproximadament, del sector de transport, i un dotze per cent, de l'agricultura i la ramaderia.

Les emissions dels sectors industrial i de producció d'electricitat van reduir les seves emissions 1,79 punts respecte a l'any anterior. Les del sector transport, petita indústria, residencial, comercial van augmentar un 2,64 per cent –perdó. Sí, ja ho dic bé, un 2,64 per cent. Les de l'aviació civil van augmentar un 42-45 per cent, però aquestes sí que no són rellevants, primera, pel poc volum que tenen respecte al total, i segona, perquè el 20, pràcticament no va haver-hi aviació.

El sector transports va augmentar 2,7 punts, en especial el transport per carretera. La venda de carburants, que, evidentment, és una dada que va íntimament lligada a emissions de gasos amb efecte d'hivernacle, va créixer un onze per cent amb relació al 20, i les dades de carburants del 22 ja són equivalents a les del 19. Per tant, aquest sector tornarà a incrementar les seves emissions.

Per l'elevat pes d'aquest sector i per la tendència creixent de les seves emissions, és evidentíssim que caldrà abordar reduccions sensibles d'emissions en el sector transports –evidentíssim.

En el sector residencial, comercial institucional, que també va incrementar en un 2,8 per cent, bàsicament, en la combustió en l'àmbit de serveis. El 21 va ser un any semblant, meteorològicament parlant, al 20, i, per tant, aquest increment s'explica majoritàriament per l'augment de l'activitat postpandèmia.

El sector agrari i ramader, bàsicament en la fermentació entèrica derivada de la ramaderia, va augmentar 3,7 punts, i, com molt bé deia vostè, en el sector residus, que sí que hem fet una part dels deures al país, una part, sobretot implementant sistemes eficients de recollida –porta a porta, etcètera– ha reduït un 3,8 per cent les seves emissions, bàsicament perquè portem menys residus als abocadors, sobretot; també per la millora en el tractament de les aigües residuals domèstiques.

L'ambició de les polítiques de canvi climàtic s'ha accelerat molt en els darrers anys. Això ho observem en el nostre dia a dia, cada dia..., l'alerta de la comunitat científica ens té cada dia amatents a això des de l'acord de París del 15, i, la seva traducció en la política europea, ens han marcat l'objectiu de reduir el cinquanta-cinc per cent les emissions que hi havia l'any 90, el 2030. Per tant, avui, el 2023, amb les dades del 21, pràcticament trenta anys després, estem a un 3,4 per cent de les que teníem al 90. Per tant, és evidentíssim que anem molt tard, com deia vostè. Nosaltres, el nostre país, Catalunya, ha de contribuir de forma solidària a fer possible que la Unió Europea aconsegueixi aquests objectius i, per tant, cal intensificar i incrementar l'aplicació de polítiques transformadores que aconseguixin reduccions efectives dels gasos d'efecte hivernacle.

Perquè, siguem clars, en aquest context, l'evolució de les emissions del 21, tot i tenir un increment molt inferior al creixement econòmic, no s'alineen de cap manera amb els objectius del 2030. Tenim molta feina per fer, és un repte immens, és evident, impulsar un país sostenible i resilient, que garanteixi la vida digna de tots els que hi vivim sense hipotecar el futur.

En aquests dos anys, amb la consellera Jordà, hem començat a posar les bases d'aquesta transformació, hem començat a recuperar, si m'ho deixen dir així, el temps perdut. I ara caldrà començar a veure el resultat d'aquesta feina feta, alhora que caldrà seguir posant tots els esforços per aconseguir aquesta reducció del cinquanta-cinc per cent de les emissions l'any 30 respecte al 99. Serà una de les meves principals tasques com a conseller.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la rèplica, passa la paraula a la diputada Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Sí, moltes gràcies. Bé, coincidim en la diagnosi, per tant, dedicaré aquests cinc minuts a esbossar una miqueta allò que seran els punts d'acord que proposarem a la

moció. Començo per dades de transició energètica. Per què hi insisteixo tant? A part de l'endarreriment que és evident que patim a Catalunya en transició energètica, vostè ho ha dit, la descarbonització d'alguns sectors passarà per la seva electrificació. Per tant, és absolutament necessari que abordem, doncs, sistemes sostenibles i no generadors o no fòssils, doncs, en cadascuna d'aquestes electrificacions dels diferents sectors.

Dades que tenim en transició energètica a data d'avui. El ProenCAT 2050 amb els objectius que es marca per al 2030, tenim un objectiu de 15.408,4 megawatts. A finals del 2022 n'hi havia en servei 4.141. Això vol dir que hem de posar en servei –posar en servei– en menys de set anys 11.334,53 megawatts nous, de potència nova instal·lada. I en aquests moments en cartera no hi són. I tots sabem que des que entra un projecte fins que es posa en funcionament, perquè és el que li estic dient, en servei, doncs, passa malauradament molt de temps; massa temps, probablement.

Què ha passat en aquests dos últims anys, des de maig del 21? Hi havia en cartera, existents, a 26 de maig del 2021, setanta projectes, 2.700 megawatts; presentats a partir del 26 de maig del 21, vint-i-un projectes més. Autoritzats, zero –zero–, d'aquests noranta-un en total –dels setanta d'abans i dels vint-i-un. Això en èdica. En fotovoltaica, cartera existent: 274 projectes, 4.200 megawatts; projectes presentats a partir del 26 de maig del 21, 173. En total, 447. En servei, un –un. Per tant, no caiguem en l'autocomplaença i amb dades que després no aterren bé a la realitat. En transició energètica cal un impuls decidit i espero que així sigui. De debò que espero que així sigui.

Segon element, transparència amb les dades –i l'hi deia en la primera intervenció– per poder fer una bona diagnosi. Tenim la sort que tenim un sistema universitari, acadèmic, de societat civil que ens aporta dades imprescindibles que a vegades el Govern no acaba d'aportar o triga massa temps a aportar. Això ja va passar amb l'Observatori de les Energies Renovables i ens està passant ara amb el Monitor Públic d'Emissions que, com li deia, acaba de publicar aquest seu primer informe de monitoratge de les emissions de gasos d'efecte hivernacle a Catalunya per als anys 21 i 22.

Per avançar adequadament en la descarbonització i contribuir, per tant, a limitar l'escalfament global, és imprescindible tenir aquestes dades de manera recent d'emissions de gasos amb efecte hivernacle. Què ens diu aquest estudi, aquesta aproximació que ens ve de la societat civil? Doncs, bé, com que no tenim dades oficials del 21 i del 22, ni tan sols dels primers mesos del 2023, per descomptat, aquesta aproximació ens diu que l'any 21 les emissions han crescut un 1,9 respecte el 2020 i que al 2022 han crescut, s'estima, un 3,1 respecte el 2021. Per tant, les emissions han crescut i estem anant en contra direcció d'aquells objectius que se'ns havien marcat a nivell europeu.

Per tant, què demanarem i què li demanem? Assegurar la reducció del quaranta-tres per cent de les emissions de gasos d'efecte hivernacle de cara al 2030, accelerant la transició energètica pendent i restaurant almenys un trenta per cent dels ecosistemes. I farem tota una bateria de propostes en aquesta moció, juntament amb el pla marc de mitigació dels efectes del canvi climàtic, que tampoc el tenim a l'abast, o els pressupostos de carboni, que tampoc s'han arribat a presentar.

Un altre element que li semblarà..., en aquests quaranta segons que em queden, potser li sembla petit al costat de lo altre que hem comentat, però que també li vull traslladar. S'acaben de publicar, el 2 de maig, les bases del programa voluntari de compensació d'emissions de gasos d'efecte hivernacle. És un bon projecte, però són projectes petits finalment, eh? El que ens falta, i també ho afegirem a la moció, és un marc legal que empari el programa de compensació voluntària de diòxid de carboni, el Promacc. Això també ens falta i també demanarem que se'ns faci arribar.

Li pot semblar un element petit, però, en fi, es calculava en aquesta presentació del dissabte que eren 2 bilions d'euros, no?, el que Catalunya hauria de pagar en con-

cepte de compensació de gasos d'efecte hivernacle. Per tant, potser en termes econòmics es veu més clara la importància.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica el conseller senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Me salto lo que tenia escrit. Fa unes certes trampes, eh?, senyora Paneque... Diputada, quan donem les dades, les hem de donar més acuradament. Vostè parla del maig del 21, però tots sabem com es presentaven els projectes a la ponència. La meitat dels projectes eren *fake*. És a dir, dels projectes aquells n'hi havia tres, quatre, a vegades cinc, en el mateix espai. Llavors, per ser rigorosos, jo crec que hauríem de començar a comptar a partir de la modificació del decret, on s'estableixen realment les bases de com ha de ser la implantació dels projectes d'èdifica o de fotovoltaica al nostre país. I llavors les dades canvien molt.

És evident que en aquest Parlament el 2017 es va aprovar la llei de canvi climàtic i que es va desenvolupar més aviat poc. És evident. Nosaltres sí que ens hem compromès –i jo m'hi comprometo– a desplegar tota la llei de canvi climàtic aquest any 23. Ho va fer la consellera Jordà i jo ho mantinc. Desplegar-la en la seva totalitat. Si ens centrem en la transició energètica, ahir vam presentar el document definitiu del Proencat i el va aprovar el Govern. Aquí s'identifiquen exactament les vint estratègies que han de fer possible la descarbonització del sistema energètic del país. De fet, també, a través de l'Icaen, estem duent a terme els estudis de descarbonització per sectors –tots–, que ens indicaran com hauran de fer-ho, cada un dels sectors, per descarbonitzar-se.

És evident que la dependència energètica de l'exterior ara mateix és del noranta-quatre per cent, però, si acabem acomplint tot el que diu el Proencat –que jo espero que el 2050 ho acabem acomplint; segurament jo i molts dels que som aquí no ho veurem–, arribarem al vuit per cent. Però no n'hi ha prou amb substituir les energies fòssils per les renovables, sinó que hem de saber consumir menys energia; aprofitar millor la que consumim; evidentment, intentar cobrir el màxim de demanda amb fonts d'energia renovable; electrificar –com deia vostè també– el transport, la demanda, tant com sigui possible, perquè és més eficient, perquè redueix les emissions. I tot això significa acabar posant les persones al centre i que la factura, en termes de salut, no només econòmica, sinó també en termes de salut, que jo crec que és bastant més important, dels nostres ciutadans i ciutadanes sigui menor.

I ho hem començat a fer, encara que no li agradi donar les dades que són bones: 73.000 instal·lacions d'autoconsum fotovoltaic en dos anys. En tot el 22 i el primer trimestre del 23, perdó. Més de sis-cents megawatts. I, encara que no li sembli bé, a final de juliol haurem autoritzat 1.500, més de 1.500 megawatts de potència en sòl. En els darrers deu anys se n'havien autoritzat nou. Nou. Nosaltres, 1.500. Autoritzat, que no en servei; però aquesta és una altra trampa, perquè es posen en servei quan, un cop autoritzat, el promotor l'executa. No l'executa el Govern, el Govern l'autoritza. Per tant, hem de ser una mica –crec– més rigorosos.

Estic totalment d'acord amb vostè que tenim molta feina per davant, però jo també crec que tenim clar el camí. I és un camí que entomo amb humilitat, amb molta il·lusió i amb un honor immens.

Gràcies.

La presidenta

Passem, doncs, al punt dotzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la cronificació de la pobresa, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Interp·l·lació al Govern sobre la cronificació de la pobresa
300-00337/13

I, per a la seva exposició, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien. Gracias, señora presidente. Buenas tardes, señor consejero. La pobreza no mejora en Cataluña. Esos son los titulares que se van sucediendo los últimos meses, tras la publicación de las encuestas de condiciones de vida de Idescat del 2022, y así lo ratifica también Mónica Roca, presidente de la Cámara de Comercio de Barcelona, en el último informe de progreso y bienestar, en el que se hace un balance de la evolución del nivel de vida.

Pero no solo no mejora en las estadísticas, sino que se constata un empeoramiento real de las condiciones de vida en Cataluña. Pese a que, según los datos que nos aporta la Generalidad, en el 2022 disminuyó un uno por ciento la tasa de pobreza infantil respecto al 2021, lo cierto es que uno de cada tres niños sigue padeciendo esta situación. No obstante, estos datos son engañosos, ya que la Generalidad también apunta a que el número de menores de dieciséis años en situación de privación material severa ha crecido en un 13,8 por ciento con respecto al 2021, y ya hablamos de 140.000 niños. Las familias incapaces de afrontar los gastos más básicos han aumentado hasta llegar al dieciocho por ciento, frente al doce en el que se encontraban en 2019. Y más de un tercio de los catalanes reconoce no ser capaz de hacer frente a un gasto imprevisto.

Según datos de Educo, los niños y los adolescentes que carecen de una alimentación adecuada para un desarrollo normal, se incrementó en el 2022 un veinte por ciento en niños, situándose en la terrible cifra de 480.000. En su informe de progreso y bienestar, la Cámara de Comercio de Barcelona también hizo referencia a que los hogares que no pueden permitirse mantener una temperatura adecuada, confortable, en su vivienda continúa incrementándose. Dos de cada cinco familias sufren esta situación.

La percepción de la sociedad es que la pobreza en Cataluña se cronifica y, lamentablemente, los datos constatan que esta percepción es real. La inversión en su departamento es insuficiente. Y es que todo apunta a que no están planificando correctamente. Tiene gracia porque el partido al que usted sirve se ha pasado lo que llevamos de legislatura *planificando* –verbo estrella de Esquerra Republicana: «*planificar*». No nos ha costado percatarnos que «planificar» es el eufemismo que ustedes utilizan para cruzarse de brazos ante un problema. Llevan dos años dando la espalda a los catalanes, llevan dos años sin atender sus carencias y sin afrontar sus problemas; dos años planificando actuaciones sin dar un paso al frente y tomar decisiones.

Verán, la Mesa del Tercer Sector destaca que los colectivos más afectados por la pobreza son los niños, los ancianos y la inmigración. Señor Campuzano, su departamento destina a la lucha contra la pobreza y a la inclusión social lo mismo que invierte el Govern en comprar medios de comunicación para su propaganda institucional; para que luego venga aquí el señor Aragonès y le diga al presidente de mi grupo parlamentario que su prioridad es acabar con la pobreza en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*)

Usted sabe, igual que nosotros, que un aumento de 82 millones de euros con respecto al año pasado para una tasa de riesgo de pobreza severa y exclusión social de casi uno de cada cuatro catalanes, y para 378.500 niños que informa Save the Children que se encuentran en riesgo de pobreza severa en Cataluña, es del todo insuficiente.

Mientras Derechos Sociales incrementa anecdóticamente el diez por ciento lo que dedicará a luchar contra la pobreza, su compañero, el ex ya consejero de Educación, el señor González, decidió reducir un quince por ciento la aportación a come-

dores escolares para el próximo curso, tal y como han denunciado las Asociaciones Federadas de Familias de Alumnos de Cataluña. Y todo esto, pese a conocer los datos de Educo, que el seis por ciento de los niños no reciben la alimentación que deberían. Ni planifican ni se coordinan.

Otro de los grupos más vulnerables son las personas mayores. Anunciaron a bombo y platillo 4.500 plazas de residencias geriátricas y centros de día nuevos. Estamos en junio, señor consejero, y, tras seis meses, sigue usted planificando dónde, cuándo y cómo. En la última interpelación que le hicieron, aseguró que comparecería en comisión para detallar este gran plan que estaba elaborando. Ha pasado un mes de aquello y seguimos esperando. Peor: algunas personas mayores siguen esperando. Otras, lamentablemente, murieron sin llegar a disfrutar su gran plan de dependencia.

Y, por último, la inmigración, otro de los colectivos más afectados. Y esto se lo tenemos que agradecer a su política de puertas abiertas, la que apoyan ustedes en el Congreso de los Diputados junto con los socialistas. Les invitan a venir y les ofrecen miseria, pobreza, más hambre y, eso sí, ayuda a costa de los españoles, que también la necesita, pero a los que se la deniegan.

Y es que, según los datos aportados por su departamento, en el año 2022 se solicitaron 34.856 prestaciones de renta garantizada de la ciudadanía, concediendo únicamente 15.065, menos de la mitad. Si siguen ustedes la tendencia del año 2018, del 2019, del 2020 y del 2021, casi la mitad de estas ayudas se las habrían llevado los inmigrantes. Desconocemos qué porcentaje exacto de extranjeros recibieron esta ayuda en el 2022 porque usted nos ha vetado esa información; información que en VOX queremos conocer, así que aprovecho para solicitarle, una vez más, en sede parlamentaria, que responda a las preguntas de mi grupo en virtud del artículo 166 del Reglamento de este Parlamento, y que responda directamente –porque nosotros queremos saber– cuál es el porcentaje de inmigrantes que reciben ayudas de cualquier tipo en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*)

En resumen, consejero, nuestra región está sumida en una depresión económica muy importante. Existen miles de familias sufriendo una situación que no es, ni más ni menos, que culpa de la dejadez, el abandono y las políticas sociales completamente inútiles que lleva a cabo la Generalidad de Cataluña.

La falta de financiación del Govern a su departamento es más que notoria. Se les ha olvidado una vez más invertir en lo más importante: en las personas y sus necesidades. Carecen de ideas para mitigar esta situación y desconocen los factores que la producen. Ustedes nunca apuestan por lo que deben apostar. Y es que, verá, son numerosos los estudios que hablan de una relación inversamente proporcional entre la pobreza y la estabilidad familiar. Dotar a la persona de valores positivos y fortalecer su desarrollo integral, tal y como se hace en la familia natural, hace que el individuo se esfuerce en mejorar el bienestar, que se esfuerce por prosperar. Y esto se ve reflejado en una buena adhesión laboral. Porque, verá, lo único –lo único– que elimina la pobreza de raíz es un trabajo digno. (*Alguns aplaudiments.*)

No le diré que invierta en trabajo; no le corresponde a usted y jamás le pediría algo tan complicado, dada la falta de coordinación que hemos visto, interdepartamental, pero sí que invierta en familias. Tanto su predecesora como usted apenas han invertido un uno por ciento de todo el presupuesto de Derechos Sociales, y la consecuencia, entre otras, son los datos anteriormente expuestos.

Señor consejero, ¿dónde piensa invertir usted para acabar con la situación de pobreza que sufren uno de cada cuatro catalanes? ¿Puede enumerar usted acciones específicas? Y, por favor, no nos hable del plan de transformación digital y organizativa que acaban de aprobar, que es más y más planificación; como sabemos, siempre acaba en agua de borrajas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, li aconsello –si em permet, eh?, i no voldria sonar arrogant, però...– que potser estudiés més a fons les afirmacions que fa des de la tribuna. I que, si estudiés més les polítiques que fa el Govern, algunes afirmacions no les faria de manera tan frívola. En general. Crec que vostè té vocació de ser seriosa i rigorosa, i les seves afirmacions avui són extremadament inexactes. Espero que en aquesta interpellació li puguem anar aclarint algunes qüestions.

I vostè feia una afirmació que jo comparteixo, no? Que, efectivament, la millor política social és la creació d'ocupació. Efectivament. Cent setze mil persones més treballant l'any 22, a Catalunya, que l'any passat; per damunt de la mitjana espanyola. Aquest país està creant ocupació. I sí, la manera de combatre la pobresa és generant oportunitats de feina. Aquest país ja està sent líder en inversió estrangera, que vol dir ocupació de qualitat, i aquest país està promovent una política industrial, que és ocupació de qualitat. Sembla que vostès en això no ens volen acompanyar. I, per cert, amb millors comportaments econòmics, en termes de cohesió social i de creació d'ocupació, que a Madrid; en termes millors que a Madrid, el model que vostès defensen, on hi ha més desigualtat, més pobresa, *més* atur i menys generació d'ocupació.

I sí, compartim amb vostè, com compartim amb tots els grups de la cambra, la preocupació per la pobresa, i singularment per la pobresa infantil. Diem també, i no ens consola, que estem millor que la mitjana espanyola, que estem millor que a Madrid. Això no és, per un partit independentista, comparar-nos amb la mitjana espanyola i amb Madrid, no pot ser objecte de satisfacció, però, com que el seu marc mental és l'espanyol, estem millor que a Madrid en aquests moments. En termes de reducció de les desigualtats, estem millor que a Madrid. El model català, en aquest sentit, és un model més just i més equitatiu que el model que vostès estan promovent amb el Partit Popular en el conjunt de l'Estat espanyol.

I vostè deia, amb una enorme frivolitat, que no estem fent res. I, és clar, i vostè, diputada, si fes l'esforç d'analitzar l'evolució de quant és l'increment dels pressupostos destinats a la renda garantida de ciutadania, se n'adonaria de l'esforç que ha estat fent al llarg d'aquests darrers sis anys el Govern de Catalunya en aquesta matèria. L'any 2018, en prestacions de la renda garantida, que són prestacions orientades a la lluita contra la pobresa, 240 milions; el 2019, 267 milions; el 2020, 335 milions; el 2021, 429 milions; el 2022, 421 milions. La renda garantida de ciutadania, el principal instrument de lluita contra la pobresa. Per cert, el 2022, 38.000 infants protegits gràcies a la renda garantida de ciutadania.

Per tant, el Govern està aplicant una política de lluita contra la pobresa a través de la renda garantida. En tràmit en el Parlament hi ha una reforma de la llei de renda garantida per millorar l'eficàcia de la renda garantida. Tant de bo el seu grup contribueixi amb propostes per millorar la renda garantida i fer-la més eficaç.

I, en paral·lel, el Govern està plantejant la necessitat de traspassar l'ingrés mínim vital a la Generalitat de Catalunya; ingrés mínim vital que crec recordar que vostès van votar-hi en contra, van votar en contra de l'establiment d'una xarxa de protecció contra la pobresa. Sàpiga que tots els estats d'Europa –tots els estats d'Europa– tenen xarxes de protecció contra la pobresa en última instància. Suposo que el model que defensa VOX és que les persones que es queden fora de la protecció del sistema de l'atur no tinguin cap tipus de protecció social, quedin a la intempèrie. Aquest és el seu model; van votar en contra de l'ingrés mínim vital.

I ens acompanyaran vostès en el necessari traspàs de l'ingrés mínim vital a la Generalitat per millorar la lluita contra la pobresa, tal com estan fent el País Basc

i Navarra? Vostès, no. Vostès no només voten en contra de l'ingrés mínim vital, sinó que a més a més estan en contra d'enfortir les capacitats del Govern de Catalunya per combatre la pobresa. Per tant, escolti, senyora diputada, miri's els temes; ajudi'ns, si convé, a millorar la renda garantida de ciutadania; acompanyi'ns en el traspass de l'ingrés mínim vital.

I és clar, i sempre em sorprèn, no? Vostès, en la seva crítica, que és legítima, com a grup de l'oposició, al Govern de la Generalitat, tendeixen a ignorar sistemàticament el dèficit fiscal que aquest país pateix. I em sorprèn; em sorprèn que vostès no defensin el dret de la gent que els vota a que els impostos que paguen a Catalunya serveixin per finançar els recursos públics, els serveis públics de Catalunya. I tinc la impressió quan els escolto des d'aquesta tribuna, senyora diputada, que vostès, més que actuar com a diputats que defensen els interessos dels electors de Catalunya que els voten, actuen amb mentalitat d'ocupant –amb mentalitat d'ocupant–, amb cap mena d'empatia amb la societat catalana, amb cap mena d'empatia amb les iniciatives de la societat catalana. Em sorprèn. Un partit polític que té un nombre..., que té grup parlamentari propi en el Parlament de Catalunya hauria de ser capaç d'entendre quins són els problemes que té aquest país i defensar-los. I vostès ho ignoren, absolutament i de manera sistemàtica.

Per exemple, vostès plantegen la necessitat de millorar en l'àmbit de l'atenció a la dependència, que li haig de dir que en aquests moments ja està en marxa la planificació que varem anunciar, i que els convenis interadministratius, doncs, per activar les places anunciades i els concerts que ampliarem i les provisions de serveis..., els procediments administratius estan en marxa, i que, per tant, aquestes polítiques, no més faltaria, es compliran. I, és més, a finals d'aquest any aquest Govern exhibirà un bon resultat en la reducció de la llista d'espera a l'atenció a la dependència. De fet, ja, en els mesos que portem, hem reduït en més d'un mes el termini d'espera en la valoració de l'atenció a la dependència i en els PIAs. El Govern està executant aquesta política. Però vostè..., em sorprèn que vostè no dediqui ni un segon a denunciar l'infrafinançament de l'atenció a la dependència. És que no li preocupa? No li preocupa a vostè que l'Estat espanyol destini només el 0,7 o el 0,8 del seu PIB a les polítiques d'atenció a la dependència? I tenen propostes sobre això d'aquí? Què opina VOX sobre això d'aquí? Quan la mitjana de la Unió Europea està a l'1,7 i als països més avançats al voltant del tres, és que VOX no té opinió sobre això d'aquí? Quina opinió té VOX sobre això d'aquí? No en té cap, senyora diputada.

I, finalment, vostè, de manera segurament més fina que alguns dels seus col·legues, ens vol tornar a portar en un parany en el que no volem caure, no?, que és en el d'introduir una mirada racista al voltant de la problemàtica de la pobresa, de manera molt enganyosa, no?, molt enganyosa. I no caurem en la seva trampa, ni molt menys, eh? El Govern no contribuirà a la seva cerimònia de la confusió per vincular immigració amb delinqüència i pobresa amb immigració. No ho farem. No ho farem perquè el país que volem construir és una nació oberta i inclusiva, i defensem un model social català basat en la igualtat d'oportunitats.

Si vostè s'estimés aquest país, si se l'estimés i fes l'esforç de conèixer possiblement la història d'aquest país, i tinc la impressió, hi insisteixo –que parla a vegades amb una mentalitat ocupant– se n'adonaria que aquest país ha estat capaç de construir un model en què les oportunitats no han depès ni de la llengua que parlaves, ni del lloc on havies nascut, ni del barri on t'havies criat. I que aquest model és el model que hem de saber preservar, que és un model que s'ha estressat en el període que va del 2010 fins al 2023, fruit de tres successives crisis, i que el volem preservar i que el volem enfortir.

Amb el seu discurs i la seva mentalitat, és més, si el seu discurs i la seva mentalitat és la que s'hagués imposant a Catalunya des dels anys seixanta o setanta o en l'etapa de la recuperació democràtica i de la recuperació de l'autogovern, aquest hauria estat atrapat amb una lògica terrible. Per sort, el país va tindre una altra men-

talitat a l'hora d'abordar els reptes derivats dels canvis demogràfics, derivats de les transformacions econòmiques i derivats dels reptes socials de l'època que ens toca viure, una altra mentalitat inclusiva, oberta, no basada en el prejudici racial.

I senyora diputada, si vostè fa un esforç de lectura d'algunes de les encíclicues del sant pare, hi podria trobar inspiració per abordar els temes de la immigració. En el seu discurs s'allunya de la posició de l'Església, s'allunya del discurs de la doctrina social de l'Església. Jo li aconsello que la llegeixi. Llegeixi *Fratelli tutti*, i segurament traurà inspiracions per fer polítiques al servei del conjunt de la ciutadania.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Gracias por su intervención, señor Campuzano, pero lo cierto es que lo ha vuelto a hacer. No nos ha dado, no ha concretado absolutamente nada. Parece que usted solamente concreta acciones cuando está en juego alguna alcaldía.

Verá, vamos por partes. Déficit histórico del Gobierno de España en cuanto a dependencia, este es uno de sus mantras favoritos. Verá, muchos catalanes, muchísimos, no es preguntamos para qué necesita la Generalidad más dinero, ¿para crear más agencias?, ¿para colocar altos cargos?, ¿para más subvenciones a chiringuitos como Plataforma por la Lengua?, ¿para más embajaditas?, ¿para mandar a la monja Caram a la Polinesia Francesa y que fomente allí el separatismo? ¿Para qué necesita la Generalidad más dinero? La Generalidad tiene dinero de sobra, lo que tiene que hacer es invertirlo en las personas y en sus necesidades, y no despilfarrarlo en ideología y en adoctrinamiento, que es lo que está haciendo ahora.

En cualquier caso, señor Campuzano, no solamente no le acompañaremos en el traspaso del ingreso mínimo vital, sino que le aconsejo que se vaya acostumbrado porque le queda un tris para disponer de la mitad de financiación a la par que la mitad de competencias. En cualquier caso, dato sobre ayuda a inmigración. Mire, no estamos hablando de racismo ni de no racismo. Estamos hablando de datos que usted tiene la obligación de darme sin valorar, porque es su trabajo como consejero.

Con respecto a lo que ha dicho de la Iglesia, la verdad es que creo que no deberíamos entrar ahí, pero, en cualquier caso, se lo explico. La caridad bien entendida empieza por uno mismo y por los que están a tu lado, ¿lo entiende?

Deben saber ustedes que lo están haciendo francamente mal para negarnos esos datos, porque lo que no quieren es que los conozcan los ciudadanos, no quieren que los catalanes sepan que mientras ellos pasan necesidades, mientras no pueden alimentar correctamente a sus hijos, mientras no pueden encender la calefacción, o mientras no pueden pagar el alquiler, cuando necesitan una ayuda puntual, que en eso es lo que nosotros creemos, en la ayuda puntual, no en la renta vitalicia, como la entienden ustedes como ingreso mínimo vital, cuando necesitan algo para salir adelante después de haber contribuido religiosamente a las arcas públicas, en ese momento ustedes los abandonan y les dan la espalda para tender la mano al que acaba de llegar, al que no ha contribuido, al que en muchas ocasiones se salta la ley y el que no respeta nuestras costumbres. Y saben ustedes que no es justo que casi la mitad de las ayudas en vivienda social o en renta garantizada de la ciudadanía las disfruten inmigrantes, datos del 2021. Ustedes saben que dejan en la estacada a los catalanes, y por eso esconden la realidad.

Mire, señor Campuzano, uno de cada cuatro catalanes está en riesgo de pobreza extrema. La pobreza se ha enquistado en Cataluña. No está usted para triunfalismos ni para palmaditas a la espalda, que es lo que ha hecho aquí, diciendo lo bien que estaba con respecto a Madrid. Cataluña sufre una grave enfermedad y usted, en vez de proporcionarnos un tratamiento, nos condena a vivir crónicamente con ella. La

situación está como para dejar de planificar y para empezar con acciones concretas, serias, y responsables. Y cuando hablo de responsabilidad, hablo también de priorizar las ayudas a los de casa.

La situación está como para dejar de tirar el dinero en TV3 y utilizar esos 270 millones en familias que favorezcan la estabilidad laboral. La situación está como para dejar de pagar oficinas de expresidentes e invertir esos millones de euros en infancia, y la situación está como para olvidarse de crear nuevas agencias y cerrar chiringuitos varios y dedicarlo a dependencia.

Conocemos decenas de personas con nombres y apellidos, que son los que hay detrás de esos datos que usted tan alegremente nos daba, que solicitaba ayuda. Sonia, camarera de un hotel que cerró gracias a las políticas de la pandemia con un marido también en paro, con dos niños de seis y nueve años que no puede pagar el alquiler. Asunción, una abuelita de Terrassa que nos rogaba una plaza de una residencia geriátrica para ella y para su marido enfermo de Alzheimer. Gael, un joven que vive en la calle desde hace dos meses. Cuénteles usted a todas esas personas mi frivolidad a la hora al hablar de pobreza, que creo que les va a hacer cero gracia.

Deje usted de maquillar datos elaborándolos en la cocina de Tezanos. Ya no cuelean. Los catalanes exigen respuestas y se merecen soluciones. La gente está ahí fuera muriéndose de hambre, muchos sin techo y otros muchos sin ni siquiera la oportunidad de obtener una ayuda por el mero hecho de ser españoles. Usted es el consejero de Derechos Sociales; en su mano está dárselo. Y lo que no es de recibo, señor Campuzano, es que ante esta situación venga aquí a colgarse medallas.

Gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies. Senyora diputada, amb el nivell dels seus arguments, se'm fa difícil mantenir una discussió amb vostè. Barreja pomes i peres, menteix i pretén embolicar la cosa. I, per tant, sincerament, si vostè nega l'existència..., que l'any 2022 vam invertir 421 milions amb el principal instrument de lluita contra la pobresa, que és la renda garantida; si vostè no ha fet l'esforç de llegir-se l'informe d'Ivàlua, que és l'informe que analitza el funcionament de la renda garantida, que ens diu les virtuts que té la renda garantida en termes de reducció de la pobresa i alhora ens proposa quines són les mesures que haurien de prendre per millorar-ne la seva eficàcia..., no ha fet l'esforç de llegir-se'l ni pensa fer l'esforç de contribuir en el debat parlamentari a millorar la renda garantida, com s'atreveix a parlar-nos de lluita contra la pobresa? –com s'atreveix a parlar-nos de lluita contra la pobresa? Escolti, cap mena de credibilitat.

I vostè ens diu: «Escolti, volem ajudes puntuals.» Vostè, més enllà de citar-nos aquests noms, que segurament deuen ser persones reals, vostè alguna vegada s'ha aproximat de veritat a com es treballa en la lluita contra la pobresa? Ha parlat amb Càritas –ha parlat amb Càritas? Parli amb Càritas i quan hagi parlat amb Càritas i amb qualsevol entitat del tercer sector, seriosament, de com abordem el problema de la pobresa, podrà vindre aquí a fer discursos. Però si no, aquesta demagògia de tan poca qualitat, sincerament, és que és molt poc estimulant.

Sap vostè que la renda garantida que es va aprovar en aquest Parlament de Catalunya fou fruit d'una iniciativa legislativa popular que té tot el suport de les entitats que treballen en la lluita contra la pobresa? I a vostè no li interpella això? És que a vostè no li interessa saber les entitats que estan en la primera línia contra la pobresa què és el que ens demanen? Què és el que ens demana les entitats de base vinculades a l'àmbit catòlic? És que no ho sap?

Estima tan poc el país vostè que no és conscient que bona part del que hi ha al voltant del tercer sector té el seu origen en iniciatives de l'Església? I l'hi cito expres-

sament. Sí, senyora diputada, l'hi cito, perquè vostès també reivindiquen una agenda catòlica activa, no? I vostès no...?

Ah, no; home, me n'alegro saber... Si vostès no tenen el sant pare com a referència en les polítiques socials, ni tenen el *Fratelli tutti* com a referència, què tenen vostès com a política social? Què els inspira la seva política social, què els inspira? Expliqui'ns-ho. I si no els inspira la paraula del bon samarità, què els inspira? No li inspira, senyora diputada, la paraula del bon samarità? No li inspira a vostè que no puguem construir una societat basada en l'odi? Que no puguem construir una bona societat, una societat decent, una societat en la que convivem tots junts, no basada en valors negatius com els que vostès proclamen sistemàticament des d'aquesta tribuna?

Per què ho fan, això? Creuen que faran un millor país? Sincerament, és molt lamentable. Jo, senyora diputada, hem de ser molt contundents amb el que representen vostès, absolutament contundents amb el que representen vostès. Perquè quan vostès, el que representen vostès, a Europa ha tingut força la civilització europea, la civilització de la Il·lustració i la civilització del cristianisme, no ha funcionat.

Espero que algun dia les persones que els votin se n'adonin de l'error que és donar-los-hi la confiança a persones que defensen idees com les que vostè avui ha expressat des d'aquesta tribuna.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al punt 13 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpel·lació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera

300-00339/13

I per fer la seva exposició, té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, senyor conseller... A veure si redreçem això una mica, perquè déu-n'hi-do el que hem hagut d'escoltar fa uns minuts en aquest faristol.

Senyor conseller, demà es compleixen tres anys des de la posada en marxa de l'ingrés mínim vital d'Espanya. El nostre país es posava llavors en la mateixa línia que altres països europeus: la construcció d'una darrera xarxa de protecció social, sobretot destinada a les persones més vulnerables. Tres anys de funcionament de l'ingrés mínim vital i sis anys de funcionament de la renda garantida de ciutadania.

I des del grup parlamentari dels socialistes, trobem que és un bon moment per fer una petita anàlisi de com està la situació d'aquestes dues prestacions. Nosaltres ho farem de forma extensa en un document que estem preparant per al Govern alternatiu, però en tot cas fem una foto bàsica de quina és la situació actual.

Miri, amb dades de desembre del 2022, a Catalunya hi havia 62.500 beneficiaris de l'ingrés mínim vital –tres anys de funcionament–, i 167.573 beneficiaris de la renda garantida de ciutadania. Ara bé, tot i que la renda garantida de ciutadania comença el setembre de l'any 2017, no comença de zero, ja és hereva de la PIRMI, de l'RMI i, per tant, 72.000 beneficiaris que en el moment de l'impuls de la renda garantida de ciutadania ja estaven, diguem-ne, en el còmput de beneficiaris.

Tot i així, en els darrers tres anys de renda garantida de ciutadania tenim una mitjana, en el període 2000-2023, de 163.000 beneficiaris, i no ens hem mogut molt d'aquí; està estancat en xifres. Comparat amb l'evolució de l'ingrés mínim vital en aquests tres anys, podem dir que les dues prestacions evolucionen de forma paral·lela

i normalitzada a les prestacions de garantia de rendes quan s'apliquen al nostre país; també els problemes que va tenir la renda garantida de ciutadania en el moment del seu funcionament, no?

Però, llavors, amb aquesta situació, hi han algunes conclusions que voldria compartir amb vostè. Primer, considerem que el Govern de Catalunya no és capaç d'incrementar el nombre de beneficiaris de la renda garantida de ciutadania. Actualment, la prestació arriba al 8,3 per cent de la població en risc de pobresa, d'exclusió social, a Catalunya; el 8,3 per cent de la població, és absolutament insuficient.

Considerem que el Govern no està fent res per anar a buscar les persones que podrien ser beneficiàries d'aquesta prestació, ni va al territori, ni convenir amb les entitats del tercer sector que puguin ser prescriptores de rendes i garanties de ciutadania, com ja marca la llei de l'ingrés mínim vital. Els hem d'anar a buscar, no vindran.

I considerem que no és un problema pressupostari, conseller. Des de la posada en marxa de l'ingrés mínim vital, l'Estat ha pagat 470 milions d'euros d'ingressos mínims vitals. Podríem dir que la meitat del que vostès es gasten al mes en rendes garantides de ciutadania, el Govern de l'Estat ingressa l'ingrés mínim vital. Per tant, podríem dir que la meitat del pressupost mensual que vostès tenen queda alliberat i podrien utilitzar-lo per anar a buscar nous beneficiaris. No s'està fent i, per tant, estem estancats en el voltant d'aquests 163.000 beneficiaris, que no són beneficiaris tots de la renda garantida de ciutadania.

Quan mirem les dades ens adonem que la meitat dels expedients són de persones activables laboralment i la meitat de la resta dels expedients, en el noranta per cent dels casos, són persones que complementen les seves pensions no contributives; per tant, no estem parlant de persones que no tinguin cap recurs, sinó que hi ha persones que tenen recursos, que poden ser insuficients, que formalment cobren la renda garantida de ciutadania, però que no estem anant a l'arrel del problema, que no estem anant a la població que realment ho necessita. Vostès els compten tots igual. I, de fet, si traguéssim aquestes persones, aquesta meitat de les persones que cobren, en el noranta per cent dels casos, un complement a la pensió, veuríem que les dades d'ingrés mínim vital i de la renda garantida són gairebé similars tenint en compte aquesta diferència d'anys.

Una altra cosa, conseller –li he dit moltes vegades, li ho torno a dir i espero que algun dia puguem ser capaços de fer-ho–, les dades de la renda garantida que són públiques són absolutament insuficients –absolutament insuficients. Ara que hem fet aquest estudi, és un esforç titànic aconseguir dades de la renda garantida de ciutadania. Les que actualment estan a la plana web, hi ha un document de tres planes, de tres pàgines, amb una evolució històrica que falten moltíssimes dades. I les últimes dades publicades per la Generalitat són del març d'aquest any –del mes de març. Jo li demano, si us plau, transparència; li demano que hi hagi una base de dades amb els expedients, amb els beneficiaris, amb totes les dades possibles, com fa l'Imerso des de la seva creació fins ara, per veure l'evolució de la renda garantida de ciutadania i veuríem que en els darrers anys no s'incrementen els expedients i que els beneficiaris van lleugerament a la baixa.

Senyor conseller, cal una gestió conjunta de l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania, efectivament, i jo sé que aquest tema li agrada especialment. Portem mesos demanant-li. Vostè també ho ha expressat, però és que també ho diu la llei de l'ingrés mínim vital. Porten dos anys al Govern i estem com al principi en aquest tema. Ni la consellera Cervera ni vostè, senyor conseller, han estat capaços de tancar un conveni de col·laboració amb el ministeri per al traspàs de la gestió de l'ingrés mínim vital, tenint la predisposició total del Govern d'Espanya per fer-lo.

On radica, en resum, el problema? Que vostès no volen posar en marxa una finestra única per a la gestió de l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania, si no és que tenen també la capacitat de gestionar els recursos econòmics. Aquest és

el tema, aquest és el tema fonamental, sí. I en aquest debat portem dos anys, conseller, i a hores d'ara ni tenim finestra única, ni gestionem els recursos econòmics. I quina repercussió té això per a les persones que han de demanar –hi tenen dret– les dues prestacions? Doble gestió, més burocràcia, més lentitud i, en definitiva, menys eficàcia.

Senyor conseller, vostè és conscient del moment polític que vivim i dels canvis que poden produir-se o no. Nosaltres lluitarem perquè propostes com les que acabem d'escoltar aquí, de retallar a la meitat l'ingrés mínim vital, no es produeixin. Nosaltres no ho donem per fet. Ho lluitarem, però aquesta és una realitat que tenim aquí present. Vostè està en el seu dret de reclamar el que consideri, però el nostre grup parlamentari està en el dret de dir-li que, per fer el que vostè reclama, caldria canviar la llei de l'ingrés mínim vital.

Li diré més. Vostè reclama el traspàs íntegre de l'ingrés mínim vital a Catalunya. Però no és el que diu la disposició addicional quarta de la llei de l'ingrés mínim vital que contempla la gestió, però no el traspàs econòmic. Sap qui va negociar aquesta disposició addicional? Esquerra Republicana. Qui va negociar la llei de l'ingrés mínim vital, com s'havia de traslladar, com s'havia de fer la gestió per part de les comunitats autònomes va ser Esquerra Republicana de Catalunya. I ara per ara la llei no es pot modificar, les Corts han estat dissoltes. I és el moment, senyor conseller, de la política útil, de fer-li la vida més fàcil als ciutadans i ciutadanes i, per tant, demanar-li que signi un conveni de gestió que contempli el que diu la llei, que és aquesta finestra única de gestió compartida de les dues prestacions.

Que la Generalitat de Catalunya gestioni íntegrament l'ingrés mínim vital tampoc és garantia d'una millor gestió. Fem repàs. Vostès gestionen les pensions no contributives. Dades de febrer d'enguany del ministeri, perquè les seves no estan publicades. Afecta 5.500 persones l'any, 207 dies per tramitar una prestació d'invalidesa, una pensió d'invalidesa no contributiva, 238 dies –gairebé un any– per tramitar una pensió no contributiva per jubilació.

A una pregunta que va fer el nostre grup parlamentari vostès reduïen aquests temps a, en el cas de la invalidesa 154 dies i per jubilació 95 dies, cosa que és molt estranya, o les dades que aporten el ministeri no són les correctes o les que aporten els grups parlamentaris no són correctes, però com no tenim manera de saber de la font d'on surten aquestes dades, doncs aquí queda el dubte.

Ara, no hi ha dubtes en que triguem un any per rebre un simple certificat per discapacitat, dos anys d'espera per accedir a una plaça residencial per a una persona amb discapacitat intel·lectual; quatre anys per accedir a una plaça de residència pública a l'àrea metropolitana; encara avui les persones que van demanar una PUA l'any 2021, encara no l'han cobrat. Per tant, que vostès gestionin no és garantia de bona gestió. I com deia vostè abans de ser conseller, el motor de la Generalitat està «gripat».

I en un altre ordre de coses, també voldria dir-li..., voldria..., a més a més, m'ho posaré a l'agenda de coses a fer i això intentaré traslladar-li les interpellacions que faré per avançat. Perquè és molt curiós que el Grup Parlamentari Socialistes diu que farà una interpellació sobre polítiques de rendes i reducció de llistes d'espera i vostè el dimarts, doncs, aprova aquest pla al govern de la Generalitat per a la reducció de llistes d'espera. Ja, podria ser una casualitat, però és que com ens passa molt, ja comencem a veure que casualitat, no tanta; però és igual, *bienvenido sea*, benvinguda sigui aquesta nova proposta, no?

A més a més, és un pla que ja coneixíem, que no és nou, però que en tot cas ens deixa una mica preocupats, perquè la reducció de les llistes d'espera en dependència, senyor conseller, és un dels acords dels pressupostos als que vam arribar Esquerra Republicana i el nostre Grup Parlamentari Socialistes, com ho és també aquest acord que vostès diuen històric, amb les patronals i els sindicats residencials.

És exactament el mateix pacte que van fer vostès i nosaltres amb el dos per cent afegit al tema SIG, només s'ha de llegir l'acord. És així de simple, no? Per tant, és històric, benvingut sigui; històric seria, en tot cas, l'acord que es va poder fer. Però vostè té la capacitat –i ja li vaig dir en el seu dia– de poder vendre-ho com consideri. Nosaltres estem molt orgullosos de quin va ser el pacte i si hi ha un quatre per cent d'increment de tarifes va ser perquè ens va costar molt, conseller, ho sap vostè i vam ser capaços d'estirar el Govern que no estava per la labor.

En tot cas, reduir a la meitat la llista d'espera aquest mateix any és un compromís del Govern. Esperem, amb aquest pla que vostè va presentar ahir, que pugui ser possible.

Tenim la sensació de que caldran més coses, entre altres coses, perquè l'horitzó està a l'any 2024, i la gent no pot esperar tant. I tinc la sensació que...

La presidenta

Diputat, deixi'n per a la rèplica.

Raúl Moreno Montaña

...tot i que n'hem fet passes –acabo, presidenta–, és absolutament insuficient.

Després a la rèplica, en tot cas, hi afegiré alguna cosa més.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta té la paraula el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Moreno, no estem tan pendents de la seva feina d'oposició, eh? Li haig de dir que aquest era un pla que portàvem dies discutint amb la conselleria d'Economia i el Departament de la Presidència, i, mira, la casualitat va ser que s'aprovés aquest dimarts, eh? Però, vaja, si ens va comunicant amb temps les seves interpellacions, doncs amb més tranquil·litat les podrem preparar.

Jo li agraeixo el to i la reflexió, des de la coincidència en el gruix del que ens explicava i també des de la discrepància, en algunes qüestions, no? Quan fem l'anàlisi de l'evolució de la renda garantida, jo –com li deia a la diputada de VOX–, haig de posar damunt de la taula també les xifres, perquè, si ens n'anem a les xifres de despesa el 17, estàvem a 68 milions d'euros; el 22, a 421 milions d'euros, i en aquests primers mesos del 2023 hi anem a 172 milions d'euros. Per tant, l'esforç que està fent la Generalitat és molt rellevant, no?

I vostè em diu: «Escolta, estem molt estabilitzats en el nombre de beneficiaris de la renda garantida de ciutadania i fins i tot podem tindre una certa tendència a la baixa.» A vostè no se li escaparà –segur– que, en un context de creació d'ocupació amb intensitat que estem vivint, això també s'ha de reflectir d'alguna manera en el conjunt del sistema de protecció social i, singularment, en la renda garantida. No és menor; o sigui, en un context econòmic, de destrucció, d'ocupació i de recessió, seria més normal que la renda garantida entrés en joc. En un context econòmic en el terreny de l'ocupació més favorable, és també bastant més normal que la renda garantida, doncs, tingui aquesta estabilitat o una certa tendència a la baixa.

En qualsevol cas, el Govern sí que –i sap vostè que no és un problema exclusivament del Govern de la Generalitat– l'ingrés mínim vital el pateix, i després hi farem referències, i el pateixen, en general, els sistemes de protecció social. És el famós «no en té cap». I justament, com que és una qüestió que ens preocupa, nosaltres hem activat un pla justament per fer més fàcil l'accés a la renda garantida. Justament aquest juliol, setembre del 23 posem en marxa un pla de millora de la comunicació i el llenguatge planer per arribar a més persones.

Ajudarem a que l'ingrés mínim vital arribi a més persones. Farem una campanya perquè més persones es beneficiïn de l'ingrés mínim vital. Sense l'existència

d'aquest traspàs que estem reclamant, ho farem, i ho posarem en marxa aquest juliol. Farem nous desplegaments informàtics, en la línia del que vam aprovar aquest dimarts, i millorarem la tramitació telemàtica de la renda garantida.

Tot plegat ens ha de permetre ser més..., arribar a més gent de la que avui estem arribant. Sabem també que, en aquest context d'arribar a més persones que hem d'arribar, tenim plantejada la discussió sobre la reforma de la llei de la renda garantida. En un context de creació d'ocupació, però a vegades d'ocupació de no suficient qualitat, hi han alguns mecanismes, algunes de les regulacions de la vigent llei de la renda garantida que potser no estimulen a que més persones siguin capaces de beneficiar-se de la renda garantida. En aquest sentit, la reforma que té en tràmit el Parlament ens ha d'ajudar a fer-ho possible. Per tant..., i si vostè em reclama més transparència, disposat a analitzar les seves propostes per donar-hi més transparència.

Vostè em parlava també de la gestió de les pensions no contributives. Jo li he de dir-li que amb dades de 31 de maig estem millor encara del que li dèiem en la resposta parlamentària que li vaig donar. Avui hi ha, en les noves prestacions per jubilació, PNCs per jubilació..., estem a trenta-un dies de mitjana –trenta-un dies de mitjana–, i en el cas de les pensions per invalidesa, que estem a cent cinquanta. Les de jubilació són més fàcils de gestionar perquè la complexitat del cas ho és menys; les d'invalidesa és més complicat i encara estem tardant més.

Amb les aplicacions tecnològiques que estem fent, avui en dia fins i tot prestacions que són poc complicades tardem hores en resoldre-les –hores. És en les prestacions que demanen una comprovació d'altres ingressos on això..., es pot tardar més.

Per tant, estem fent un esforç molt considerable. Amb l'aprovació d'aquest pla del que vam aprovar aquest passat dimarts anem a millor, i les xifres que utilitza l'Imsero són les xifres antigues, fruit dels problemes que vam... (*Pausa.*) Sí, sí, fruit de les xifres que (*pausa*)..., Sí, sí, ja ho crec, senyor Moreno. Les xifres de l'Imsero fan referència als expedients acumulats. Amb els nous expedients estem anant de manera molt eficaç, i hem activat un pla per acabar amb aquesta bossa d'expedients antics. I jo espero que a finals d'aquest any haguem liquidat tota la borsa d'expedients antics per liquidar.

Li haig de dir que, per altra banda, està sent un èxit, la campanya de les PUAs. Vam treure la convocatòria, vam tindre milers de peticions, i ara estem en el tràmit normal per resoldre's. Estem posant en marxa un bon funcionament del Govern de la Generalitat. I li haig de dir, per exemple, que en matèria de l'ingrés mínim vital, amb relació a com gestionem des de l'Estat les existències de Catalunya, jo em sento una miqueta més orgullós, eh? L'ingrés mínim vital tarda 244 dies de mitjana en resoldre's; la renda garantida, 112 dies. I no li vull citar, no?, clar, però en l'ingrés mínim vital el 2022 el ministeri va deixar de gastar 453 milions d'euros del pressupostat en ingrés mínim vital i el 2021 va deixar de gastar més de 1.000 milions d'euros de l'ingrés mínim vital.

Per tant, home..., i, sincerament, acaben de patir una vaga en el sistema dels funcionaris de l'INSS. L'acaben de patir. Els acaba de denunciar, l'ONG Civio, pel mal funcionament del sistema telemàtic de l'INSS. En aquests moments, el funcionament de la seguretat social, encara tancada; uns quants anys després de la fi de la pandèmia, les oficines de l'INSS i de la tresoreria continuen tancades. No és un molt bon exemple de gestió, el de la seguretat social, no a Catalunya, no, en el conjunt d'Espanya, senyor Moreno. No me la posi com a exemple –no me la posi com a exemple.

Doncs, en aquest context tenim obert el debat sobre el traspàs de l'ingrés mínim vital. El problema no rau en la gestió econòmica de la prestació; el problema rau en l'experiència que han tingut el País Basc i Navarra abans de no haver assolit el ple traspàs de la competència, on la gestió inicial de l'ingrés mínim vital en aquells territoris va ser a través d'una *encomienda de gestión*, i els gestors del País Basc i Na-

varra ens deien que aquest model de *encomienda de gestión* havia sigut un desastre en termes pràctics.

I ens han aconsellat no acceptar aquest plantejament i ens han aconsellat acabar tenint el mateix model que hi ha al País Basc i Navarra, de tal manera que la setmana que ve tindrem a Catalunya l'exconseller de Navarra, del Partit Socialista de Navarra, que va gestionar el model navarrès, per compartir l'experiència navarresa. Tindrà una reunió amb la gent de la renda garantida per explicar-nos el model de Navarra, que va ser un bon model.

El punt de discrepància que tenim amb el ministeri és doble. Nosaltres diem que per ser eficaços hem de poder tenir la capacitat de decidir qui té dret a rebre la prestació i traslladar-li aquesta informació a l'Estat i que l'Estat efectui el pagament. No estem demanant que se'ns transfereixin recursos econòmics, estem demanant simplement el mateix que té el País Basc i Navarra, que és que puguem determinar qui és la persona que té dret a rebre la prestació. No enviar-li un expedient que després Madrid analitzarà i decidirà donar-li aquesta prestació.

I el segon punt de discrepància que hem tingut amb el ministre Escrivá, que, per cert, em vaig reunir amb ell els dies del Cercle d'Economia aquí a Barcelona; va ser una reunió a petició meua per intentar desbloquejar la situació, fruit de la decisió del president Sánchez de convocar eleccions..., la reunió ens va servir per a altres coses, no?, però l'altre problema és que el Govern pretenia traslladar-nos una part de la gestió burocràtica menys el darrer instant i no ajudar-nos ni en un euro en aquesta gestió; pretenia que li féssim la feina gratis.

Estarà d'acord amb mi que aquest hagués sigut el negoci del Robert de les cabres, fer-li tota la gestió al ministeri, no resoldre absolutament res, perquè al final resoldria el misteri, i carregar-nos de feina.

Jo el convido, senyor Moreno, i ja veurem què és el que passa aquest 23 de juliol, a reprendre plegats aquesta qüestió. Necessitem tindre el model basc i navarrès a Catalunya en aquesta matèria, senzillament perquè les competències de Catalunya en l'àmbit de les prestacions no contributives de l'estat social són exactament les mateixes que tenen al País Basc i Navarra. No hi ha cap raó que justifiqui un tracte diferenciats de Navarra i el País Basc respecte a Catalunya. I espero, senyor Moreno, que m'acompanyi en aquesta defensa dels drets del conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, evidentment que la Generalitat gasta més ara en renda garantida de ciutadania que a la PIRMI o a l'RMI, perquè vam crear d'això un dret subjectiu en aquest Parlament, i, per tant, evidentment que s'han de gastar més diners, ho vam fer per això, ho va aprovar tota aquesta cambra.

No pot atribuir al context econòmic la tendència a la baixa de la renda garantida de ciutadania. Tot i que hi ha 20 milions de persones, 20.800.000 persones que estan treballant, per tant, amb un alt índex d'ocupació gràcies a la reforma laboral que alguns no van votar, tot i que tenim aquesta capacitat de generar treball, només arribem a aquests 163.000 beneficiaris, el vuit per cent de la població que està en exclusió social.

Per tant, no pot ser que la renda garantida vagi a la baixa. Hi insisteixo, ja pot vostè fer un llenguatge planer, la tramitació telemàtica, tot el que vostè vulgui, vagi a buscar la gent que és objecte d'aquesta prestació, surti del despatx i vagi al carrer, faci que els seus col·laboradors vagin a buscar la gent, com ha fet el ministeri portant l'autobús que ha anat a aquells barris per intentar apropar l'ingrés mínim vital a la gent que el necessita.

Facin el favor d'anar a buscar els beneficiaris, perquè vostè sap que dins de la pobresa i dins de l'exclusió hi ha una part també d'exclusió en la participació social. Que la gent que està en la situació d'exclusió no s'apropa ni als serveis socials ni moltes vegades al SOC.

I si vostè vol acabar amb la pobresa a Catalunya els ha d'anar a buscar, no ha d'esperar que vinguin. No perquè la web sigui més entenedora, més maca..., no vindran, conseller. I ho sap, vostè; si no, demani l'experiència que han fet efectivament el País Basc i Navarra, i no es pot comparar amb ells.

Miri, quan li parlava abans que Esquerra Republicana havia decidit negociar de quina manera s'havia de fer el trasllat de l'ingrés mínim vital a Catalunya amb la disposició addicional quarta, la disposició addicional cinquena parla exactament de com es fa als territoris forals, amb una disposició addicional per a ells, i nosaltres no estem en aquesta situació.

I això van ser altres que ho van negociar. Qui va negociar com s'havia de traspassar l'ingrés mínim vital a Catalunya va ser Esquerra Republicana, i només el que els hi demano és que facin cas del que vostès mateixos van negociar. I no ho estan fent, dos anys.

I vostè pot estar o podem entrar en el debat que el que volem és... no podem tenir el mateix model que el País Basc i Navarra? Doncs, miri, no. Per fer-ho, en aquests moments, hauríem de canviar la llei. I vostè em diu que no? Molt bé, on són els resultats? Quina és la seva responsabilitat? On són les negociacions? Per què no han arribat a un acord? Perquè per determinar quina és la persona que ha de tenir la prestació, aquí, per les converses que jo he tingut amb el ministeri mateix, no hi hauria problema. En això no hi hauria problema.

Ara, si ho volem tot i si volem complicar la cosa, sí. Mentre vostès estan en aquests debats, que portem dos anys, qui realment està patint que no li arribi la prestació, que sigui més complicat demanar la prestació, és el conjunt dels ciutadans i ciutadanes, i després no ens podem queixar que a sobre no la demanin. La seva funció és fer-li la vida més fàcil als ciutadans.

Per tant, dins les seves competències i dins de les possibilitats que li atorga la llei i que vostès mateixos han negociat, faci el favor de posar en marxa ja la finestra única. O està esperant algun altre tipus de govern que li posi més fàcil? Està esperant algun altre tipus de govern diferent que li posi més fàcil, senyor conseller? No és vostè conscient de la realitat i de les amenaces que tenim? Això és el que jo li demanava avui.

Vostè parlava també..., les dades, jo faig un acte de fe, conseller. Vostè diu: «Ara fem les coses en trenta-un dies». Doncs, perfecte, en trenta-un dies, però me l'he de creure, i me'l crec. No tinc cap problema, eh? Jo me'l crec. Faci el favor vostè de publicar les dades. No tenim un anuari social ni estadístic social de com està la situació a Catalunya –no existeix–..., que, per cert, no coincideixen amb les del ministeri, que són vostès qui les envia. Les dades que jo li he donat del ministeri són de febrer del 2023. Per tant, posin-se d'acord, posin-se d'acord en quines són les dades..., o tampoc ho sabem exactament?

I per altra banda, home, jo crec que aquí s'ha de fer un esforç molt important. Vostè ha dit: «No, és que triguen dos-cents dies i escaig en gestionar l'ingrés mínim vital.» La mitjana és de seixanta dies. Vostè dirà que no, y *yo hago un acto de fe y me lo tengo que creer, pero ustedes no publican ni un dato*. Vostès no publiquen ni una dada.

Vostès, en aquests moments, no saben quantes persones tenen renda garantida i ingrés mínim vital a la vegada. I si ho saben, no ho publiquen. Per tant, a qui m'he de creure jo? A vostè, conseller, que jo li faig confiança, o a la gent que em para pel carrer i que em truquen per telèfon i em diuen: «Estic esperant des de fa mesos a que em facin un certificat de discapacitat i porto un any esperant»? De què em refio jo,

de la gent que em truca i em diu: «*Es imposible pedir la renda garantizada de ciudadanía. Estoy esperando aquí hasta que me canse*»?

A qui faig cas jo? A les dades oficials, que, en aquest sentit, les té el ministeri, no les té la Generalitat, i, en tot cas..., el que pateix la gent a l'hora de demanar una prestació social a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Senyor diputat, si em fa cas a mi, crec que anirà bé, eh? I els trenta-un dies són del mes de maig. Vostè em parla del febrer, jo li estic parlant del mes de maig. I jo li demano que posi en valor la feina que estan fent els funcionaris de la Generalitat; o sigui, l'esforç que està fent la Direcció General de Prestacions Socials per millorar la gestió està sent *molt* significativa: trenta-un dies, una PNC; 112 dies, la renda garantida; 244, l'ingrés mínim vital. Cregui-s'ho.

I parli més amb el senyor Escrivá –parli més amb el senyor Escrivá– que tinc la sensació que no hi parla ni el deu escoltar. El senyor Escrivá va arribar a afirmar que per produir-se l'efectiu encaix entre ambdues prestacions, l'ingrés mínim vital i la renda garantida, calia reformar la llei de la renda garantida. Ho va dir. Home, va, va, però ho ha dit vostè. Vostè no..., home, no és un tema menor –no és un tema menor.

I la pregunta és: Si hem de reformar la llei de la renda garantida per encaixar-la amb l'ingrés mínim vital, en quin sentit l'hem de reformar? Reduint la protecció social que ofereix la renda garantida? Plantegi. Doncs, miri, com que vostè participa en la ponència parlamentària, espero amb molt de delit conèixer quines posicions defensa el Partit Socialista de Catalunya en el debat de la reforma de la renda garantida per trobar l'encaix amb l'ingrés mínim vital.

I «efectiu» el problema, el problema..., i, per cert, la disposició addicional que vostè cita ens ho permetria fer. La disposició, en el nostre entendre, la disposició addicional contemplada a la llei de l'ingrés mínim vital ens permetria gestionar tot el procés, deixant-li en l'INSS simplement..., l'INSS de la tresoreria, la transferència dels recursos a la persona, no a la Generalitat. És el que estem defensant, i és al que la ministra Escrivá s'ha negat.

Vostè no estava a la reunió, senyor Moreno. La diferència entre vostè i jo és que jo i el meu equip hem estat amb el senyor Borja Suárez, amb la directora de la tresoreria, amb una lletrada de la tresoreria, i sistemàticament ens ho negaven. I és més, quan els hi hem dit: «Escoltin, vostès. Quina diferència hi ha entre les competències estatutàries entre Catalunya i el País Basc i Navarra en matèria de prestacions no contributives?» És que no n'hi ha cap.

I vostè, que és diputat d'aquesta cambra, sabrà que el rang de l'Estatut d'autonomia de Catalunya és superior al de la llei de l'ingrés mínim vital. Una és una llei orgànica, l'altra és una llei ordinària. Allò que determina la competència de la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit no és la llei de l'ingrés mínim vital, és l'Estat... No, i no és veritat, perquè, senyor Moreno, tampoc es deu haver llegit la sentència, que, per cert, jo... No se l'ha llegida, i la sentència diu: «*Sin menoscabo de las competencias que en este ámbito tienen atribuidas las comunidades autónomas.*»

Però em sorprèn que a vostè li interessi més la sentència dels magistrats conservadors que el títol, que el vot particular dels magistrats progressistes que justament defensen una altra posició, però en qualsevol cas, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que espero que vostè defensi, ens atribueix les competències en matèria de prestacions no contributives.

Si em diu vostè que el senyor Escrivá està disposat a acceptar la proposta de conveni que li hem traslladat, que estan els termes que jo he formulat i que ens han dit

que no. Escolti, miri, d'aquí al 23 de juliol, jo el convido que, vaja, organitzem una reunió Moreno, Escrivá, conseller Campuzano, i que ens posem d'acord. El convido, i li facilitaré el conveni que li hem traslladat al ministre Escrivá, i digui'm, senyor Moreno, en què discrepa d'aquest conveni, i, per tant, vaja, amb entusiasme el seu compromís en aquesta matèria.

I no tinc ja temps, no? (*pausa*), però l'acord és històric, no només per als increments de tarifes i no només pel dos per cent dels sobre costos energètics, sinó per haver assegut en una mateixa taula per primera vegada en quaranta anys patronals i sindicats en aquesta matèria i pel compromís que assumim –és històric.

I en aquest objectiu històric de construir un veritable servei nacional de serveis socials de Catalunya, jo espero que m'hi acompanyin. Espero que vostè estigui al nostre costat, perquè els objectius que ens plantegem són molt ambiciosos, i no els esgotarem en el temps que estiguem exercint aquestes funcions. Que el Govern que vindrà quan sigui, haurà de continuar treballant-lo, que és l'objectiu d'equiparar les condicions salarials de la gent del sector dels serveis socials que treballa a la iniciativa social amb els treballadors que fan aquesta mateixa feina quan treballen a salut i la funció pública.

És un objectiu molt ambiciós i espero comptar amb el suport i la col·laboració del seu grup parlamentari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpellació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social

300-00342/13

I té, per fer la interpellació, la seva exposició, la diputada senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Bé. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, senyor conseller, bona tarda. Bé, els treballs de cures i atenció a la dependència, que és un nom com molt genèric, abasten els àmbits de l'atenció i les cures a la gent gran, a la discapacitat, a la salut mental, a la infància i l'adolescència, a l'acolliment i l'adopció, a l'atenció precoç, el suport a l'autonomia, a les drogodependències, al VIH/sida i a les tuteles de menors, és a dir, els serveis de sosteniment de la vida que fan possible el funcionament de tota la resta. Aquests serveis, en paraules de Joan Muntané, president de la Comissió d'Acció Social de la Confederació, són de responsabilitat pública, però l'Administració eixuga la seva responsabilitat pública delegant-la en tercers. I en la seva pràctica totalitat són serveis gestionats per empreses privades en forma de fundacions, majoritàriament, i cooperatives en menor grau –el que coneixem com a tercer sector–, i, malauradament, també amb una clara presència que augmenta d'empreses multisectorials com les del grup ACS de Florentino, que igual presten serveis de cures com de construccions urbanístiques. I, que recordem, segons les investigacions del diari *Crític*, que només entre el 2009 i el 2019 el grup ACS ha ingressat gairebé 755 milions d'euros gràcies als 2.628 contractes que li han adjudicat la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Segons la proposició de llei del tercer sector que està en tràmit en aquesta cambra, actualment el tercer sector a Catalunya aplega unes tres mil entitats no lucratives que actuen en el camp social i, segons dades del

2019, presta serveis a prop d'un milió i mig de persones movent un volum econòmic de 3.000 milions d'euros i, a més, genera prop de cent mil persones contractades i incorpora unes 370.000 persones voluntàries.

Déu n'hi do! Nosaltres, des del nostre grup parlamentari, veiem amb sorpresa, sí, però també amb preocupació, com la Conselleria de Drets Socials ha canviat de color, però no s'ha mogut ni un mil·límetre en l'orientació política respecte a la gestió dels serveis. I avança sense fre i, és més, amb orgull cap a la consolidació neoliberal dels serveis públics externalitzats. Ho veiem amb preocupació perquè, tal com alerta l'Observatori del Deute de la Globalització, amb l'entrada dels fons Next Generation de la Unió Europea i la seva distribució amb PERTEs –per qui no ho sàpiga, projectes estratègics per la recuperació i transformació econòmica– en l'àmbit de la justícia social i de cures –i cito literalment–, «les actuals propostes estan orquestrades de manera que no garanteixen la cobertura de les necessitats bàsiques ni la lluita contra les desigualtats socials.» Estem parlant de drets com són les cures, la salut, l'educació, l'accés a l'energia, a l'aigua, al menjar o a l'habitatge. I això es deu a que les mesures es canalitzen a través d'una agenda publicoprivada que promou un model que no se centra en la perspectiva del bé comú, de les sobirania ni dels drets col·lectius, ni tampoc en la prioritització de treballs socialment necessaris ni en la defensa de garantia de serveis públics suficients i de qualitat.

Vostès ens volen vendre, conseller, com a grans avenços tant la distribució de més de 140 milions d'euros de fons europeus per la construcció de centres residencials –que, per cert, posa al mateix nivell als ens locals i a les empreses privades a l'hora d'accedir a aquestes subvencions en concurrència competitiva–, o també ens volen vendre com a gran avenç el recent acord de pujada de tarifes, que si bé és cert que com a titular és molt llampanant, no comporta cap clàusula que obligui a traslladar aquesta pujada als salaris. Recordem que l'última pujada del dos-tres per cent no va repercutir ni un cèntim en les treballadores, al·legant la pujada de costos per part de la patronal, segons ens traslladen els mateixos sindicats que han signat aquest cop aquest acord. Per tant, zero control de com es gestionen els diners públics que van a la privada en serveis essencials.

Aquest nou acord, conseller, es basa, una altra vegada, en la promesa de la patronal. Però com podem confiar en qui ja ha traït a les treballadores abans en aquesta mateixa matèria? Com podem confiar en qui les explota sistemàticament? La qüestió, conseller, és que aquestes inversions de capital públic van a parar directament a mans privades, el que suposa, repetim, una pèrdua de control per part de l'Administració pública, un Bizum, res més i res menys, que diria el diputat Ten. I la preocupació no ve només per la consolidació del model neoliberal, sinó pel desmantellament dels serveis públics que porta associat, com hem vist, per exemple, recentment, amb la privatització de l'últim centre públic d'acollida d'infància de la província de Tarragona i d'altres de tot Catalunya, que ha sortit a concurs per més de 6 milions d'euros.

Conseller, ho diem sempre i ho tornem a dir, i ho seguirem dient com un corcò: els serveis socials, en tant que públics i de responsabilitat pública, han d'estar garantits en la seva totalitat, des de les condicions laborals fins a la qualitat del servei, qüestions que estan directament relacionades. I és de sentit comú que quants més intermediaris, més despeses i menys control per part de l'Administració. Per tant, cal caminar cap a la sobirania i la garantia d'atenció universal amb la màxima qualitat. I això són serveis públics d'aprovisionament, titularitat i gestió pública directa.

Hem estat revisant el pla estratègic de serveis socials 2021-2024 que està vigent actualment, i llegint coses interessants però etèries, com enfortir el reconeixement de les professionals socials. Intenten aterrar amb aquestes línies d'actuació que diuen coses com «establir clàusules en tots els mecanismes de concertació, contractació i gestió directa que assegurin unes condicions laborals dignes per als treballadors del sistema català de serveis socials.»

Però en el mateix document veiem un període lax d'implementació d'aquesta actuació, des del tercer trimestre del 2021 fins al quart trimestre de 2024 –no s'estressen, no hi ha pressa–, i que l'objectiu és millorar en el possible les condicions laborals. Aquí ja és en el possible. Però no parla en cap cas d'equiparació a la funció pública o a la sanitat, cosa que vostè sí ha declarat recentment en el marc de l'acord de tarifes. I cito textualment: «L'objectiu és que el personal de la xarxa de serveis socials concertats o amb finançament públic de Catalunya avancin cap a uns salaris justos, dignes i equiparables als del sistema de salut i el de funció pública. Igualment, es plantegen en el mig termini assolir la indexació salarial dels serveis concertats amb l'evolució dels serveis públics, i això són les seves declaracions.

Però, com pensa complir aquest objectiu si l'acord que han signat no inclou l'obligatorietat de repercutir les pujades als salaris? No els va semblar adient afegir alguna clàusula vinculant? Perquè del compromís de transposició de les pujades als salaris en sabem ben poc, però podem entreveure que no es materialitzarà aviat quan sentim el seu company, el senyor Muntaner, dir que és una anomalia que, havent assolit un acord en el marc del conveni col·lectiu, els òrgans de contractació no assumeixin els costos salarials corresponents en els contractes que té en curs. Això vol dir, diu el senyor Muntaner, que els serveis entren en un clar desequilibri econòmic molt perjudicial i injust per a les entitats. Alerta: injust per a les entitats. De les treballadores ja ni en parlem. És injust per a les entitats.

Demanem, continua el senyor Muntaner, el compromís de les administracions públiques –totes– per trobar els mecanismes oportuns per incorporar aquests costos. Per tant, aquesta pujada de salaris en els contractes que estan en curs, si l'Administració no assumeix aquesta diferència, la patronal no transposarà aquesta pujada fins que es renovin aquests contractes. Per tant, tornem a veure com les pujades salarials estan un altre cop a voluntat de la patronal i el seu cost benefici com a mesura de totes les coses.

Les següents qüestions que volem tractar les farem a la segona part de la interpellació i, per tant, cedeixo el torn.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller de Drets Socials, senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada, per la seva intervenció. És evident que en algunes qüestions de fons tenim discrepàncies, però vostè mateixa ha valorat positivament aquest acord. Ho és per l'esforç pressupostari que suposarà. De fet, entre el 23 i el 24, suposarà una inversió de 238 milions d'euros. I, efectivament, l'acord contempla, com no pot ser d'una altra manera, que sigui la negociació col·lectiva la que determini les condicions salarials que s'apliquen als treballadors que estan fora directament del sector públic. No pot ser d'una altra manera, allò que determina les condicions salarials és la negociació col·lectiva. I justament aquesta vegada hem volgut signar aquest acord amb els sindicats i les patronals per comprometre'ns conjuntament, en el marc de la negociació col·lectiva, a garantir les condicions salarials.

De fet, és una miqueta gratuït afirmar que la puja del 22 no va repercutir en els treballadors. Si vostè fa l'esforç de mirar-se els convenis col·lectius, de mirar-se els convenis col·lectius que es van aprovar el 2022, veurà que fins i tot en alguns dels convenis col·lectius afectats per aquests acords de tarifes s'han produït increments superiors als de l'acord de tarifes.

Per tant, és en el marc de la negociació col·lectiva on han de produir-se les negociacions. I el que fem amb aquest acord és justament estimular aquest compromís d'uns i altres. No és menor que sigui així, perquè no pot ser d'una altra manera.

I, sí, i ens hem marcat un objectiu, i el treballarem conjuntament amb els sindicats i les patronals, que és l'objectiu d'avançar cap a l'equiparació de les condicions salarials. Com que defensem aquest model de col·laboració amb la iniciativa social, perquè ens sembla que és un bon model –i després en parlarem–, però no volem que aquest sigui un model associat a salaris baixos, hem de començar un camí.

I a mi m'hagués agradat que el seu grup parlamentari ens aplaudís aquesta ambició, l'ambició de l'equiparació de les condicions salarials i que ens acompanyés en aquest camí i que ens acompanyés en la millora de la negociació col·lectiva en aquest àmbit, no?

És més, jo crec que en la seva intervenció, si m'ho permet, ha barrejat el que és la concertació amb què és la contractació. Justament, allò que diferencia la concertació de la contractació és que en els models de concertació aquest acord de tarifes s'aplica automàticament. En l'àmbit de la contractació és on apareix el problema que menciona el senyor Muntaner i que vostè citava, que és diferent. O sigui, el problema que cita el senyor Muntaner afecta quan el servei està sotmès a un contracte; quan el servei està garantit a través del model de concertació, aquesta garantia que hem aprovat està plenament consolidada. De tal manera que hem pres una altra decisió molt important: un conjunt de serveis que finançàvem a través de la línia J de subvencions, on tenim i teníem dificultats que repercutissin en la millora dels salaris, els hem transferit cap a un model de concertació. Això està fent-se ara, està produint-se en aquests mesos i tindrà un impacte positiu en la qualitat de l'ocupació dels treballadors.

I en la reforma que estem fent, que hem proposat a la taula del tercer sector, de l'IRPF i de la COSPE, anem a millorar també justament el que avui financem en subvencions, ho traspassem cap a la cartera de serveis per poder concertar-ho.

I estem treballant en un projecte de llei d'acció concertada que ens ha de permetre millorar encara les exigències, les exigències de les entitats i empreses que proveeixen d'aquests serveis, amb una aposta molt clara sense ànim de lucre. I aquí tenim una discrepància molt de fons.

I a mi em sobta que una organització com la que vostè representa, des de tot el respecte que tinc cap al que vostès representen, menystingui d'aquesta manera la iniciativa de milers de persones que a aquest país han promogut com a famílies, com a treballadors i com a persones afectades, entitats del tercer sector, i que, justament, és sobirania –és sobirania. És sobirania. Sí, sí. Les entitats que en el conjunt del territori han promogut les famílies, han promogut els treballadors i han promogut les persones afectades és expressió de la vitalitat social, del compromís social, del capital social del nostre país. Perquè, justament, allò que diferencia el tercer sector d'una empresa privada és que és capaç de generar comunitat. Necessitem més comunitat. Necessitem enfortir les xarxes d'ajuda mútua. Necessitem enfortir el compromís de les persones per establir mètodes, fórmules, mecanismes de suport mutu, que és el que fan les entitats del tercer sector. I hem d'acompanyar-ho i hem d'estimar-ho i hem de potenciar-ho.

És més, a mi m'agradaria que vostè ens «apretés», fos exigent perquè tinguéssim un model més basat en entitats sense ànim de lucre que no en la presència també del sector mercantil en aquest sector. I li haig de recordar que en el cas de la discapacitat gairebé el cent per cent de la provisió és per entitats sense ànim de lucre arrelades al territori, promogudes per les famílies, que aposten pel capital social, que són flexibles, que són innovadores, que aporten alguna cosa més que la provisió de serveis. Que en el cas de la infància és també d'aquesta manera. I aquest és un capital social que hem de defensar, que hem de promoure, que hem d'enfortir.

I, sí, en discrepem, d'una concepció de la prestació dels serveis socials burocràtica, centralitzada i rígida: no és un bon model –no és un bon model. Si apostéssim per una gestió burocràtica, centralitzada, dirigista, estatalitzada dels serveis socials, tindríem menys qualitat en l'atenció a les persones, tindríem menys capacitat d'innova-

vací, menys capacitat d'adaptar-nos a les noves necessitats. Avui, les idees més interessants i més potents en l'atenció a les persones ens arriben des de la iniciativa social, que, a més a més, té la capacitat sovint d'interpellar, veure, conèixer allò que des de l'acció de les administracions sovint no som capaços de fer. Per tant, és un model que hem de cuidar, que hem d'estimar, que hem de ser capaços de potenciar.

I, efectivament, és un model que hem de saber construir conjuntament amb els representants dels treballadors. I per això hem volgut que en aquest acord hi siguin els representants, qui negocia els convenis col·lectius en l'àmbit social, dotze convenis col·lectius, i aspirem a anar cap a un únic conveni col·lectiu del sector dels serveis socials, aspirem a construir sistema. I no serà un procés fàcil ni senzill; segurament aquest Govern no tindrà temps de culminar-lo, perquè demanarà un període, però estem assentant les bases. Tant de bo, igual que tenim un conveni Siscat, tinguem un conveni dels serveis socials de Catalunya indexat a l'evolució dels sous dels funcionaris i que per una mateixa feina es cobri el mateix si treballes al sector públic o treballes al sector salut. Crec que és un bon model, que ens permetrà combinar els dos elements que crec que podríem compartir: condicions salarials adequades per als treballadors que fan una feina imprescindible i un model que enforteix el paper de la societat civil, de la iniciativa social, de les famílies de les persones afectades i dels treballadors. No un model dirigista, burocràtic, ineficient moltes vegades. I això hem de fer-ho, a més a més, amb aquesta revisió de la cartera de serveis que ens és imprescindible.

A mi també m'agradaria que en les reflexions, en les interpellacions, en els debats que tenim vostè i jo..., vostè, és legítim que posi en la seva preocupació, doncs, allò que afecta més directament els treballadors del sector, i em sembla una opció absolutament raonable i legítima, però m'agradaria també que la seva reflexió incorporés la mirada de les persones usuàries dels serveis, no? I, justament, en aquesta mirada, aquesta atenció centrada en la persona, aquesta acceptació de la complexitat dels casos que avui estem treballant.

Per exemple, estem abordant una necessitat creixent de serveis en l'àmbit de les persones amb trastorns greus de conducta. Aquest abordatge, per exemple, només el podem fer, si volem ser seriosos, treballant a fons amb les entitats que estan especialitzades en aquest àmbit, que ens aporten coneixement, proximitat, *capacitat* de donar respostes de manera molt immediata.

Crec que és un model bo, el model català de serveis socials des d'aquest punt de vista. El que hem de fer és enfortir-lo, posar-lo al dia i dignificar-lo –és el que estem fent. I que està en allò millor de la tradició d'aquest país, d'una tradició d'un estat civil empoderat, d'una societat civil que se sent forta, d'un estat civil que vol col·laborar i cooperar amb l'Administració pública. Amb una idea molt senzilla i molt simple: allò que és públic, allò que és comú, no és només allò que fa directament l'Administració, és allò que també fa la societat civil organitzada, que defensa els valors comuns. Crec que un partit que parla d'allò que és comú no pot menystenir el paper d'aquesta societat civil organitzada; al contrari, ens hi ha d'acompanyar. Sàpiga que té la mà estesa.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, no faci trampes, eh?, no faci trampes, perquè ni el tercer sector és la societat civil autoorganitzada –no és cert, d'acord?–; les fundacions són el que són: són estructures sense ànim de lucre que s'han professionalitzat en la prestació d'uns serveis que l'Administració porta dècades rebutjant gestionar. El que no podem fer és romantitzar l'abandó institucional i la necessitat que han tingut moltes famílies i moltes comunitats d'autoorganitzar-se per prestar serveis

que l'Administració no estava prestant en els territoris on estan actuant. El que no pot ser és que confonguem la flexibilitat amb la universalitat; el que no pot ser és que no entenguem que els serveis bàsics no poden dependre de la voluntat d'aquelles veïnes o persones que es collectivitzen per prestar uns serveis que l'Administració no està atenent, i que si tens la sort que en el teu municipi hi ha aquestes persones autoorganitzades, doncs, tindràs aquest servei, i si no tens la sort que les persones s'han autoorganitzat en el teu territori, doncs, no tindràs aquest servei. No es pot romantitzar d'aquesta manera el que és l'autoorganització de la societat civil. I el tercer sector és la professionalització empresarial sense ànim de lucre, només faltaria, d'aquest tipus de mancances per part de l'Administració.

El que li deia, el més important de tot plegat –i vostè ho ha mencionat– són els convenis, efectivament. Quan no està regulat per part de l'acord entre l'Administració i la patronal, amb l'acord dels sindicats majoritaris per aquest cop, el que passa és que hi han múltiples convenis –vostè ho ha dit: dotze convenis– que dificulten aquesta equiparació, ja no amb la sanitat o amb la funció pública, sinó amb treballadores de l'àmbit social de diferents serveis. Tenim acció d'intervenció social, tenim centres assistencials, centres ocupacionals, integració laboral, lleure educatiu i sociocultural, persones amb discapacitat, residències i centres de dia, atenció domiciliària, residències de la tercera edat, treballadors familiars, és a dir, dotze convenis diferents que fan que una treballadora social tingui un conveni diferent en funció del centre de treball i no de la seva activitat professional; que fan que les categories inferiors estiguin per sota del salari mínim interprofessional amb una mitjana de 1.039 euros mensuals; que fan que els serveis municipals que depenen del finançament de la Generalitat, com és el cas dels serveis d'atenció domiciliària, estiguin en ple desgavell, en desgavell de condicions, en moltíssims municipis, on les treballadores estan abandonades a la seva sort i venudes al millor voltor.

Però, per sort, com elles diuen, senyor conseller, les treballadores de les cures estan fermament decidides a sembrar dignitat i res no les atura en aquest propòsit. Per això li farem un recull de totes les treballadores organitzades que estan actualment aixecant-se per lluitar contra això amb què vostè està tan tranquil, contra aquesta negociació col·lectiva que no s'està complint perquè l'Administració de la Generalitat de Catalunya no està vetllant perquè els convenis col·lectius transposin els acords amb la patronal.

Tenim les treballadores del SAD, que han frenat externalitzacions del servei a Vilanova i la Geltrú o a l'Alt Urgell, han interposat demandes a Lleida o a Premià de Mar o contra FS21-CSC, reclamant el vuit per cent d'augment salarial del 2022, a què vostè feia referència, al conveni col·lectiu, i que les empreses no estan pagant, senyor conseller. I no estan pagant, i també estan en peu de guerra, a Santa Coloma, a Sant Feliu o a Barcelona.

També tenim les treballadores que el passat 3 de juny es van manifestar a Manresa de les residències de Julio Payàs i d'Els Comtals de Manresa, que estan gestionades per Ampans, que porten més de setanta dies de vaga, perquè Ampans, mentre s'embutxaca 4 milions d'euros amb aquest conveni també col·lectiu que no s'està transposant a les treballadores, elles estan sense arribar a final de mes.

Així, també veiem que tenen un 97,5 per cent de serveis mínims, que treballen amb unes ràtios que estan molt ajustades i que surten al carrer precisament per fer pressió d'una cosa amb què vostè està molt tranquil, però les empreses no estan transposant els salaris.

Les treballadores de residències –aprofitem també per dir– es manifestaran demà a les dotze a la plaça Sant Jaume per reclamar la baixada de ràtios que ja es va aprovar fa tres anys en aquest mateix Parlament, i encara estem esperant que es materialitzi en algun lloc del Departament de Drets Socials.

O les treballadores de Cerdanyola, que precisament vostè parlava de totes les àrees de discapacitat, que també es manifestaran aquest dissabte perquè estan co-

brant 1.200 euros bruts, amb torns de vint-i-quatre hores de dilluns a diumenge, que és sense cap mena de dubte abusi i precari.

Per tant, en resum, conseller, és que no hi ha dret, ja està bé, no hi ha dret. No pot ser que les treballadores de l'àmbit social estiguin en precari, amb horaris abusius, maltractament i negligències per part de les empreses –i ja acabo, presidenta– a qui vostè no para de transferir diners públics perquè prestin els serveis en aquestes lamentables condicions i que cada petita millora o avanç sigui a costa d'hores i hores de pressió i mobilització en la que ja és la seva tercera jornada, perquè li recordem que és un sector altament feminitzat.

Podem fer totes les anàlisis que vulguin i Aquas pot fer tota la feina que vulgui analitzant les condicions, però el diagnòstic està molt clar...

La presidenta

Diputada...

Basha Changue Canalejo

...unifiqui convenis, abaixi les ràtios i obligui la patronal a pagar salaris dignes.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Carles Campuzano i Canadès.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, me n'alegro, que comparteixi almenys una part del nostre full de ruta, que és el d'avançar cap a aquest conveni dels serveis socials de Catalunya. És important que, almenys en això, ens puguem posar d'acord.

Però fixi's, vostè, una part del problema que vostè mencionava amb relació a les treballadores dels serveis d'atenció domiciliària té a veure amb que aquelles treballadores contractades per empreses públiques no es poden beneficiar de l'augment del vuit per cent del conveni col·lectiu perquè estan limitades per les previsions de la llei de pressupostos generals de l'Estat amb relació als increments de la massa salarial dels treballadors del sector públic.

Fixi's, vostè, en la paradoxa: una treballadora que estigui en una entitat concertada es podrà beneficiar indiscutiblement de l'increment del vuit per cent del conveni col·lectiu. Una treballadora a través d'una empresa pública tindrà el límit del que estableix la llei de pressupostos generals de l'Estat.

Aquí una feina a fer és revertir el límit salarial que s'estableix a la llei de pressupostos generals de l'Estat, que deixa en pitjors condicions aquelles treballadores que estan contractades per una empresa pública.

I, miri, no entri a Ampans, perquè si vostè conegués els convenis col·lectius veuria que els treballadors d'Ampans cobren per damunt del conveni col·lectiu. Sí, sí, senyora Basha, cobren per damunt..., els treballadors que vostè mencionava cobren per damunt del conveni col·lectiu.

És bo sempre, quan hi ha un conflicte laboral, escoltar tothom. Jo li aconsello també que, en la seva legítima preocupació pels treballadors d'una entitat en concret..., acosti's també a conèixer la iniciativa.

I si vostè s'estima la iniciativa de la gent i ho va a conèixer, potser també empatitzarà més amb el que representen entitats com Ampans, que té una feina imprescindible a la comarca del Bages, i que l'hem d'enfortir i que l'hem de protegir de qualsevol aspiració d'un fons d'inversió especulatiu que pretengui entrar en la prestació d'aquests serveis.

I jo els demano que ens acompanyin en la defensa d'aquest model, que ens acompanyin en la defensa del model que representa Ampans, que és el bon model. Demano que ens hi acompanyi.

I justament és que la transformació que el sector ha fet..., és un sector basat en la iniciativa estrictament de les famílies –estrictament– i en el voluntariat..., a fer un sector professional. Clar que sí, només faltaria, d'això es tractava: d'un sector que no reparteix beneficis a accionistes, sinó que en la hipòtesi, en la hipòtesi sovint absolutament inexistent de que aquella activitat que presta a l'Administració pública pogués generar en algun moment algun benefici, es reinverteix en la pròpia activitat. No hi ha repartiment de beneficis.

És més, fruit d'una cosa que volem corregir, que és l'infrafinançament de determinats serveis, bona part d'aquestes entitats són capaces de prestar serveis que van més enllà de la cartera de serveis perquè tenen capacitat d'aixecar, de mobilitzar recursos i energies. Això és magnífic. És magnífic en termes de la iniciativa de la societat, que la volem viva, que la volem activa, que la volem compromesa.

És crítica amb relació al finançament que efectuem des de les administracions. D'aquí l'escandall de costos que volem fer: que no hi hagi cap finançament, cap servei públic prestat per una entitat que estigui infrafinançat. Jo espero que en aquesta revisió de la cartera de serveis això puguem fer-ho.

I clar, jo li deia: és que les entitats del tercer sector són alguna cosa més que un proveïdor de serveis; li aportaven el capital social, però li hem d'afegir alguna altra cosa. Vostè qui creu que està al darrere de les reivindicacions dels drets de les persones amb discapacitat en aquest país? O del dret...? O sigui, qui creu? Ecom, Cocomfe?, que són les entitats que lideren l'exigència dels drets, del reconeixement dels drets de les persones amb discapacitat física i que s'han autoorganitzat per prestar serveis amb finançament públic?

Vostè no se n'adona, que els avenços socials que s'han produït en aquest país són el fruit d'aquesta societat civil organitzada i compromesa. A no ser que vostè pensi que només és societat civil compromesa aquella que té sintonia ideològica amb el que vostè representa. Però és una concepció ideològicament molt inquietant del que és la societat civil.

La societat civil és plural, és complexa. Hi ha gent més conservadora i gent més progressista, gent més transformadora i gent més conformista, gent agnòstica i gent creient. Aquesta és la societat civil que ens acompanya en aquestes polítiques. Jo espero que el que vostè representa en aquest camí cap a aquest conveni únic, en aquesta dignificació dels salaris i les condicions en el tercer sector, ens hi acompanyi. Ens convindria molt.

Gràcies.

La presidenta

Acabat aquest punt, diputats i diputades, suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i un minut.